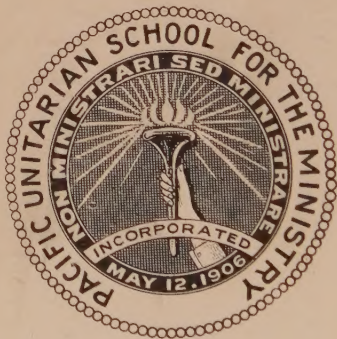

Jansson

Salmebog.

BERKELEY, CALIFORNIA

THE GIFT OF

UNITARIAN LIBRARY
OF BOSTON, MASSACHUSETTS

Salmer og Sange

for

Kirke og Hjem.

Samlede

af

Kristofer Janson.

Property of

CBSK

Please return to

Minneapolis, Minn.

1883

**Graduate Theological
Union Library**

V
491
-9
527
1883

Entered according to Act of Congress, in the year 1883, by

Rev. KRISTOFER JANSON,

In the Office of the Librarian of Congress, at Washington, D. C.

Property of

1883

Trykt og indbunden hos

John Anderson & Co.

Chicago, Illinois.

State Theological

and Library

J. 267

Motto:

Hils Presten: Frihed til at tænke
er Menneskets Krav,
mod Himlen raaber det fra Jorden
igjennem Jesu Grav!

(Henr. Bergeland. Af "Mennesket.")

572

Forord.

Dette Samlearbejde er i mangt desværre et Hæftvertsarbejde. Det er fremtvunget af den Erfaring, at de almindelig brugelige Salmebøger er ubrugelige i en Kristen Menighed, der er isævidt fremfreden, at den ikke lærer kan tro paa mange af de gamle Dogmer som sande. De gamle Salmebøger er saa indvævede med de gamle Dogmer, at de ikke godt kan stilles derfra. Ved Siden af en Salme, der godt kan synges af alle, staar en, der aldeles er giennemibret af den gamle Mand og det dogmatiske Sværg. Selv om man altsaa i et Vers som Vandtads fortrulige Samling kunde plukke ud tilstrækkeligt til Brug for Gudstjeneren, vil dog den større Del, tildels kjendt og for mange kjære, Salmer paa den ene Side holde vedlige de gamle Dogmer og Sinsmaader hos Folk, der stod uviste og uklare; paa den anden være til Forargelse for dem, der alt havde gjort et bestemt Valg. Jeg har søgt at lempe mig efter det kjendte og tilbante, saameget det paa nogen Maade gik an for mine Principers Skyld. Jeg har beholdt mange deilige, gamle Salmer, og hvor et eller andet Udtryk blev umuligt for os at synges, har jeg tilladt mig at forandre det, eller, hvor det var et helt Vers, rent at udelade det, dog saaledes, at jeg altid anmærker dette nedenunder. Vandtads Samling og Grundtvigs Sangverk har jo været mine Guldguber; ellers har jeg maattet bemærke, hvad af Materiale jeg selv havde for Haanden. Min første Plan var ogsaa at optage svenske og engelske Salmer. Jeg har maattet opgive det af Mangel paa Tid. Dog har jeg medtaget nogle saa engelske, for at man kunde hjælpe sig, hvis man engang imellem skulde holde en engelsk Gudstjeneste. Hvis der bliver regelmæssige engelske Gudstjene-

ster, har man saa billige og gode Salmeiamlinger her i Amerika saaledes: "Unity Hymns and Chorals," published by "Unity," 75 Madison Street, Chicago, og "Hymns and Tunes," published by Am. Unitarian Ass'n, 7 Tremont Place, Boston, at det blev bedre at forskaffe disse. Samlingen er opstaaet i de Fristunder, jeg har kunnet afse mellem stadigt paagaende Arbejde, og kan derfor ikke undertægges skarv Kritik. Jeg haaber, den skal vise sig brugbar, til vi faar noget andet og bedre. Jeg beklager, at flere af de norske Digtere ikke er repræsenterede, men jeg har ikke kunnet opdrive deres Verser her i Minneapolis. Man vil finde, at flere af Salmerne er satte til norske Følletoner. Naarom nemlig de kjendte og kjære Salmetoner som "mig hiertena nu længes" o. s. er tagne af tyske og franske Jagtsange og Gaandvertviser, var det paa Tide ogsaa at ophøje vore egne kjære Følletoner til Salmebrug, da de er saa fortrinlig skiktede til det. Forslaget er gjort med Held i Danmark og for tjener Tilslutning.

Jeg har ligesaa foret bag i Bogen en Række Tekster, der velhelst kan synges eller læses af Prest og Menighed i Lighed med, hvad der sker i de amerikanske Kirker. Det vil bringe større Livlighed, Høitid og Velselsarbejde i Gudstjenesten. Disse Tekster er alle tagne af Samlingen "Unity," hvor Melodierne findes til Menighedens Tilgavn. Hvis Presten ønskede at synges istedetfor at læse, kunde den kjendte lutheriske Melertonen hjemmefra bruges.

Med Dulle om, at denne lille Samling ogsaa maatte bidrage til den Guds Pris, hvem alle vi Kristne elste og længes til, overgiver jeg den herved i Menighedernes Hænder.

Minneapolis i Mai 1883.

Kristofer Janson.

Indledning.

Guds Fred, hvor I bygge
paa Mark og paa Fjeld!
i Bøgenes Stygge!
ved Elvenes Væld!
Guds Fred over Skoven,
hvor Stammerne staa,
Guds Fred over Boven,
hvor Snekkerne gaa,
som ankre, som flage
paa festlige Dage,
som end tone Fædreens Flag.

Guds Fred, som den fandtes
i Fædreens Barm!
Guds Fred, som den vandtes
ved Frelserens Arm!
Guds Fred, som den troner,
hvor Kjærlighed bor!
Guds Fred, som den toner
i Hytter af Jord,
som selv jeg den nyder,
tilnøjsker og byder
jeg Brødre og Frænder i Nord!

(Grundtvig.)

Indgangs-
og
Slutningsfalter

til Brug ved den almindelige Gudstjeneste.

Indgangssalmer.

Egen Tone.

1. Alt, hvad som Fuglevinger fik,
alt, hvad som efter Fugleskit
med Sanglyd drager Mande,
lovsynge Gud, for han er god,
han i sin Naade raader Bod
paa Støvet's Be og Baande.

Min Sjæl! du har af alt paa Jord
i Tanken og din Tunges Ord
de allerbedste Binger,
og friest er dit Mandefang,
naar dybt du drager det i Sang,
saa høit i Sky det klinger.

Saa vaagn da op min Sjæl, brud ud
med Lovsangs Røst og pris din Gud,
din Skaber og din Fader!
som saa i Naade til os ned
og daglig i sin Kjærlighed
os Synderne forlader.

Og sig det til hver Fugl paa Jord,
og sig til alle Engle = Kor,
hvis Sang livsaligst klinger,

at du med dem i Bæddestrid
vil prise Gud til evig Tid
for Aande, Røst og Vinger.

(Grundtvig. Sangverk III No. 1. Fortøret og lidt forandret.)

Tone: Gode Jesu, vi er her.

2. I dit Tempel møde vi
dig vor Fader at tilbede.
Gode Gud, staa selv os bi!
du vort Hjerte saa berede,
at hver Tanke vi henvende
til dig i dit Ord at kjende!

Lad hvert Ord, vi høre her,
Tro og Haab i os oplive!
i vor hele Levnetsfærd
Kjærlighedens Aand os drive!
o velsign os allesammen,
læg du til vor Bøn dit Amen!

(Efter B. K. Hjort. Sangverk Del III No. 6.)

Tone: Hvad kan os komme til for Nød.

3. Vi samles for dit Ansyn her
o Gud! dit Ord at høre.
Vær med din Aand vort Hjerte nær,
lad dybt dit Ord os røre!
saa i vor Bøn og i vor Sang
det vidnes maa med liflig Klang,
at du er selv til Stede!

(Efter N. Ramus. Sangverk III No. 7.)

Tone: Godmorgen Sol mellem grønne Løv.

4. Stille! stille! — Herren er nær!
frække Spotter! o dæmp din Vilddhed!
sause Sorgen! o je hans Mildhed!
stille, stille! Herren er nær!

Herren er nær hos dig hver Kveld,
Herren er nær hos dig hver Morgen,
vugger Blæden og vugger Sorgen,
dugger den af sin Kjærligheds Væld.

Herren er nær hos dig hver Dag,
følger dig i dit travle Virke,
loffer med Toner fra sin Kirke
Manden til høiere Vingslag.

Føler du ikke hans Kjærlighed?
jer du ikke hans hellige Dø
vaagende over dig fra det Høie?
følgende trofast hvert dit Fjed?

Bunden han læger, som Uret slog,
Taaren han tørrer hos dem, som græder,
Glemjens Vinger han fjærligt ipreder
over hver Synd, som til Angren tog.

Nævn mig et Sted, hvor han ikke er!
nævn mig en Sjæl, han nænner at glemme,
hvem han ei falder med loffende Stemme.
Stille, stille! Herren er nær!

Egen Tone.

5. Syng med os baade Mark og Skov,
 Gud til Ære, til Pris og Lov!
 Underlig er hans Vel og Færd,
 Altid han er til Hjælp dog nær.
 O, Gud sige Lov!

Syng med os baade Land og Hav!
 Hvad vi savned, det Gud os gav!
 Synger med os I Stjerner smaa!
 Synger med os I Volger blaa!
 O, Gud sige Lov!

Syng med os baade Syd og Nord!
 Fred vi har med Gudsfredens Ord,
 vandre det skal fra Havn til Havn,
 hyde Guds Fred i Jesu Navn.
 O, Gud sige Lov!

Syng med os hvert et Hjerte godt,
 Gud han ser dog paa Hjertet blot,
 Finder han der den gode Grund,
 Glæde han faar der allienstund.
 O, Gud sige Lov!

(Grundtvig. Fortøstet.)

Tone: Jeg ved et evigt Himmerig.

6. Det kimer lydt til Kirkefest,
 og klart det ringer sammen.
 Guds Aand vil glæde sig som Præst
 ved Menighedens Amen.

Nu kommer de fra Ost og Vest,
fra Syden og fra Norden,
det er en himmelsk Folkeseft
i Jesu Navn paa Jorden.

De har det samme Modersmaal
med Aand i Troesordet,
de har den samme Drikkestaal:
Guds Kalk paa Kongebordet.

De har det samme Fædreland,
det blomstrende Guds Rige,
optagne i dets Adelsstand,
som gjør os alle lige.

I Sandhed og i Kjærlighed
der Ketten har sin Gjænge;
Guds Riges Landeværn er Fred,
og Glæden er dets Penge.

Der aandeligt er et og alt,
og et er alles Hjerte,
der Salighed er Livet faldt,
og Død har ingen Smerte.

Der Ordet har sin rette Klang,
som Røsten fra Guds Eden,
der nyndes altid paa den Sang,
som fylder Evigheden.

I Tjener Skikkelse Guds Prest
Guds Folket ringer sammen,
velkommen til Guds Folkeseft
med Menighedens Amen!

(Grundtvig.)

Tone: Jesu, dine dybe Bunder.

7. Herre tal, din Tjener hører,
 paa dit Ord jeg giver Agt,
 Aand og Liv det i sig fører,
 sandt er alt, hvad du har sagt;
 Dødens Magt hos mig er stor,
 Jesus, lad dit Livsens Ord
 alt mit Hjerte gennemtrænge,
 at jeg hart ved dig maa hænge.

Hvo vil ikke gjerne høre
 dig, som Gud har jendt og kaldt,
 for vort Hjerte, Aand og Ord
 Ingen slige Ord har talt;
 mangen Synder Modet brast,
 naar dit Ord ham slog med Haast,
 men den, Sorg for Synden boier,
 sødt det trøster og ophøier.

Dine Ord er klare Bække,
 hvor min Tørst jeg slukke kan,
 og mod Hungersnød de dække
 mig et Vord i øde Land;
 dine Ord mig lyse skal
 giennem Dødens Dyb og Dal,
 er det Sværd, hvormed jeg strider,
 Trøstens Væger, naar jeg lider.

Herre Jesus, lad mig have
 dine Ord i Hjertet luft,
 og lad denne Himlens Gave,
 bære en velsignet Frugt!

tag dem aldrig bort fra mig,
 indtil op i Himmerig,
 du den Være mig vil gjøre
 jeg dig selv selv faar se og høre.

Indt. Anna Sofia, Grevinde af Høsten Tarmstad, f. 1638 + 1683
 som Abbedisse i et Kloster. Overlæt af Landstad. Forfattet og
 lidt forandret. Landst. Salm. No. 23.)

Egen Tone eller: Fra Himlen høit vi komme her.

8. O Herre Gud! dig til os vend,
 din hellig Aand ned til os send,
 med Miskundhed du os regjer,
 og Sandheds Vei os alle lær!

Vor Mund lad op, din Lov udbred,
 til Andagt Hjertet vel bered,
 forøg vor Tro, styrk vor Forstand,
 at vi dit Navn ret kjende kan!

Indtil vi synge med Guds Hær:
 "du hellig, hellig, hellig er!"
 og skue saa dit Nafn blid
 i Himlens Lys til evig Tid.

(Wilhelm II Hertug af Saksen Weimar, f. 1598 + 1626. *Indt.* —
 No. 5 Landstad. Forfattet og lidt forandret.)

Tone: Sode Jesu, vi er her.

9. Løver Herren! han er nær,
 naar vi synge, naar vi bede,
 samles i hans Navn vi her,
 er han midt blandt os tilstede.

Lover Herren, Gamle, Unge!
 Pris hans Navn hver Barnetunge!

Herre, vær os evig nær!
 vær os nær, naar Sol oprinder,
 og naar Sol og Stjerneskjær
 i den dybe Nat forsvinder!
 Lad din Aand ei fra os vige,
 til vi se dig i dit Rige!

(Zugemann f. 1739 + 1860. Landst. No. 8.

Egen Tone.

10. Herrens Røst var over Vandet,
 Herrens Røst med Aand og Liv,
 Herrens Røst og intet andet
 var det store Almagts Bliv,
 deraf skinner Sol og Maane,
 deraf Sky og Bølger blaane,
 deraf blomstrer Mark og Eng.
- Herrens Røst var over Støvet,
 der han danned Aand af Muld,
 end er ikke overdøvet
 Efterklangen underfuld,
 end den lever paa vor Tunge,
 naar som Mennesker vi sjunge:
 "i Guds Billed skabtes vi."

Herrens Røst var over Eden,
 der han vied Aand og Liv,
 tændte Egte = Kjærligheden
 til et evigt Fællessliv,

end i mangt et hjærtligt Hjerte
lyder under Brude-Kjærte
Efterklang af Tonen sød.

Herrens Krost i Barne - Bonnen
i vor Herres Jesu Navn,
æfter, aander Naade - Lønner
for hans Død og for hans Savn,
for hans Kjærlighed til sine,
for hans Kors og for hans Pine,
for hans dybe Ydmøghed.

(Grundtvig. Sangb. Del IV No. 6. Forfortæt.)

Tone: Vær nu glad og vel til Mode.

11. Herre Gud, du er og bliver
den, som jeg har hjertenskjer,
i dit Hus en Dag mig giver
mere end som tusind her,
under Livets Strid og Nød
Hvilen i dit Ord hvor sød,
og hvor godt hos dig vor Hyrde
at faa glemme Dagens Byrde.

Og naar til mig Ordet kommer,
sterkt og trofast fra min Gud,
som de skjulte Tankers Dommer,
som et Trøstens Sendebud,
som en Torden, som en Ild,
som en Væbning, sød og mild,
da min Sjæl til Himlen bæres,
Tidens Sorg som Røg fortæres.

Og naar Salmefangen stiger
 op mod Evighedens Kyst,
 Uro stilles, Angest viger
 Hjertet banker høit af Lyst.
 Sjælen op fra Jordens Grus
 længes til sin Faders Hus,
 med sin Gud i Manden taler
 og i Haabet sig husvaler.

Kristne, medens her vi vandre,
 lader os paa Fædres Vis
 bede sammen med hverandre,
 glade synge Herrens Pris.
 Hør da Gud vor Bøn og Sang
 og velsign vor Kirkegang,
 lad dit Aasyns Straaler falde
 sødt i Hjertet paa os alle!

(Evensf. Joh. Olof Wallin. Overført og udvidet af Landstad.
 Salmeb. No. 233. Forfattet.)

Tone: Fra Himlen høit vi komme her.

12. Samme Tro og samme Daab,
 samme Trøst og samme Haab,
 samme Herre Jesus Krist,
 samme Fader her og hist.

Som vi synge med Guds Aand,
 skaber os Guds høire Haand
 til at blive med Guds Fred
 alle et i Kjærlighed.

(Grundtvig. Sangverk Del IV No. 169. Forfattet.)

Tone: Jesu, din søde Forening at smage.

13. Herre bevar og velsigne din Ager,
 plantet med Ordets den himmelske Sæd,
 lad ikke Stormen, som over den drager,
 bryde den Spire, som endnu er spæd,
 vi kunne plante og vande alene,
 Veksten fremkalder din skabende Haand,
 renser for Torne og Tistler og Stene
 Ageren jelv med en naaderig Haand.

Giv os da Lykke med Plantningens Voe
 vis os de sandeste Veie at gaa!

Gud! sig os alle, som staa for dit Tie,
 her i din Menighed, Store og Smaa!

Giv os at glædes, o Herre du milde
 over din Sæd og dens Vekst i vor Jord,
 Livets, den rige Velsignelsens Milde,
 gøde du over din Kirke i Nord!

(Landskab. Salm. No. 581.)

Slutningsøsalmer.

14. Fred til Død for bittert Savn
gav os Gud i Jesu Dødv,
Freden, Jesus efterlod,
han besegled med sit Blod,
Kristendom er i en Sum
Fredens Evangelium.

Fred er Kirkens Velkomst - Ord
og Farvel paa denne Jord,
i vor Daab det til os lød,
skal gjenlyde i vor Død:
"Fred med Eder, Herrens Fred
nu og i al Ewigbed!"

(Grundtvig. Landstads S. No. 92. Lidt forandret.)

Tone: Op alle, som paa Jorden bor.

15. O tænk, naar engang samles skal
de Frelstes Menighed
af alle Folkeslægters Tal
i Himlens Herlighed.

O tænk, naar Herrens Viduehær,
hans Tjenere paa Jord,
de Millioner møde der,
som hørte deres Ord.

O tænk dog hvilken Jubellyd,
 en Strøm af Kjærlighed!
 Tænk hvilken Tak og Pris og Frænd
 og Salighed og Fred!

O Gud, hvad er din Naade stor,
 os alle til dig drag!
 at vi kan staa blandt Frelstes Ror
 paa denne Høitidsdag!

(Beyers. Prest i Kristiania, f. 1796 + 1866. Landst. S. No. 94.)

Tone: O Herre Gud, dig til os vend.

16. Velsignelse, al Jordens Tarv,
 Velsignelsen er Kristnes Arv,
 Velsignelsen af Himlens Gud
 er Vinen i hans Gjæstebud.

For Guds Velsignelse opstig
 Taksigelse til Himmerig!
 Velsignelsen da strømmer ned
 i Skjbrud til Guds Menighed.

(Grundtvig. Sangverk D. III No. 17. Forfortet.)

Tone: Søde Jesu, vi er her.

17. Ordets Værdom, Vord og Sang
 er i Herrens Navn til Ende!
 Gud ske Lov for denne Gang
 vi hans Naade kunde kjende!
 Han sin Rigdom har oplukket
 og vor Tørst og Hunger slukket.

Vi gaar hjem, hver til sit Hus,
af Guds Gaver glad og mætte,
der vil vi Guds Naades Vns
paa en Vhjestage sætte,
saa vi alle til Guds Vre
leve efter det vi lære.

Nu vor Udgang af din Dør
som vor Indgang, Gud, bevare,
Morkets Vist til intet gjør,
følg os Herre, hvor vi fare,
lad os, naar vort Vøb er onime,
frelst til dig i Himlen komme!

(Tudst. Herman Scheuf, Prest, f. 1634 + 1681. Landst. S. No. 86.)

Tone: Fra Himlen høit vi komme her.

18. Guds Fred er mer end Englevagt,
den regner aldrig Fiendens Magt,
er lige dñb og lige blid
ved hvils Dag og Midnatstid.

Det er den Fred med Liv og Nand,
som Hjertet finder i Guds Haand,
saa føler det end Dødens Pil,
det værger sig kun med et Smil.

Det Fredens Ord ved Daabens Bad,
den bange Sjæl gjør barneglad,
det Fredens Ord hver Herrens Dag
gør rolig midt i Baabenbrag.

Guds Fred er overalt paa Jord
 vor Herres Svar paa Troens Ord,
 saa, har vi Tro, da skal med Fred
 vi indgaa til Guds Herlighed.

(Grundtvig. Sangbort 2, IV No. 123. Fortsættelse.)

Tone: Vor Gud han er saa fast en Borg.

19. Guds Ord det er vort Arvegods,
 det skal vort Afkom være.
 Gud giv os i vor Grav den Ros,
 vi holdt det høit i Vre!
 Det er vor Hjælp i Nød,
 vor Trøst i Liv og Død.
 O Gud, ihvor det gaar,
 lad dog, mens Verden staar,
 det i vor Væd nedarves.

(Grundtvig.)

Tone: Vær nu glad og vel til Mode.

20. Herre, signe du og raade
 og bevare nu os vel!
 Herre, lad dit Nafns Naade
 altid lyse for vor Sjæl!
 Herre Gud dig til os vend
 og din Fred os alle send!
 lad os broderlig tilsammen
 leve dig til Vre! Amen.

(Evensf. Biskop Jesper Swedberg, Swedenborgs Fader.— Lands-
 stad. S. No. 91. Lidt forandret.)

Daabssalmer.

Tone: Hvad kan os komme til for Nød.

21. Guds Dør oplades i vor Taab,
og hvem derad indganger,
dem møder Herlighedens Haab
og Paradisets Sanger;
men Døren er slet ingen Port,
den efter Barnemaal er gjort,
saa smal, saa lav og lille.

Thi smiler englesødt I Smaa,
hvor Sandhed selv maa sige,
at kun paa Barne-Fod indgaa
man kan i Himmerige.
I Store! vorder imaa paany,
saa op til Herren over Sky
I votse kan med Vre.

Ia lær det dog o Menighed
dig dybt for Ham at høie,
som trykker kun det Tomme ned
for rigtig at ophøie,
sig kalder selv en Konge-Ørn,
som bær paa Vinger sine Børn
op til sit høie Sæde.

Ei skal I bævende som før
i Fagten's gamle Dage
je til Guds Hus og Himlens Dør,

mismødige forfage;
thi vi er alle af Guds Vt,
og han, der gav os Borne Ret,
er mægtig i de Svage.

(Grundtvig. Sangverk No. 7. Del I. Fortøret.)

Tone: Hvad kan os komme til for Nød.

22. Af Tiendes og Svædes Mund
for Ordet: "Fred med Eder!"
sig Lovsang Gud i allen Stund
ved Barnedaab bereder,
de Svæde aabenbarer han,
hvad Verdens Visdom og Forstand
forgjæves efterleder.

Gud gir de Smaa i Naadepagt
sin Himmels Arv og Gie,
han skjænker dem sin Englevagt
paa alle deres Reie,
og Jesu Navnet undig Klang
hver Aften faar i Buggeiang
ved deres Barne-Leie.

Vi døbe dem i Jesu Navn,
trods hvem det vil forhindre,
vi lægge dem i Jesu Favn,
de kan ei blive mindre.
Gud lad dem vokse ved hans Bryst!
Gud, lad dem frydes ved hans Røst,
saa deres Dine tindre!

(Grundtvig. Sangverk D. IV No. 103.

23. Lad os, som sit Forældres Navn,
o Gud! det aldrig glemme,
at, hvor end faldt vor Fødestavn,
har dog hos dig vi hjemme,
jaa naar ved Daaben og deri
de Smaa indgaa til Livet,
vi synge: "Gud! her ere vi
og de, du har os givet!"

(Grundtvig. Sangverk D. IV No. 105.)

—
Tone: Synge vi af Hjertens Grund.

24. Kommer hid kun med de Smaa,
som ei Godt og Ondt forstaa,
i hvis Mund ei findes Svig,
just til dem er Himmerig,
deres Sjæl er i Guds Haand,
de bedrøve ei hans Aand,
laste ei hans Ledebaand.

Jesús kalder paa de Smaa,
hvo tør dem i Veien staa?
Sønnen i sin Faders Navn
aabner dem sin hjære Favn,
luffer til Guds Himmerig
for den, som ophører sig,
vil ei være Barnet lig.

(Grundtvig. Forkortet. Landst. S. No. 38.)

Egen Tone.

25. O lad din Mand nu med os være
 vor Jesus Kristus, Herre fød!
 jaa Børnene, vi til dig bære,
 maa døbes til din Seier - Død.

Vi efter dig dem her opkalde,
 o lad dem i dit Navn opstaa!
 om end de snuble, ei de falde
 men fare fort og Maalet naa!

Er Løbet langt, lad dem ei mattes,
 graahærdet Tjener kom ihu,
 er Løbet kort, lad dem ei fattes
 et Rum, hvor hjemme selv er du!

O skriv dit Navn i deres Hjerte
 og deres i din høire Haand,
 jaa de med dig har Færd og Smerte
 tilfælles i den hellig Mand.

Fra Buggen lyder Engletoner,
 lad dem ei dø paa Gravens Bred,
 alt, som du forser, og du froner,
 i Skuggedalen gaar du med.

(Grundtvig.)

Konfirmationsalmer.

Tone: Nu velan, vær frist tilmode.

26. Vogn og Vandskab vi forjage,
Verdens Falighed, Lust og Pragt.
Sandheds Fader at behage
vi forny vor Daabes Pagt,
alt han kan, og alt han ved,
gjør dog alt i Kjærlighed,
i sit Billed han os skabte,
samler til sig det fortabte.

Gud gav os sin Søn til Broder,
Jesús Krist, vor Frelsermand,
salig prise vi hver Moder,
som en Frelser føde kan;
han for os i Livet stred,
han for os paa Korset led,
deler paa sit Herre-Sæde
med os Liv og Lys og Glæde.

Gud gav os sin Aand til Troster
i vor Herres Jesu Navn,
han med alle Engle-Røster
falder Folk til Herrens Favn,
aander med vor Frelser's Røst
Fred i det beflemte Bryst,
lader med Guds Fader Stemme
Støvet evigt Liv fornemme.

Fader vor i høie Sale
 kom din Pagt med os i Hu!
 Sandheds Aand i dybe Dale
 o bekræft, besegl den nu!
 herliggjør med Glans paa Jord
 Frelseren i Troens Ord,
 gjør det klart, at alle Dage
 Gud er mægtig i de Svage!

(Grundtvig. Sangverk D. IV No. 139. Forandret og iørfortet.)

Tone: Af Friheden oprunden er.

27. O Jesu Navn vi bede her
 til dig vor Gud og Fader kjær
 alt for de fristne Unge,
 dit Sandheds Lys de tidlig saa,
 de rørte for dit Navn staa
 og love Tro med Tunge;
 Ungdom, Visdom
 fjelden vandre med hverandre,
 dog din Raade
 frelse kan fra Fald og Vaade.

O styr du selv de Unges Fied
 i Tro og Haab og Kjærlighed,
 din Raade dem ledsage!
 saa i dit Lys de vandre frem,
 saa Vandepust fra Lysets Hjem
 maa dæmpe Suk og Klage.

Hør os! hør os!
 sant os alle, som paafalde,
 der, hvor Naaden
 giver Trøst og Gode.

(Grundtvig. Sangb. D. IV No. 155.)

Tone: Vor Gud han er saa fast en Borg.

28. Lad dem, som fæste vil sin Pakt,
 dit Fader-Hjerte finde!
 og lad det Ja, her vorder sagt,
 dem aldrig gaa af Minde!
 men svag er dog enhver
 til Strid mod Mørkets Hær,
 styrkt med din Kræftes Haand
 hver ærlig Sjæl og Aand
 til Enden tro at blive!

Engang de ud fra Fædrebo
 omkring i Verden vandt,
 da være Daab og kristen Tro
 det arme Hjertes Anker,
 vel den, som sandt faar sagt:
 "Jeg staar med Gud i Pakt!"
 den ved sig ei forladt,
 som Haab til Gud har sat,
 de Faderløses Fader.

Tone: Min Sjæl, hvi vil du græmme dig.

29. Korn med Guds din Taabes Pagt
hver Dag og Tid,
til Kamp og Strid
med Mørkets Ligt og Magt!
Hav, hvor du vandrer ud og ind,
Guds Ord og Himmel i dit Sind.

(Brorion. Af Salmen No. 52 i Landst. 2.)

30. Det er fuldbragt! du har det hørt
o Gud! og Hjertet skuet,
Bekræftelsen har Sjælen rørt,
og Hjertet fromt opluet,
med Taarer dine Kristne smaa
velsignet for dit Nafn staa.

Omsusjdem med dit Bingeslag,
Guds Aand fra Lysets Rige,
lad ei dem glemme Pagtens Dag,
naar Verdens Vængsler stige,
omsvæv dem salig, hvor de gaa,
til hiit de før Guds Ansigt staa!

(Efter Jngemann. Sangverk D. IV No. 161.)

Uadversalmer.

Tone: Vor Herres Jesu Mindefest.

Eller:

Fra Himlen høit vi komme her.

31. Beredt er nu til Nadver stor
den bedste Konges Naadebord,
hans Tjenere paa Beien staa
og byde hver, som vil, indgaa.

Kom hid hver Sjæl paa Jorderig,
som for din Fred beknmrer dig,
som Fyrste, Betler, Store, Smaa,
og I husvalte skal bortgaa.

Til Brødet lægger han sin Kraft
sit Liv til Kalkens Druesaft,
hans Aand i hvert et Hjerte bor,
som holder fast paa Livets Ord.

(Efter Ingemann. Sangverk D. IV No. 167. Fork. og forandret.)

Tone: Hvad kan os komme til for Nød.

32. O Gud! du ser mig, og du ved
alt hvad mit Hjerte glæder,
ser, jeg i Tro og Ydmynghed
frem til dit Alter træder,
opfyld paa mig dit gode Ord
og lad mig finde ved dit Bord
Befsignelsen, som mætter!

(Indst. Sangverk D. IV No. 165.)

Tone: Jesu, din Thukommelse.

- 33.** Vor Herres Jesu Mindefest
den Hvitid er, som glæder bedst:
thi hvor han kommes ret i Hu,
lyslevende han er endnu.

Vær Jesus da mit Liv og Lust,
den skjulte Perle i mit Bryst!
vær du min Trost, vær du min Fred,
vær du mit Lys i Evighed!

Et Lys, som aldrig bliver slukt,
en Blomst, som altid sætter Frugt,
en Videnskab, som Gud kun ved,
er Livet i din Kjærlighed!

Den hilsen mildt som Morgenrød,
den brænder klart som Solens Blod,
den døber Stov med Glædens Daab,
den føder Herlighedens Haab!

Saa bryd da ud i Frydemaal,
du gamle Tro! du unge Haab!
og du, som ei af Alder ved,
du evigglade Kjærlighed!

(Grundtvig. Sangverk D. IV No. 176. Forfattet.)

Tone: Vor Herres Jesu Mindefest.

- 34.** Vi mødes Jesu ved dit Bord,
lad mætte os dit Livsens Ord,
og lad os i dets klare Vin
inddrifke Varneglæden din!

Sling kraftig med din rene Haand
om os Schuldkommenhedens Baand,
lyslevende os lær derved:
din Fader, Gud, er Kjærlighed!

Opdrag os til hans Vinnumrig
at elske, ligne, takke dig,
til Kjærligheden, Fader kaldt,
din Gud, vor Gud, er alt i alt!

(Grundtvig. Sangb. T. IV No. 173. Fortøret og ubetændligt
forandret.)

Tone: Vor Herres Jesu-Mindefest.

35. Du Sandheds Kelt, vor Jesus sød!
du ligened dig med Livsens Brød,
det Brød dit Folk med Fryd og Fred
skal nyde i al Evighed.

Da føler vi, du bor ei blot
i Guds, vor Faders, guldne Slot,
men ogsaa i det Hus af Jord,
hvor Sjælen gaar til Herrens Bord.

Da tvinger os din Kjærlighed
fra Ørneflugt i Støvet ned
at bytte med dig Kraft og Naar
saa evigt Liv for Stovets Mar.

Da gribe vi din Vandrings Stav,
da vinker os dit Kors, din Grav,
da vinker os din Straale = Krans,
da lysjer os Gud Faders Glans.

Da se vi dig i Hjertet ind,
 hvor alt er Sandhed, intet Skin,
 hvor alt er stort, men mildt og vunt,
 hvor Kjærlighed er uden Skromt.

(Grundtvig. Sangverk D. IV No. 173. Førførtet.)

Tone: Her ser jeg da et Lam at gaa.

- 36.** O klistne Folt, saa kommer nu
 og hjælper os at sjunge,
 vi komme Jesu Død i Hu
 og vidne med vor Tunge:
 Tak, Tak, o søde Jesu Krist!
 Tak for alt Gødt, os²er bevist,
 Tak for din Død, din Pine!
 Tak for du var saa trng en Ven,
 at du dig selv har givet Ihen,
 at vi skal blive dine.

Dit Minde skal, o Jesus, staa
 uglemt i Sind og Tanke,
 velsignet i hver lønlig Braa,
 hvor fromme Hjerter banke;
 og hvor der brundes helligt Brød,
 der skal forkyndes Herrens Død²
 blandt unge Folt og gamle,
 indtil du smilg kommer frem
 i Skjen, os at hente hjem
 og i dit Rige samle.

(Peder Dals, f. 1647 + 1708. Førførtet og ubet. forandret. Land-
 stads S. No. 58.)

37. Jesu, din Ahukommelse
 mon Glæde sød i Hjertet te,
 men sødere end alt dog er
 du selv, naar du er hos os her.

Ei Mund det mæle kan paa Jord,
 der findes ei saa fagre Ord,
 kun den, som prøvet har, han ved
 om Jesu stærke Kjærlighed.

Naar du vor Sjæl besøger blid,
 da skinner Sandhed, fred og frid,
 da slukkes Verdens Lyster ud,
 da brænder Kjærlighed til Gud.

Jesu, den Kjærlighed du bær,
 den stærkere end Døden er;
 thi gav du hen, o Jesu min
 dit Hjerteblood for Bruden din.

Saa kjender Jesum alle Mand
 og søger ham med Længsel sand,
 hans Kjærlighed at vælge ud
 i Manden brændende for Gud.

Elst ham, som Eder elste saa!
 gjør ham igjen, hvad I formaa,
 med gode Lyster fra ham gaf,
 velsigner ham og siger Tak!

Tone: Raglet til et Kors paa Jorden.

38. Sion, pris din Saliggjører!
 pris din Hyrde og din Fører,
 jæg ham Tak, jung Blædeskvad!
 se nu til, hvad du kan evne,
 større dog end Ord kan nævne,
 er den Ven, som gjør dig glad.

Se, et Maaltid nu oprettes,
 Brød og Vin idag fremsættes,
 Livsens Bæger, Livsens Brød,
 Skaren, tolv i Tal, er liden,
 vokser talløs til med Tiden,
 skal ei lide Hungersnød.

Dette Bord i Aftenstunden
 tyder, Tiden er udrunden,
 Lovens Paaske nu er endt,
 Sagen følger nu paa Skygge,
 Herren selv vil hos os bygge
 har ny Tid i Naade tændt.

Kristus frem iblandt os træder
 siger: "tager hen og æder!
 drikker alle deraf! se
 det er Legem mit, som brydes,
 er mit Blod for Eder gydes,
 gjør til min Sukommelse!"

Gode Hyrde, Livsens = Brødet!
 Tak for Mæden, Tak for Mødet,
 Tak for Livsens Kilde sand!

fød os, vogt os, lad os finde
Herrens Goder hisjet inde
hos dig udi Livsens Land.

Du, som alt formaar at virke,
samlers os udi din Kirke
ved din Aand og ved dit Ord,
gjør os dine Helgen lige
Brødre med dem i dit Rige,
Søstend hist om Himlens Bord.

(Latinsk. Tomas af Aquinas, i. 1249-1274. Overført af Landstad.
S. No. 309. Forkortet.)

Tone: Vor Herres Jesu Mindesest.

39. Vi mindes dig, vor Broder fin,
I hviden Brød og røden Vin;
thi Livet dit, din Kamp, din Død,
den styrker os som Vin og Brød.

Vi mindes det, vor Hovding iston,
som vi saa du var og Guds Søn,
vi mindes, du har lidt og stridt,
men faldt ei — af, som vi saa tidt.

Til Gud, til Gud! det var dit Raab,
det var din Kraft, din Aandens Daab,
i Bøn vi mindes dette Bud,
naar frem vi samler os til Gud.

Alt tomt og stolt det slog du ned
og løfted alt af Kjærlighed,
du talte de Fortryktes Sag —
o lad os mindes det hver Dag!

Du tørred Taarerne, du saa,
du tog i Favnen vore Smaa,
ja Toldere og Skjæger med
du signede, hver Gang de græd.

Du aldrig slog en Tøddel af
den Sandhed, som var Livets Krav,
med Seirens Smil, i Bonnens Læ,
du rolig steg paa Korsets Træ.

Saa vælger stærk af Mindets Blod,
hans Broderskab i Liv og Død,
af Brødet sund, af Vinen hed,
vi offer os til Kjærlighed.

(Kristofer Janson.)

End.

40. Hvem er du med de tusinde Navn
 fra de tusinde Tider og Sprog?
 Du var Havn for vort evige Savn,
 du var Haab under Fortidens Nag,
 du var Dødsangstens natmørke Bjævt,
 du var Livsglædens solrige Fæst,
 end dit Billed vi betslende danne,
 og vi kalder ethvert Aabenbaring,
 og enhver holder sit for det sande,
 til det brister i kvalfuld Erfaring.
 O men vær hvem du vil;
 thi jeg ved, du er til,
 som det evige Haab i min Sjæl - det er dig!
 efter Retfærd og Æls,
 efter Seir for det Æls
 aabenbarede Magt; det er dig! det er dig!
 alle Love, vi se
 eller skimte, og de,
 som vi aldrig skal ane en Gang; det er dig!
 og din skjærmende Vagt
 om mit Liv har de lagt,
 og det jubler i mig: det er dig! det er dig!

(Bjørnstjerne Bjørnson.)

Tone: Guds Ord af D. Ahnfeldt.

41. Hvad er det for en Vængsel stor
 hos alt, hvad Aande har paa Jord?
 som famler om men ei kan fange,

jom brøder ud i Sagn og gamle Sange,
 jom raaber fra al Verden ud? —
 af det er Gud! af det er Gud!

Den Moder, jom i Madaagt varm
 har brændt sit Barn i Moløfs Arm,
 den Træl, jom kaster sig i Støvet
 for Guden sin der bag Vinrankeløvet,
 de stønner af sin Angest ud:
 "til dig min Gud! til dig min Gud!"

Den Tænker, jom ved Lampen tændt
 har Lysebud ud til Verden sendt,
 jom gransker Hjertets dunkle Kammer
 og fulder det med Madaagts rene Flammer,
 om hvem er det han bærer Bud?
 det er om Gud! det er om Gud!

Og du mit Hjerte, jom mon slaa
 af Angst og Sorg, hvad vil du naa?
 Samvittighedens Klagestemme,
 jom dove vel jeg kan men ikke glemme,
 hvor higer J? hvor vil J ud? —
 op til vor Gud! op til vor Gud!

Min Gud! min store Gud, kom dog,
 du raabes paa i alle Sprog,
 du samles efter her i Blinde,
 de søger vel, men Naar dit Ansigt finde.
 O klar vort Sind! o før os ud
 til dig vor Gud! til dig vor Gud!

(Kristofer Janson.)

42. Priser, priser, lover Gud!

Ham den Evige fra Begyndelsen,
 skjult i sin Visdoms Hellighed,
 lader han sin Algodhed udstraale
 i Verduernes lange, blomrende Rækker;
 og Solene som flammende Vasuner,
 fra Hvidens blaa Tempeltag udstufne,
 forkynde for Skaren af mørke, mullende Kloder
 den Eviges Kjærlighed.

Manderne knæle: Tilbedelse er deres Ånælen.

Manderne offre: Kjærlighed er deres Offer.

Manderne prise: Beundring er deres Lovsang.

Kloderne selv, i Skjernes hvide Klæde
 rundt om Solens flammende Altre vandrende julle,
 Hvo kunde slunge i Rummet os ud
 uden den evige Gud?

(Henrik Bergeland. Af "Mennesket".)

Tone: Fra Himlen høit jeg kommer her.

43. O store Gud, vi love dig,
vi sige Tak evindeligt,
al Verden sander det og ved,
at du er Gud af Evighed.

Al Engles Hob og Himlens Hær
 Lov, Tak og Pris for Tronen bær,
 og Sangen af Serafer gaar
 saa langt som Himlens Hvelving naar:

"Du hellig, hellig, hellig er
Gud Zebaoth, vor Herre kjær!
og fuld er Himlen al og Jord
ud af din Guddoms Ære stor."

Profeter og Apostler glad,
og dine Vidner Rad paa Rad,
de staa for dig i Livsens Sal
med Takkesang i Tusindtal.

Din Kristenhed paa denne Jord
bekjender dig og paa dig tror
som Faderen af Evighed,
hvis Magt ei Maal og Ende ved.

Opløst os, led os, vis os Vej,
til evig Tid forlad os ei!
vi flokkes glade i din Favn,
hver Dag velsigne vi dit Navn.

(Latinsk. Ambrosius, Biskop i Mailand, f. 333, † 397. Landstads
Salmeb. No. 10. Forkortet.)

-
44. Lov og Pris Algodheds Gud!
Se hvor Morguens Glimt begynde
Herrens Ære at forkynde
og hans Navn at brede ud!
Se hvor Græssets tætte Alhuger
bøje sig for ham, der tynger
ogsaa dette, i dets Dignen
under Duggen, med Velsignen!
Thi dens Vievand, det rene,

udspærngt over Græs og Grene,
 vier Eng og Lunde ind
 til et helligt Tempelklæde,
 til et Altar Bjergets Lind,
 hvor de Salige tilbede.
 Hver en solbestinnet Stængel,
 Engens Slette bølgér af,
 er en Troens Støttestav;
 hvert et Blad en vinget Engel,
 hver en Kvist et Kors af Guld,
 hvoraf Luften glimrer fuld.
 Hver en Blomme solsforgylt
 er en Kalk af Naaden fyldt.
 Himmelsk Kjærlighed har ømt
 ud deri sit Hjerte tømt,
 raft ja Kalken frønt og fyldig,
 hver Ufyldig,
 som har Die
 for den høie
 Himmelfart, som sig fornær
 dagligen fra Morguens Skær,
 for Forjættelsen, som skreven
 over dughvid Eng er bleven
 om misfandjom Kjærlighed,
 lyfende i milde Straaler
 strømmende-i fulde Skaaler
 over hele Jorden ned —
 om et Eden
 aabnet af Barmhjertigheden,
 ringet ind af evig unge
 rosenfriske Morgengrøner,

i hvis Stær
 Helgener i Engles Favn
 første Gang med frigjort Tunge
 jubelhjunge
 den Uuærdeliges Navn.

(Herr. Bergeland. Af "Røden".)

Tone: Jeg saa blot tilbage.

45. Vær from, og tro at Haaret
 er paa dit Hoved talt,
 at samme Haand har ftaaet
 hvert Blad i dets Gestalt,
 som Sol og Stjerne veier!
 Vær from, og tro forbist,
 at Græsjet der, som neier,
 gienhilses venlig hist!

Se nøie, skal du pine
 det Store i det Smaa,
 sig Guddomstanter høine
 paa Græsjets vele Straa,
 dets Blegnen er et Minde;
 og paa det faldne Blad
 Moralen vil du finde
 af Somrens Jubelkvad.

Vyt til og hør Vasuner
 fra afsnedbøi'de Mark,
 der løbe Skalderuner
 i Træets runkne Bark;

det slagne Straa har sjunget,
 og Mosens elgsgraa Hud
 har Guddomshænder tunget
 i Stjønhedslinjer ud.

Aand er ei i dens Tanter,
 der er saa sjælearm,
 at han ei tror, der banker
 en Puls i Blomstens Barm,
 at Blade tale kunne
 med Liv fra Træ til Træ —
 O hør de tusind Munde
 i tusende Aale.

(Henr. Bergeland.)

Tone: Jeg ved et evigt Himmerig.

46. Op al den Ting, som Gud har gjort,
 hans Herlighed at prise!
 det mindste, han har skabt, er stort
 og kan hans Magt bevise.

Gik alle Konger frem paa Kød
 i deres Magt og Vælde,
 de mægted ei det mindste Blad
 at sætte paa en Nælde.

Saa alle Engles store Kraft,
 som Himmel = Scepter føre,
 har ingen Tid den Evne havt
 det mindste Støv at gjøre.

Det mindste Græs jeg undres paa
i Skove og i Dale,
hvor skulde jeg den Visdom faa
om det kun ret at tale!

Hvad skal jeg sige, naar jeg ser
at alle Skove brimle,
de mange Fuglesving, der sfer
op under Herrens Himle!

Hvad skal jeg sige, naar jeg gaar
blandt Blomsterne i Enge,
naar Fugleangen sammenlaar
som tusind Harpestreng!

Hvad skal jeg sige, naar mit Sind
i Havets dybe Grunde
kun dog saa lidt kan kige ind
og ser saa mange Munde?

Hvad skal jeg sige, naar jeg vil
saa høit jeg kan, ophige
og vende alle Tanker til
det blanke Solens Rige?

Hvad skal jeg sige, naar jeg ser,
hvor Stjernesloffen blinker,
hvor mildt enhver imod mig ler
og op til Himlen vinker!

Hvad skal jeg sige? ... mine Ord
vil ikke meget sige:
o Gud, hvad er din Visdom stor,
din Godhed, Kraft og Rige!

Alt det, som haver Aande, skal
sin Skabers Pris betegne,
hans Lov skal fylde Berg og Dal
og alle Verdens Egne.

O priser Gud paa denne Jord
hver som har Sans og Tunge!
og al den Del i Himlen bor
vor Skabers Lov skal jingne!

Slaar alle Folt paa denne Jord
med Fryde = Toner sammen:
Halleluja! vor Gud er stor,
og Himlen svarer: Amen!

(Brorjon. Landst. S. No. 451. Forkortet.)

Tone: Ungbirken, eller: Jeg saa blot tilbage.

47. Hvor skal jeg fly fra dit Ansigt
du evige, levende Gud?
hver Livsgnist i Verdensaltet
den bærer jo om dig Bud;
du aander i Luften om mig,
du perler i Havets Skum,
jeg hører dit Vingeslag fuse
i det endeløst jittrende Rum.

Du glimter i Lynets Flamme,
du taler med Tordenens Røst,
dit Navn, det altid opstandne,
du skriver i Vaar og Høst,

ja selv den spædeste Plante,
 det fattigste, usleste Straa,
 det kan et Under fortælle
 om din Kjærlighed i det Smaa.

Hvor skal jeg fly fra dit Ansigt
 du evige, levende Gud?
 du banker jo inde i mig
 med Livsens salige Bud,
 min Samvittigheds tlagende Stemme
 den nævner dit hellige Navn,
 ja jeg ser dig, hvergang jeg trykker
 mine Smaa børn tæt i min Havn.

O Fader, al Livets Kilde!
 al Kjærligheds evige Væld!
 o fyld mig mere og mere,
 at din Nand maa drukne mit selv,
 at jeg daglig vokser mod Lyset,
 mod dig, som din Søn os bød,
 at jeg vandrer som levende Vidne,
 at Ordet er blevet Kjød.

(Kristofer Janson.)

Tone: Jeg elsker Havet, naar det stormer vildt.

48. Jeg ser dig Almagts Gud i mig, i alt,
 din Vældes Ord har frem af Støvet kaldt,
 som Vidner dine Verfers Alhug staa:
 du elsker lig det Store som det Smaa.

Naar' over Jorden gaar et mægtigt Veir,
 det prædiker om Aandens sikkre Zeir,
 naar Sommervinden leger om min Kind,
 den hvísker vint om Kjærligheden din.

De Stjernefloder, hvirvlende i Dans,
 de slonger om dit Navn en Gæs Krans;
 men naar du bæver i det mindste Straa,
 jeg føler, du kan bo i uslejt Braa.

Jeg ser dig Gud i Barneviets Blod,
 i Ungerjendens Kind jaa varm og rød,
 naar han til Slag for Sandhed staar bered,
 jeg føler dig i Kvindens Kjærlighed.

Jeg ser dig i hver Taare, tung og hed,
 der dropper over Sorg og Synden ned,
 de stille Gjærninger for Andres Vel
 de vísjer Flígen af din rene Sjæl.

Jeg ser dig i Historiens stolte Gang,
 hver Storaand er fra dig et Bud, en Sang,
 igjennem Skam og Blod og Nederlag
 du reiser op til Seier Sandheds Saa.

Og fremad gaar det, evig, evig frem,
 og hjemad gaar det, evig, evig hjem,
 Slægt løfter Slægt, saalænge til vi naa
 at favne dig vor Gud der i det Blaa.

(Kristofer Janson.)

Tone: Op alle som paa Jorden bor.

49. O vaagner op til Pris og Lov
for Gud, vor bedste Skat!
hans Navn staar paa et dugget Blad
og i en stjernet Nat.

Fra Svøbet af beskjærmed han
vort Hjed mod Vold og List,
hvor ingen Anden hjælpe fan,
der hjælper han tilsidst.

Han skuer paa vor Brøde ned
dog med en Faders Blif
og holder Dødt og Dug bered
med Frugt og Vædsfedrif.

Han gjør vort Hjerte sterkt og trygt,
han giver freidigt Mod,
han har før al vor Sorg og Trugt
en stille Glemselsflod.

Han være al vor Tilflugt her
i Livets Strid og Varm,
og alt vort Haab, naar Mulden er
nedrullet paa vor Varm.

(Paul Gerhardt. Overført af Welhaven. Fortøttet.)

Tone: Jesu din søde Forening at smage.

50. Lovsunger Herren min Mund og mit Indre!
Jungende, Hjerte, tag Manden i Favn!
Tonerne spille, som Stjernerne tindre,
trindt om Jehovas høihellige Navn.

Sjæl, kom ihu, at Guds Pris du forkynder
 tidlig og sent, for Han evig er god,
 han som forlader saa rundt dine Synder,
 raader paa al din Elendighed Bod.

Herren vor Herre han troner i Himlen,
 Gnevolds Konge er han overalt,
 Stjernernes lig er om Højsædet Brimlen,
 Hovdingeskaren blandt Tjenere talt.
 Lovsinger Herren hans Verker i Alhøje,
 Verdener alle! thi Riget er hans!
 glæd dig min Sjæl til for evig at synge
 Skaberens Pris, hvor han troner i Glans.

(Grundtvig efter Davids 103 S. Sankert D. I No. 64. Fork.)

- 51.** Lov den Herre, den mægtige Konge med Ære!
 Lov ham min Sjæl og lad det din Forlystelse være.
 Stem op en Sang!
 Salter og Harpe giv Klang!
 Syng for Gud Herren den Kjære!

Lov den Herre, som alting saa herlig regjerer,
 han, som dig løfter som Ornen paa Vinger og bærer,
 lader dig saa
 mer end du kunde forstaa,
 bedre end Hjertet begjærer!

Lov den Herre, som alting saa vel for dig mager!
 han som dig Helbred forunder og venlig ledsager,
 han som fra Nød
 gemmer dig udi sit Stjød
 Knyllingen ind til sig tager!

Lover den Herre, som dig i din Stand giver Puffe,
han som med tusind Velsignelser ved dig at inntte,
tænk dog derpaa,
alt, hvad hans Magt kan formaa,
Tanken dit Hjerte henrykke!

Lov da den Herre min Sjæl og hvad i mig mon være,
alt som har Naade ophoie hans store Navns Ære!
Han er dig god,
at gjør ham aldrig imod!
Amen! han selv dig det lære!

(Lundst. : Joakim Neander, i. 1640, i 1680. Efter Davids 100 og
103 Salme. Lundst. S. No. 175.)

Tone: Lover den Herre.

52. Herren er stor, han som sluger paa Stormheitar sterke,
Herren er stor, som ber Naaden i Høndi til Merke!
Herren er stor!
Freden er kommen paa Jord!
Myrkret bar Vjesneisten sterke.

Herren er stor, som bur evig i Vjofet det hjarte,
jagar som Døggi framfhre seg Skerne svarte,
kroftar oss varm
inn til sin gudreine Barm,
andar oss Freden i Hjarta.

Herren er stor, han som ivid millom solblanke Rader,
aldri paa Jorden no nokot meg saarar og skader,
Menneskja varm,
Guds Barn og Syndar so arm,
Domaren din er din Fader.

Herren er stor, so bong Aue alt, som Ande er givet!
 knebong fyr honom, som hev deg or Avgrunnen ribet,
 lobshng og bed,
 takka fyr Vjos og fyr Fred!
 Dauden er glupt no av Livet.

(Kristofer Janson.)

53. Min Sjæl, min Sjæl, lov Herren!
 og alt, hvad i mig er, hans Navn!
 min Sjæl, min Sjæl, lov Herren,
 glem ingen Ting af alt hans Gavn!
 han, som din Synd udjletter,
 og læger dine Saar,
 han, som dit Liv opretter,
 naar du til Døden gaar,
 han, som ny Kraft dig sender,
 gjør Alderdommen ung,
 han, som dig bær paa Hænder,
 naar Tiden falder tung!

Sit Ord han lod dig kjende,
 og hans Velgjerninger vi ved;
 barmhjertig uden Ende
 og rig paa evig Misfandhed
 han lader Bredden fare
 for dem, der gjøre Bod,
 vil ingen Salve spare
 for Sorg og saaret Mod.
 Med Naaden sin og Trøsten
 har han vor Angest stilt,
 som Besten er fra Østen
 langt Synden fra os stilt.

Som sig en kjærlig Fader
 misfunder over sine Smaa,
 saa gjør vor Gud og lader
 op Naaden ny hver Morgen gaa.
 Han ved, vi ere ringe,
 kun Støv og Aske vift,
 ret som et Græs i Enge
 en Urt, sin Blomst har mist:
 naar Veiret hardt paaafalder,
 da findes det ei mer,
 saa gaar det med vor Alder,
 vort Endeligt er nær.

Men Guds Misfund alene
 den bliver fast i Evighed
 hos dem, ham trolig tjene,
 hans kjære Børn og Menighed.
 Fra Himlens høie Sæde
 han holder hellig Vagt.
 I Engle, som med Glæde
 er Vidner til hans Magt,
 I Sterke, I som fare
 at føre ud hans Bud,
 og Jordens hele Skare
 stat op og løber Gud!

(Davids 103die Salme. Overlat fra Indsig af Landnad. Salme-
 bog No. 77.)

Tone: O Fader vor i Himmerig.

54. Saalænge du har Maal og Mund
 da sig Gud Lov af Hjertens Grund
 for alt det Gode, som mod dig

han gjør saa vel og faderlig,
ved ham du er og frelst du gaar,
ved ham i Nøden du bestaar.

Saa tag o Gud i Varetægt
min Sjæl og Legem, Hus og Slægt!
Istal Nød og Sngdom trække mig
min Gud, saa vil jeg se til dig,
dit Hjerte for min Bøn opluf
men hør ihær mit jidste Suf!

(Ubekjendt. Landst. S. No. 78.)

Tone: Mind nu op i Jesu Navn.

55. Vaagn og bryd i Lovsang ud!
vaagn hver Sjæl paa Jord, som lover,
Himlens Engle! takker, lover!
priser med os Livets Gud!
Tak for Dagen, som oprinder!
Tak for Himmelhjet hist!
Tak for Gravens Seiervinder!
Tak o Gud for Jesum Krist!

Tak for Nanden, du os gav,
som ei Nat, ei Død udslukker!
Tak for Nanden, som oplukker,
iprænger mægtig Sjælens Grav.
Tak for Livet, som henfarer!
Tak for det, som varer ved!
Livets Herre og Forklarer
Tak og Pris i Evighed!

(Af Wegels Salmebog.)

Tone: Rind nu op i Jesu Navn.

56 Hvert et Øjs i Livets Nat,
hver en Trøst i Livets Smerte,
hver en Glæde i mit Hjerte,
hver en Sjæls og Vægems Skat,
alt, hvad stjont vort Øie skuer,
alt, hvad herligt Nanden ved,
alt, hvad mildt i Hjertet luer,
skabte, Gud, din Kjærlighed!

Den er alt det Godes Rod,
den er alt det Sandes Kilde,
den udvælger aarle, silde,
i en klar og deilig Flod,
gjennemstrømmer Livet stille,
gjør det frugtbart, smukt og rigt,
lader Himlens Straaler spille
paa dets Blomster yndeligt.

Ja du store, milde Gud!
du ved Faderkjærligheden
faber atter her et Eden
sletter Synd og Sorger ud!
og saa mig, den store Synder,
frelser du i Jesu Navn,
og mit Liv, mit alt, jeg finder
i din søde Fadersavn.

(Begels.)

Tone: Som den gylde Sol frembræder.

57. For hvert Kuld af fristne Jædre
 Tak vor Fader over Sky!
 Ithjunt dig selv de takke bedre
 i dit Hus med Tungen ny.
 Tak for hver en Draabe god
 vi fik af det Hjerte = Blod,
 som livsalig gjennemrinder
 ædle Mænd og ædle Kvinder.

Tak for alle gode Gaver
 paa vor Mark i tusind Aar,
 Tak fordi trods alle Paver
 Kristendommen end bestaar!
 Lad i Jesu Kristi Navn
 dig til Ære, os til Gavn,
 Ordet lyse, Hjertet brænde
 i vor Vægt til Verdens Ende!

(Grundtvig. Sangverk D. I No. 15. Fortøret.)

—
 Tone: Willemoes.

58. Takker Herren god og mild!
 evig er hans Naade,
 Kjærligheden er hans Jld,
 den er Livets Gaade,
 hvor den hersker, der er Gud,
 Aand er Brudgom, Hjertet Brud,
 Tak er Børnesloffen.

Takker Herren mild og god
 for hans Naadegave!
 Badet hans er Livets Flod,
 Livets Træ hans Have,
 Freden er hans Mandedræt,
 Tro paa ham er Byrde let,
 Vennen: evig Glæde.

(Grundtvig. Sangbort D. III No. 20. Fortørtet.)

Tone: Kom o hellig Aand, kom brat.

59. Gud! din Sag er soleklar,
 hvad ei selv du plantet har,
 maa med Rod oprække;
 men alt hvad du med dit Ord
 saade selv i jorden Jord,
 trives maa og lykkes.

Blomstre skal det i dit Regn
 under Sol og Dug og Regn
 af din egen Aande,
 modnes og i rette Tid
 skal det, trods al Storm og Strid,
 trods al Ve og Vaande.

Alt det onde, Skæl og Skin,
 fældes skal af Kraften din
 Aanden i det gode;
 Glæden hviler da med Fred
 Klarlig i din Kjærlighed,
 hvor den randt af Rode.

(Grundtvig. Sangbort D. III No. 117. Fortørtet.)

60. Vor Gud han er saa fast en Borg,
han er vort Skjold og Værge,
han hjælper os af Nød og Sorg
og ved os vel at berge.
Vor gamle Fiend haard
til Strid imod os staar,
stor Magt og arge List
han bruger mod os vist,
paa Jord er ei hans Lige.

Vor egen Magt er intet værd,
vi vare snart nedhugne,
men En gaar frem i denne Færd,
for ham maa al Ting bugne.
Vil du hans Navn faa vidst;
han heder Jesus Krist,
den Høvding for Guds Hær,
i ham kun Frelse er,
han Marken skal beholde.

Om Verden fuld af Djægle var,
der vilde os opsluge,
vi frugte ei, vi med os har
den Mand, som dem kan true.
Er Verdens Fyrste vred
og vil os støde ned,
han ingen Ting formaar,
fordi alt dømt han gaar,
et Guds Ord kan ham binde.

Det Ord de skal vel lade staa
og Utaf dertil have;

thi Gud han vil selv med os gaa
 alt med sin Aand og Gave.
 Og tage de bort Liv
 Gods, Gæ, Børn og Biv,
 lad fare hen, lad gaa
 de kan ei mere faa
 Guds Rige vi beholde!

(Davids 46de Salme. Martin Luther, 1529. Vandst. S. No. 266.)

—
 Tone: Reis op dit Hoved al Kristenhed.

- 61.** Se Rodeguden er affat nu,
 affat Jer Angest og Jer Gru
 A Menneſter Sodsſende mine!
 ſaa raaber Jeſus — o lytter dog,
 med ſin ſtungne Fod paa dit brudte Nag,
 han raaber til dig og dine.

Rahve* er blegnet med Scepteret ſtiv,
 med Slaveri og med Dfferkniv,
 med lunefuldb Kongenylke,
 med Krigens Brand og med Dyrerblod,
 med knuſte Hjerter for grumme Fod,
 med Trældomsfrugten til Smykke.

Gud er vor Fader, han elſter os,
 vor Skrøbelighed og vor Synd til Trods,
 han bærer os over Røden;
 du kan ikke gaa fra hans Kjærligheds Varm,
 du kan ikke gaa fra hans dragende Arm,
 den følger dig over Døden.

* Rettere Udtale af Jehova.

Saa lad dig smelte, du Synder haard,
 Gud er den samme i Dag som i Vaar,
 hans Dine er lige milde!

fast Dyrehammen Guds Værling prud!
 og vis, at du er i Slægt med Gud
 af Godheds sprudlende Kilde.

(Kristofer Janson.)

Tone: "Guds Ord" af C. Ahnfeldt.

- 62.** Man siger her, at Gud har nok,
 naar kun blir frelst en liden Flok,
 at han, som selv har skabt os alle,
 kan rolig se sin stolte Skabning falde
 og aldrig fri's fra Pinen ud, —
 er det min Gud? er det min Gud?

Man siger her, at Gud er god
 men Jones ved ujskyldigt Blod,
 og sender Engdom, Rød og Pine,
 med Smertens Ild hjem søger mig og mine,
 at Pest og Hunger er hans Bud, --
 er det min Gud? er det min Gud?

Nei, tusind Nei! det er ei sandt,
 hans Kjærlighed vi har i Pant,
 hver Syndens Straf, vi paa os sender,
 den mildner han med fine, pumpe Hænder,
 og Visdom gror af Saaret ud,
 det er vor Gud! det er vor Gud!

Alt ondt det har vi fra os selv,
 alt godt fra Herrens Naades Elv,

hans Kjærlighed kan aldrig slippe,
hans Naab ei dø, hans Naade aldrig glippe,
hver Morgen ny den straalet ud,
det er vor Gud! det er vor Gud!

Hver Tanke, Gjærning, ja hvert Ord
kom lynger da hans Pris paa Jord,
som kan os over Synden høine
og speile sig i fromme Barneome,
og løfte os af Væmper ud.
Iaf ise vor Gud! Iaf ise vor Gud!

(Aristofer Ransøn.)

Tone: Jeg ved et evigt Himmerig.

63. Hør dig, o Herre! som Dage kun
Martsfinder er at regne,
for dig, som intet den liden Stund
vi aande i Støvets Egne.

Som Blomsten salmer hver Rosenkind,
som Græs er de Kjemper gjæve,
de Vises kunstige Hjerneskind
nedblæses som Spindelværve.

Kun sytti her ere Støvets Aar,
de stolteste Strid og Møie,
dm otteti og den Sterke naar,
des mere har han at døie.

Men hør os Herre i høien Hal,
du lære os ret af Naade
at tælle paa vore Dages Tal
og lade din Visdom raade.

O giv os dog efter Striden Fred
og Trost efter Suk og Klage,
ja mæt os aarle med Misfandhed,
da glædes vi alle Dage.

Og overskinne din Herlighed,
du Skaber af hver en Stjerne,
da Fod vi flytte med jikkre Fjed,
da lysner det i vor Hjerne.

(Grundtvig efter 90de Salme. Landsk. S. No. 163.

Tone: Herrens Røst var over Vandet.

64. Han, som Fugle giver Føden,
skjønt ei Korn, som vi, de saa,
Fader, som til Morgenrøden
saa til os, hans Solglimt imaa,
ikke os men Gud til Gæ
vi hans Billed i os bære,
er Guds Sæd i Jordens Skjød.

Tanker hans vi eftertænke,
skjønt de Himle overgaa,
i hans Døb vi os nedtænke,
skjønt det bundløst synes maa,
vi kan tale, saa Gud lytter,
vi kan kvæde i Verhytter,
saa Guds Engle raaber: "hør!"

Alt som vore Børn, de spæde,
vi med Omhed stirre paa,
saa gjør Gud i Sorg og Glæde,

Længe før vi ham forstaa,
ømmere om sine Boder
end her nede nogen Moder
er dog Gud, vor Fader god.

Mores da hver Moders Hjerte
ved sin Indlings Suf og Rod,
finder Fred i Frnd og Smerte
Barnet i sin Moders Skjød;
skulde da Guds Børn hernede
vel om Trøst forgjæves bede
hos Gud Fader iegod?

Jesus Kristus, Guds enbaarne,
lærer alle Søstend smaa
som Guds Himmerigs udkaarne
freidigt i sit Spør at gaa,
glade til Gud Faders Rige
ene d e t at efterhige:
Hjertets Fred og Mandens Frnd.

(Grundtvig. Sangb. D. IV No. 66. Forfattet og ubetændeligt
forandret.)

Tone: Mig hjertelig nu længes.

65. Velt alle dine Veie
og al din Hjertesorg
paa ham, som har i Cie
den hele Himlens Borg,
han, som kan Stormen binde
og bryde Bølgen blaa,
han skal og Veien finde,
hvorpaa din Fod kan gaa.

Paa Herren du dig stotte,
om det dig vel skal gaa,
hans Gjerning maa du nytte,
om din skal kunne staa,
af Sorg og selvgjort Plage
der kommer intet ud;
thi Intet kan du tage,
Alt kan du faa af Gud.

Din Trofasthed og Naade
o Fader, ved og ser,
hvad skade eller baade
kan vort det skjøre Ver;
hvad Naad, du vælger, gjøre,
det staar som Fjeld saa fast,
og det skal du udføre,
om Jord og Himmel brast.

Ve! har du alle Steder,
paa Virke ingen Trang,
Befignelser du spreder
og Lys paa al din Gang,
din Agt kan Ingen hindre,
din Omhu blir ei træt,
før Glædesstraaler tindre
i Vine, som har grædt.

Haab da min Sjæl i Faren,
vær ingenlunde ræd,
Gud frir dig ud af Snaren,
hvor ilde du er stedt;
det er et lidet Stytke,

jaa lyser Himlens Grund,
jaa rinder op din Nytte
og liflig Glædesstund.

Paa Hviden op! se længer,
giv Sorgen en god Dag,
kast Tvilen bort dig trænger
og volder Hjertenag.
Er du ei her i Skolen?
hoit over Himlens Svælv
Gud sidder end paa Stolen,
lad ham kun raade selv.

Han skal vel mellemstunder
fratage dig sin Trøst, •
det lader som han blunder
og horer ei din Røst,
hvor hoit den ogsaa lyder
fra Dødsjens dybe Vand,
som han sig ikke bryder
om dig den mindste Grand.

Skal Taarer da udojes,
og er dit Hjerte frænk,
det ster min Sjæl, du løjes
den Tid, du mindst har tænkt.
Da grønnes Hjerteblade,
den Sne, som tidner bort,
har ei den mindste Skade
Guds fagre Blomster gjort.

Det ster, paa det vi sterke
 skal gaa vor Pilgrims-gang,
 og Troens Seiersmærke
 te frem med Trøste = Sang,
 Gud selv os rækker Palmen
 og Seirens søde Frugt.
 Gaf syng ham Takkesalmen,
 som al din Sorg har slukt.

[Indst. Paul Werhardt. Overl. af Landstad. Salmeb. No. 186.]

T o n e: Jesu, Sjælens Lys Dag.

66. Sørg o kjære Fader du,
 jeg vil ikke sørge,
 ikke med bekymret Hu
 om min Fremtid spørge,
 sørg du for mig al min Tid,
 sørg for mig og mine!
 Gud almægtig, naadig, blid,
 sørg for alle dine.

Sørg for Legem og for Sjæl,
 medens her jeg bliver,
 jeg dem udi Be og Vel
 til dig overgiver.

Sørg o kjære Gud ihær
 for mit Hjertes Tanter,
 at de, hvorsomhelst jeg er,
 aldrig fra dig vanter.

Sørg, naar jeg til Hvile gaar,
 og mit Øie blunder,

iørg, naar jeg igjen opstaar
 og til Arbeid skynder,
 iørg saa for mit Kald og Stand,
 Haand og Mund og Hjerte,
 for den Gjerning, som jeg kan,
 for min Fryd og Smerte.

Sorg for Guds og Hus og Hjem,
 for mit Navn og Ære,
 heller ikke Korset glem,
 som jeg her maa bære,
 iørg o Gud for hvert et Fjed,
 som jeg her skal træde,
 iørg, at jeg herfra i Fred
 farer til din Glæde.

(Tidst. Ludomilla Elisabet. Landst. S. No. 525.)

Tone: Jesu, du min Glæde.

67. Gud skal alting mage,
 som dig alle Dage
 favner i sit Skjød,
 han som du skal ligne,
 han som vil velsigne
 dig, fra du blir fød,
 han, som ved saa god Bested
 udi Livet og i Døden,
 hvad du har fornøden.

Gud skal alting mage,
 dig ved Haanden tage,
 naar du synke skal;

naar du vil fortvivle,
finder ingen Hvile
udi Modgangs Dal,
Gud da vil selv træde til,
da skal al din Jammer endes
som et Straa forbrændes.

Gud skal alting mage,
mægtig i de Svage
han sig altid ter,
isulde eller kunde
nogen gaa til Grunde,
som paa Herren ser?
allesteds da veltilfreds,
alting staar udi hans Hænder,
al din Trang han kjender.

Gud skal alting mage,
naar du end skal jmage
Dødens bedste Skaal,
da vil han det gjøre,
selv vil han dig føre
til dit rette Maal,
lad den Pagt kun staa ved Magt,
at du skal til Graven drage
Gud vil Sjælen tage.

(Indst. Ernst Stockman, Biskop i Weimar i. 1634 + 1712. Over-
sat af Brorion. Landst. E. No. 490. Fork. og lidt forandret.)

Tone: O Fader vor i Himmerig.

68. Jeg løfter høit til Herrens Borg,
mit Syn, naar jeg er stedt i Sorg,
naar al min Trøst forsvunden er,
til Gud om Hjelp er min Begjær,
jeg tror paa hannem visselig,
han vil og kan forsvare mig.

Paa megen Styrke, Magt og Mod,
paa Rigdom, Venner, Visdom god
vil Verdens Børn forlade sig,
paa min Gud jeg fortroster mig,
han haver Himmels Skab og Jord;
han hjælper mig efter sit Ord.

Fragt Gud, saa skal du stadig staa,
din Fod skal dig ei glide fra,
dit Kors dig Men ei gjøre skal
og føre dig i Skyndefald,
Gud holder dig paa Sandheds Sti,
der skal du vandre frisk og fri.

Den Gud, som vogter dig saa vel,
han som bevarer Israel,
han sover ikke nogen Tid,
han slummer ei, men med stor Flid
hans Øine altid aabne staar,
ser til, at du ei Skade faar.

Naar du gaar ind, naar du gaar ud,
hvad som du gjør efter hans Bud,
hvad Tid det er og paa hvad Sted

sin Trygge Gud dig giver med,
at han er din Bestjærmer blid
og hjælper dig til evig Tid.

(Efter Davids 121de Salme. H. Thomsson i. 1532 + 1573. Land-
stad S. No. 215.)

Tone: Gud Faders Søn enbaarne.

69. Som tørstige Hjort monne isfrige
alt efter det rindende Væld,
jaa og monne efter dig hige
o Herre, min tørstige Sjæl;
thi du er den levende Kilde,
og drikke jaa gjerne jeg vilde
for aldrig at tørste igjen.

De Dage og Nætter henskride,
og Sjælen kun lædtes med Graad,
af Sorgen jeg Hænder maa vride,
jeg ved ingen Frelse og Raad,
af naar vil dog Gud sig forbarne?
af naar maa jeg Usle og Arme
indgange for Herren at staa?

Naar andre til Kirke mon gange,
da sidder jeg her udi Braa,
de kvæde jaa liflige Sange;
men jeg maa ei høre derpaa.
Min Sang er at jufte og klage,
jaa stride de hellige Dage
for mig, som de virke — i Kval.

Dog hvi vil min Sjæl du forjage,
 hvi høies, hvi bruser du saa?
 lad skride de Nætter og Dage
 og vi paa din Gud, som du maa;
 engang skal den Morgen oprinde,
 da frelst du, saa glad ndi Sinde,
 skal takke og love din Gud.

Hans Vns og hans Sandhed skal føre
 mig op til hans Tempel i Fred,
 der Ordet mit Hjerte skal røre
 og glemme jeg skal, hvad jeg led.
 Na selv skal jeg røre min Tunge
 til Salmer for Herren at sjuunge
 til Lob og til Pris for min Gud.

(Efter Davids 12de Salme. Grundtvig. Vandsli. S. No. 518. Fort.)

Tone: Hvad kan os komme til for Nød.

70. O du, som skabte Hjertet mit
 det dybe, underfulde,
 o dan det efter Hjertet dit
 til Himmel = Speil i Mulde,
 saa jeg langt mer, end selv jeg ved,
 kan lære af din Kjærlighed
 om Naadens rige Fylde!

Da skal jeg ret med Naadens Sans
 i Vnset fra det Høie
 saa Syn paa Støvets Himmelglans
 i Jesu Kristi Døie,

og finde, hvad jeg før ei ved,
at just din største Kjærlighed
i ham til mig udspringer.

Naar da, som Vinden Ekner blaa,
din Mand blidt mig driver,
da skal mit Hjerte godt forstaa,
hvordan du Synd tilgiver,
og i det samme Jesu Navn,
som raader Bod paa alle Savn,
skal Salighed jeg finde.

(Af Festsalmer. Forkortet og lidt forandret.)

Mel. Old hundred (17 Unity.)

71. From all, that dwell below the skies,
Let the Creators praise arise!
Let the eternal name be sung
Through every land, by every tongue.

Eternal are thy mercies Lord!
The truth thine everlasting word,
Thy praise shall sound from shore to shore,
Till suns shall rise and set no more.

(J. WATTS.)

Mel. Nuremburg (39 Unity.)

72. All ye nations praise the Lord!
All ye lands your voices raise!
Heaven and earth with loud accord
Praise the Lord, forever praise!

For his truth and mercy stand
 Past and present and to be
 Like the years of his right hand
 Like his own eternity.

Praise him, ye, who know his love,
 Praise him from the depths beneath,
 Praise him in the heights above !
 Praise your maker, all that breathe.

(J. MONTGOMERY.)

Mel. Bethany (56 Unity.)

73. Nearer my God to thee,
 Nearer to thee!
 E'en though it be a cross
 That raiseth me,
 Still all my song shall be
 Nearer, my God, to thee,
 Nearer to thee!

Though, like the wanderer,
 The sun gone down,
 Darkness be over me,
 My rest a stone;
 Yet in my dreams I'd be
 Nearer, my God, to thee,
 Nearer to thee!

There let the way appear,
 Steps into heaven;
 All that thou sendest me,
 In mercy given,

Angels to beckon me
Nearer, my Good, to thee,
Nearer to thee!

Then with my waking thoughts
Bright with thy praise,
Out of my stony griefs
Bethel I'll raise;
So by my woes to be
Nearer, my God, to thee,
Nearer to thee!

Or if on joyful wing
Cleaving the sky,
Sun, moon and stars forgot,
Upward I fly,
Still all my song shall be
Nearer, my God, to thee,
Nearer to thee!

(MRS S. F. ADAMS.)

Jesus Kristus.

74. Se i mit Blik, du som ei fatter Ordet,
 en Raftel til min Tale, se dens Sandhed!
 Og naar du horer Arelsens Vosenord:
 naar "Frihed, Sandhed, Kjarlighed" du horer,
 mon rorer sig ei noget i dit Hjerte?
 det er din Aand, som horer, hvad den glemte.
 Ja var, mit Aajnu o som Mojes, da
 det flammed over Loven, over Folket!
 var mine Ord, selv smilige og straalende!
 Og Kjarlighed, o hyl dig i mit Smil
 og fremjvar smiligen for Aanden, Kvinden,
 som ei dit Navn forstaa! o Be, fordi
 de aldrig horte det, med Oren fulde
 af tunge Bud, med Hjerter gnavede
 af Slavesind og Egeemytte, Hjerner
 udhulede til drukne Lasters Vægre
 af Vognens Vtjen. Hyl Alkjarlighed
 dig i mit Smil, du Aanders, Himles Kys,
 imens jeg nævner dig i Støvet!
 Min Tales Sandhed straale paa min Paude,
 og Himlens Frihed, nedstig paa mit Blik,
 idet det daler over Folket, fsuende
 selv ud til Fjernefte i Stimlen om mig,
 som med de hentilvendte Oren lytte,
 hvis Hjerter aabne sig, hvis Bemodstræf,
 naar jeg forstummer, vije, at de undres
 ved sine egne Hjerters Storhed, som

jeg viste dem; ved der en Himmel finde,
 hvor for de troede Rum til Sukke fun.
 O Frihed, Sandhed, Kjærlighed,
 den alle Verdens Sjæles Liv og Gie,
 du hellig Aand, som gjennemgløder Aander,
 du alle Sjæles arvede Treenighed,
 du faar et Hjem i dødelige Hjerter!
 Ei Trældom knuger mere dem, ei Vogu
 udhuler dem til Helveder, ei Had
 forguaver dem; men Mennesket skal leve
 til bliden Alder med sin Vot, ham hyller
 i unge Engels hvide Barnefvob;
 og vide skal de: Jorden er en Himmel,
 ei Helveds sorte Brændsefors mod Himlen.
 Ja jeg som Tidens høie Skjær mig reiser,
 som Tidens Fuldcpunkt! se her nedsynker
 de gamle Aldres blodigstribede Volger,
 og paa den anden Side bruder frem
 et Unshav: begge brude sig paa mig!
 Thi som jeg staar i Kjød og Blod, jeg er
 alene Frelsens Tanke levende:
 Guds Kjærlighed, den Aandernes Forsoning,
 som for den sjunkne Slægt at frelse, dvæler
 i Stovet smulig, jordindhyllct her.

(Af Henr. Bergelands "Mennesket.")

—
Egen Tone af Barneklov.

- 75.** Hil dig Frelser og Forsoner!
 Verden dig med Torne kroner,
 Du det her, jeg har i Sinde

Mosentrans om mors at vinde,
giv mig dertil Mod og Held!

I din Fromheds Hav jeg havner,
dine Fødder jeg omfavner;
thi ei stolt du mig foragter,
mig fra Korjets Træ betragter
du med dyb Medlidenhed!

Kjærligheden, Hjerte-Bløden,
stærkere var her end Døden,
heller giver du end tager,
ene derfor dig behager
Korjets Død for Sandheds Skyld.

Ak! nu føler jeg tilfulde
Hjertets Haardhed, Hjertets Kulde!
hvad udsprang af disse Fjelde
Kavnet værdt til at gjengjælde
Jesus Krist, din Kjærlighed?

Dog jeg tror af dine Bunder
Kjærlighedens store Under
sprang for hver en Sten at vælte,
for Is-Bjerge selv at smelte,
for at tvætte Hjertet rent!

Derfor beder jeg med Taarer:
led den ind i mine Arer
Bløden, som kan Klipper vælte,
Bløden, som kan Isbjerg smelte,
som kan Synden tvætte af.

Na jeg tror paa Korsets Gaade,
 gjør det, Arelser, af Guds Naade,
 staa mig bi, naar Synden frister,
 ræk mig Haand, naar Diet brister,
 sig: vi gaa til Paradis!

(Bernhard af Clairvaux, oversat af Grundtvig. Sangvers D. I
 No. 222. Forkortet og lidt forandret.)

Tone: Løber den Herre.

76. Gud har os givet vor Broder, sin Søn, os til Herre,
 stort er hans Navn, og høiløvet det evigt skal være!
 Himmel og Jord,
 lover ham, priser hans Ord,
 Herren han er til Guds Ære!

Ængster ei Kristne, med Kraft vil han værges sit Rige,
 Helvedes Porte forgjæves imod det skal frige,
 hvad han har bygt
 staar paa Guds Klippe saa trugt,
 Fienden med Skamme maa vige!

Ud over Jorden og indtil dens nderste Grender
 Hilsen og Bud om Guds Naade og Fred han os sender
 vide skal hver,
 Jesus Guds Salvede er,
 saligt det Hjerte, ham kjender.

Kommer til Hobe fra Verdens de fjerneste Lande
 Brødre og Stridsmænd, hans Magt og hans Miskund
 siger det ud: [at sande!
 "Jesus, den Helt, sendt fra Gud,
 drog os af Dødsdybets Lande!"

Kommer I Arme, som ofte med Taarer har bedet,
 I Sønderkruiste i Manden, som han har helbredet,
 Sorgendes Hær,
 siger og synger enhver:
 "Jesus vort Hjerte har glædet!"

Høit over Himlens Himle han throner den Herre,
 Rorderig raabe med Glæde og giver ham Ære!
 synger i Kor!

lad os med Fdræt og Ord
 Salmer og Salmer ham bære!

(Henrik Kampmann, Præst til Farum i Sjælland f. 1750, † 1828.
 Efter Landst. S. No. 537. Lidt forandret.)

— — —
 Tone: Bredden din afvend

77. Mægtigste Kriste! Menighedens Herre,
 den du har tegnet med dit Kors til Ære,
 ifind dig at hjælpe os af Fiendens Snare,
 dit Folf bevare!

Før du selv Striden for de Børn saa svage,
 dæmp du vor Fiende, driv hans Magt tilbage,
 hvad sig mod dine Lemmer vil ophøie,
 selv du nedbøie!

Fred af din Gud og Fader vi begjære,
 Fred udi Landet Herre Gud lad være!
 Fred udi Hjertet du for alting give
 hos os at blive!

(Indif. Apelles von Löwenstern f. 1599, † 1648. Landst. S. No. .
 393. Forkortet og lidt forandret.)

Tone: Reis op dit Hoved al Kristenhed.

78. Reis op dit Hoved alt Kristenfolk,
kommen er Helten, Gud Faders Dolt,
al Menneſkehedens Længſel!
han ſom Hedningetænterne ſtort har drømt,
han ſom Jødeprofeterne elſked omt,
han ſom brøder vor Races Længſel.

Han har kjæmpet vor Kamp og vor Lidelſe lidt,
ſlaaet ſig frem til Seieren, Skridt for Skridt,
bleven ſtærkere ved at friſtes;
han har gi't os den Viſhed, vi før ei har havt,
at Menneſket eier en Seierskraft,
ſom aldrig, aldrig kan miſtes.

Thi reis dit Hoved du Kvinde, Mand,
hvis bare du vil, du ogſaa kan,
kom lad til vor Gud os ſkunde!
ſov ei ſom før paa den gamle Tro,
at Jeſus har lidt, for at du i No
kan ſove og ſukke og ſynde.

Nei Jeſus brød Veien for vort Haab
gjennem Vilje og Tro, gjennem Bønnens Haab,
gjennem Selvforsagelſens Faſte;
omgjord dig ſom han med Tro og Bøn,
og angrende med den forlorne Søn
i Guds Arme du atter haſte!

Da vil Faderen ſelv dig gi' ſin Mand,
den vil ſprænge de mange ſnørende Baand,
ſom lænker dig faſt til Brimlen;

med jublende Hjerte og Foden jaar,
med Taarer og Smil du gaar og gaar
til Faderhjemmet i Himlen.

(Kristofer Janson.)

Norð Følketoñe (Þjóð gæt' eg Gjeiti.)

79. Jeg saa ham som Barn med det solrige Dæ
i Hegnbuens Glans paa de hjemlige Høe;
han kysked min Aind, og vi leged med Stjerne,
mens Norjet stod skjult mellem Løv i det Æjerne.

Jeg saa ham som Yngling i Livskraftens Morgen,
da Manden sloi hoit imod Herlighedsborgen,
han vinked min Sjæl, og jeg glemte det Lave,
hans Ald fasted Glans paa Forfrænkelsens Grave.

Jeg saa ham som Mand i den modnere Sommer,
da Synderen stalb for den hellige Dommere,
da Hjertet slog tungt, og min Æse var sænked,
og Dodstanken strængt havde Livsmødet lænked.

Først da har jeg jagt ham, hvad for jeg ei vidste,
at han er den første og bliver den sidste,
først da har jeg jagt, at med ham vil jeg følge
i Liv og paa Dødens den rullende Bølge.

Og engang jeg ser ham, naar Lyset nedbrænder,
da rækker jeg mod ham de segnende Hænder;
naar Hjertet staar stille, og Døet vil briste,
da hilser jeg ham med et Smil, med det sidste.

(Birkedal)

Tone: Naar vi i største Nøden staa.

80. Dit Navn o Jesus! lokker mig,
at jeg skal komme trostelig
og trykke dig med Troens Arm
i Kjærlighed til Brøst og Varm.

Dit Navn jeg altid kalder paa,
ihvor jeg skal i Verden gaa,
dit Navn er mig den stille Borg,
hvor jeg gaar ind med al min Sorg.

Naar jeg det fast i Bonnen faar,
straks Himlen aaben for mig staar,
jeg bær det med i Sjæl og Sind,
og det bær mig i Himlen ind.

Naar Verden giver Sorg og Graad,
i Jesu Navn er Trost og Raad,
er jeg bedrøvet efter Gud,
saa bær dit Navn mig Fredens Bud.

(Indst. Joh. Krist. Overlæt af Brorson. Fortættet)

Tone: Hold oppe Gud hos os dit Ord.

81. O Krist! du sande Lys og Vel,
oplys enhver dig kjender ei!
dit Ord udsend, din Hjerd former,
at der maa samles mange fler.

Med Sandheds Magt til Fange tag
den, som fornægter dig i Dag,
og kom til dem med Trost og Raad,
som gaa med lønlig Hjertegraad.

Den Døve, gjør hans Hørjel let!
 den Stumme lær at tale ret!
 den, som ei frit bekjende tør
 sin Tro, i Gud frimodig gjør!

Gjør Manden sterk og Hjertet stilt,
 før hid, hvo sig fra dig har stilt,
 sank sammen dem, som spredte gaa,
 stadfest dem, som i Tvivlen staa.

At de med os, og vi med dem
 kan følge dig og finde hjem,
 og der tilsidst med trøstet Sjæl
 faa hvile sødt og worde sæl!

(Indst. Joh. Heerman. Overf. af Landstad. S. No. 193.)

82. Vaagn op du som sover, stat op fra de Døde,
 Krist lyser for dig!

Op, ser du ei Dagen, dens Straaler at gløde
 af Misfandhed rig!
 nu sov ikke længer!
 snart over dig hænger
 Fortvivlelsens Nat,
 o favn dog, o favn dog din Skat!

I Jorderigs Dale, hvor Taagerne hænge,
 og Kinden er vaad,
 der lyder saa mange de sorgende Strenge
 af Suf og af Graad.
 At hør disse Toner

om Verdens Forjoner,
 om Seier og Fred,
 Vor Hovding er kommen herved!

I Jorderigs Dale, hvor Tornene saare,
 er tungsomt at gaa,
 der længes saa mange med grædende Taare
 til Freden at faa.
 Nu standse du Taaren,
 Guds Glæde med Raaren
 i Kristo vi har,
 stat op du som sover, vær snar!

Oplad dine Dine og løst dem til Himlen!
 Se nu er det Dag!
 Og glæd dig som Barnet og bland dig i Brimlen
 og Herren modtag!
 Hvor Synderne tynge,
 i Dagningen synge
 som Fuglen i Skov
 de ventende Sjæle Guds Lov.

Na Gud-være lovet for Dagen, som skinner
 fra Himmelen ned!
 Nu Sandheden, Reien og Livet jeg finder
 og vandrer med Fred.
 Lys for os o Kriste!
 lad aldrig os miste
 dit ledende Spor,
 Guds Naades det lysende Ord!

Tone: Hvo ved, hvor nær mig er min Ende.

83. Naar Synderen ret ser sin Vaade,
i Sjælen dybt besværet gaar,
og Jesus kommer med Guds Vaade
og lægger den paa Hjertets Saar,
da slukkes Sorgen jalig ud,
da blir der Glæde stor i Gud.

Naar Jesus kommer ind i Huset,
og hans den jøde Hilsens Fred
har alle Hjerter gennemhuset
og sænket sig i Sjælen ned,
da blir der stille, lyst og mildt,
da enes atter, hvad er sfilt.

Naar Jesus kommer ind i Landet
og fanger Folket med sin Magt,
og alle Hjerter have fandet
hans Ord og gjort med ham sin Pagt,
da blir der lysteligt at bo
i Herrens Fred og stille Ro.

O maatte han nu snart faa træde
derind, hvor han er ubetjendt,
og bringe Liv og Lys og Glæde,
at Hedenskab kan worde endt,
og læget alle Hjerteskaar
i Kristnes Hus og Hednings Gaard.

Han staar for Døren nu og banter,
o dyre Sjæl giv Agt derpaa!
fornegtham ei i dine Tanker

og lad ham dog ei ude staa!
 Jeg siger i mit stille Sind:
 "du Guds Velsignede, kom ind!"

Kom ind til mig og alle mine,
 og bliv vort Hjertes Trosteskat!
 Kom ind med Lys til alle hine,
 som endnu bo i Dødens Nat,
 jeg siger i mit stille Sind:
 "du Guds Velsignede, kom ind!"

(Vandstad. S. No. 124. Fortøret.)

Norff Rølltetone ("Martt gromas" eller: "Ds ha' gjort.")

84. Jesus vandrer rundt og banker,
 banker paa hvert Hjertes Dor:
 hvem tør vove mig at huse?
 hvem bekjende Sandhed tør?
 hvem vil sig for andre offere?
 elske dem mer end sig selv?
 hvem tør trygt det gamle trodse?
 hvem tør vade Jordoms Elv?

Mange horer denne Vanken;
 Faa kun gaar og lukker op;
 det er altid mægtig brnsomt
 Mand at elske mer end Krop,
 bedst at holde Fred med alle,
 frem at smygge som en Mal,
 bedre samle Penge, Penge,
 end at slibe Kampens Staal.

Af de kjender ei den Glæde,
 som der er i Pagt med Aand,
 kjender ei det Seiersfæde
 der ved Fadrens høire Haand,
 Sandhedskjæmpen bleg, som jegner
 ramt af Hadets hvasse Pil,
 priser Kampen, mens han blegner,
 dør med Fredens Seierssmil.

(Kristofer Janson.)

Tone: Nu velan, vær frist tilmode.

85. Stadig Kamp vort Liv maa være,
 sterk er Fienden, svag er jeg,
 som til Guds, min Skabers Ære
 vandre skal den trange Vej;
 uden Hjælp i denne Strid
 var forgjæves al min Flid,
 hvem er Kjæmpen af Guds Naade,
 som mig hjælpe vil og raade?

Herren til Gud Faders Ære,
 som en Tjener blev paa Jord,
 Jesus Kristus vil det være,
 gav derpaa sit trygge Ord,
 han mig rækker Broderhaand,
 deler med mig Liv og Aand,
 trøst til ham jeg mig hengiver,
 hans jeg er, og hans jeg bliver.

(Efter Thge Rothe, fra Nørdbams Festsalmer.)

Tone: Nu velan, vær frist tilmode.

86. Ingen er saa stor en Synder,
at han jo kan Redning se,
Jesús Kristus det forkynder,
for vort Vel han taalte Ve,
hvo med ærlig Bod og Bøn
følger Guds enbaarne Søn,
over ham sig Gud forbarmer,
ham som Fader vist omarmer.

Tak o Jesús! for din Være,
Naadens Aand er i dit Ord,
evig han vil Trøster være
for enhver, som Ordet tror;
høit velsignet være du,
aaben staar os Himlen nu,
naar vi aabent Synd bekjende,
og med Tro til Gud os vende.

(Ev. krist. Salm. No. 271.)

Tone: Magdalena (en gammel norsk Vise fra den kattholiske Tid.)

87.

Solo:

Nu Brødre, Søstre, lytter til!

Kor:

Jesús Herre min!

Solo:

Guds Hilsen jeg Eder bringe vil.

Kor:

Lytter, lytter!

Menigheden:

Gud være lovet for hans Budskab!

Solo:

Paa Jorden lyst er nu Himmels Fred,

Kor:

Jesús Herre min!

Solo:

Guds Rige er kommet til os ned.

Kor:

Lytter, lytter!

Menigheden:

Gud være lovet for hans Budskab!

Korjvunden er nu al Jordens Nød,
nu Barn kan smile i Moders Skød.

Det Helved, du skabte i egen Varm,
skal slukkes af Guds Kjærlighed varm.

Din vilde Flugt ud og atter ud
tilsidst skal føre dig hjem til Gud.

Som vingeskudt Fugl du slagjer træet,
Gud jvøber sig ind i sin Kjærligheds Næet.

De gamle Dromme, mætted' med Stræet,
er væltet som Stenen fra Graven væk.

Alt levende hører Gud Herren til,
han samle det atter engang vil.

Saa jubler og jvnger Guds Kirkeslof,
i har sukkel og frugtet længe nok.

Velmodt, velmodt i Himmelens Navn,
 Jesus Herre min!
 hvor hvert Aar skal sig boie i Jesu Navn!
 Lytter, lytter!
 Gud være lovet for hans Budskab!

(Kristofer Janson.)

Tone: Magdalena. (Math. 5, 3—12.)

88.

Solo:

O Brødre, Søstre o hører paa!

Kor:

Jesus Herre min!

Solo:

hvem Gud lader salig til Himlen gaa.

Kor:

Lytter, lytter!

Alle:

Gud gjør os alle, alle salig!

Derst salig de af en udmag Aand,
 for Himmerig er i deres Haand.

Saa salig alle med Sorg i Brøst,
 paa dem skal dale Guds egen Trøst.

Saa salig du af saftmodigt Sind;
 thi hele Jorden i Arv er din.

Saa salig de hungrende efter Ret,
 de skal af Guds Hænder werde mætt.

Saa jalig hver en barmhjertig Ven,
for han skal Barmhjertighed faa igjen.

Saa jalig de med et Hjerte rent,
de skal se den Gud, som de tro har tjent.

Saa jalige dem, som stifter Fred,
de skal kaldes Guds Born i Kjærlighed.

Saa jalig dem, som er falskt forfulgt,
Guds Rige i deres Bryst er dulgt.

O bed til Gud, du i Sorg og Vnst
maa kjende hans Salighed i dit Bryst.

(Kristofer Janson.)

Julesalmer.*

Tone: Løber den Herre.

89. Rimer I Klover, ja timer for Dag i det Dunkle!
 Tindrer I Stjerner som Englenes Time kan funkle!
 Fred kom til Jord,
 Himmelens Fred med Guds Ord,
 Vren er Guds i det Høie!

Julen er kommen med Solhverv for Hjærterne bange,
 Jul med Guds Barnet i Svøb under Englenes Sange,
 kommer fra Gud,
 bringer os Glædsfæbels Bud!
 Vren er Guds i det Høie!

Smuger og leger og flapper i Eders Smaahænder
 Menneſte Bornene alle til Jorderigs Ender,
 født er i Dag
 Barnet til Guds Velbehag!
 Vren er Guds i det Høie!

(Grundtvig. Landst. S. No. 131.)

* Skønt det er min personlige Overbevisning, at Jesus blev født i Nazaret og ikke i Betlehem, samt at de delige Fortællinger om Hyrderne og Englesangen maa henvises til Poesiens Verden, er dog Begreberne om Stalden og Kribben o. i. v. saa indvævede i vore herlige Julesalmer og har sin store poetiske Sandhed, saa jeg ikke har nænnet at tage dem bort.

Udg's Anm.

90. Du lille Ængl mellem Laurbærlovet,*
 som kvadrer og leger i Kojernes Skjul,
 trost mig i Dag; thi jeg er bedrovet,
 jeg længes hjem for at holde Jul;
 hjem til Mørket og Sneen og Isen,
 hjem til min lune, vante Braa,
 ja hjem til Groden og Julegrijsen
 og de tindrende Dine paa mine Smaa.

Der er Fæst derhjemme, Arbeidet endes,
 Bygdens Kløfter fine til Fred,
 man pynter og stiller, Lysene tændes,
 selv Visjen og Dufferne skal være med;
 Julen slaar Bro mellem Hytten og Morgenen,
 man skaaler og taler, kysjes og ler,
 man elsker alt og alle man-fer —
 og saa flinger Salmerne Juledags Morgenen.

Der er Fæst over hele den vide Verden,
 hvor Juleenglen har bragt sit Bud,
 Kjærlighedskysset fra Kjærligheds Gud,
 Lyset midt i vor travle Hærden;
 der er Fæst for Stjernen, som lyfte paa Taget,
 for Sangen, som fimer i Syd og i Nord,
 at nu er der kommen Fred paa Jord,
 at Angsten har veget, Glæden har daget.

* Dette Digt er oprindeligt skrevet til Skandinavernes Julefest i Rom. Da Digtet indeholder Tanke, jeg gjerne vil have fremholdt, og et desuden er blevet godt likt af mange, tager jeg det med her.

Hver har sin Stjerne, og jeg har min:
 jeg tilstaar, jeg boier mit Knaa saa gjerne
 for hant, som er brændt mig i Sjælen ind,
 den Lille i Krubben, min Helt, min Stjerne.
 Jeg vælger hans Klude og kaster Stajen,
 om end jeg kan rejisere en Stund
 med Dogmehalm at saa stoppet min Mund
 og komme i Selskab med Døse og Nsen.

Hver har sin Stjerne. En har sin Kunst,
 En har sin Grublen paa Livets Gaade,
 En har sin Videnskabs tusinde Traade,
 der dirrer og junkler i Taagens Dunst.
 En har sin Kamp mod de Væs af Vogue,
 der slingrer sig med over Slægtens Spor,
 En har sin Elskedes lysende Dine,
 sin Tro paa Kjærligheds Under paa Jord.

Man famler, man søger, man finder, man stufes,
 man falder, man rejser sig, noler saa lidt,
 man tvivler, man harmes, man drives og puffes,
 men fremad bærer det Skridt for Skridt;
 ja fremad til det, som vi saa som Stjernen,
 der lyfte over vort Tempeltag,
 der synger for os, at nu er det Dag,
 Dag for Hjertet og Dag for Hjernen.

Og over vort Tog mod Seirens Palmer
 kimer i Dag over Syden og Norden,
 signet med Klotter og fromme Salmer:
 Fred, ja Fred er kommen paa Jorden.
 Fred med de Sukkende, Stridende, Bange

som tvivlende, søgende, længtende gaar,
 Fred med Kampens bløddrøppende Saar,
 med Bornenes Jubel og Vatter og Sange.

Og derfor Brødre! vi samles gjerne
 til Julemindernes store Fest!
 vi løfter Bægret, hver for sin Stjerne,
 og samler mod den, som vi kan bedst;
 vi mødes i Tro paa Livsens Magter,
 vi vil løse det Bundne af Morket ud,
 det er brudte Straaler fra samme Gud,
 der dirrer i Hver, som Vogn foragter.

(Kristofer Janson.)

— —

Tone: In dulci jubilo.

91. Jeg synger Jule-Kvad,
 jeg er saa glad, saa glad,
 min Hjertens Jesus hviler
 i Stald og Kribbe trang,
 som Sol hin klare smiler
 han paa sin Moders Fang.
 ||: Han er Frelser min :||

O Jesu, du Barnlil,
 dig længe jeg saa til,
 kom, trøst mig alle Sinde,
 træd ind, om her er Smaat,
 lad mig dig se og finde,
 o da har jeg det godt,
 |: drag mig efter dig :|

Hvor er vel Glæde sliq
 som op i Himmerig,
 hvor alle Engle kvæde
 en ny og liflig Sang
 for Herrens Stol og Sæde
 til Guds Basuners Klang,
 ||: Cia, var vi der! :

•Vatnilt. Åra Tiden for 1335. Vaudt. 2. No. 150. Kortteitst.

Troloft Føllestone.

92. Glade Jul! hellige Jul!
 Engle slagre bag Sky i Sky,
 hid de nu flue med Paradisgrønt,
 og hvor de jer, hvad for Gud er skjønt,
 : Iønlig iblandt os de gaa :

Zulefrnd! evig Fryd,
 hellig Sang med himmelsk Lyd;
 det er Engle, som Hyrderne saa,
 dengang vor Jesus i Kribben laa.
 | : Ewig er Englenes Sang :||

Fred paa Jord! Fryd paa Jord!
 Jesubarnet iblandt os bor!
 Englene sjunge om Barnet saa smutt:
 han bar os Himmerigs Dør oplutt:
 .: salig er Englenes Sang! :'

Salig Fred! himmelsk Fred!
 tønner Zulenat til os ned;

Englene fløve til Store og Små,
 junder om ham, som i Årnbøen laa.
 : Årnd dig, hver Sjæl han har fælt! :

(Jugemann.)

Tone: Guds Menighed, sang for vor Staber i Vøn.

93. Guds Engle i Flok! junder liflig i Kor
 som den første Jul,
 om Barnet, Gudsbarndet, som fødtes paa Jord,
 om Jesus, vor Helt og vor Herre!

Gudsfolket paa Jord! tager Barnet i Havn,
 som den første Jul,
 med Fred kom vor Frelser i Faderens Navn,
 vor Jesus, vor Helt og vor Herre!

Al Verden er Guds over høieste Skj
 for den glade Jul.

I Billedet sit har han skabt os paann
 med Jesus, vor Helt og vor Herre!

(Grundtvig.)

Tone af Berggren.

94. Velkommen igjen Guds Engle jmaa
 fra høie Himmelsale,
 med deilige Solskins Klæder paa
 i Jordens Skjagedale,
 trods klingrende Frost godt Mar I jmaa
 for Fugl og Sæd i Dyale.

Velmodt under Sky paa Kirke Sti,
 paa Sne ved Midnats Tide,
 udbære vor Jul ei nænner I,
 derpaa tør godt vi lide,
 o ganger dog ei vor Dør forbi,
 o volder os ei den Kvide!

Med ventlige Dine himmelblaa,
 i Bugger og i Senge,
 vi Puslinger har i hver en Vraa,
 som Blomster gro i Enge,
 o sunger for dem, som Værker slaa,
 som hørt de har ei længe!

Saa drømme de sødt om Betlehem,
 og er det end forblummet,
 de drømme dog sandt om Barnets Sjem,
 som laa i Krybbe - Rummet,
 de drømme, de leger Jul med dem,
 hvis Sang de har fornummet!,

Da vaagne de mildt i Morgengrøn
 og tælle mer ei Timer,
 da nyne de Julefang paany,
 der sig med Hjertet rimer,
 da klinger det sødt i høien Sky,
 naar Julekloffen timer.

Da vandre Guds Engle op og ned
 paa Salmens Tone-Stige,
 da siger Vorherre selv: Guds Fred!

til dem, den efterhige,
 da aabner sig Himlens Vorgeled,
 da kommer ret Guds Rige.

O maatte vi kun den Glæde se,
 før vore Dine lukkes,
 da skal, som en Barnemoders Be,
 vor Smerte sødt bortbugges,
 vor Fader i Himlen lad det ske,
 lad Julejorgen slukkes!

(Grundtvig. Sangverk D. I No. 197.)

Egen Tone.

95. Deilig er Jorden, prægtig er Guds Himmel,
 skjøn er Sjælenes Pilgrimsgang,
 gennem de jagre Riger paa Jorden,
 gaar vi til Paradis med Sang!

Tider skal komme, Tider skal henrulle,
 Slægt skal følge Slægters Gang,
 aldrig forstummer Tonen fra Himlen,
 Sjælenes glade Pilgrimsgang.

Englene sang den først for Markens Hyrder,
 skjønt fra Sjæl til Sjæl det lød:
 Fred over Jorden! Menneske frød dig
 os er en evig Frelser fød!

(Efter en gammel Korsfarersang. Jørgemann.)

Dansk Folketone.

96. Juleh har Englehd,
 vi med Frnd
 os barnlig paa Gud Fader
 forlader.
 Vi var i Nød saa længe,
 da hørte han vor Bøn,
 han ved, hvortil vi trænge,
 vor Frelser blev Gud Søn;
 thi vil vi alle sjunge
 med Hjerter og med Tunge
 et Vre være Gud
 for sit Julebud!

Sorg er til Glæde vendt,
 Klagen endt!
 i Lovsang kjendes Frnden
 paa Lyden;
 syng med Guds Engleskare
 paa Jesu Fødselsdag
 om Fred og ingen Fare
 Gud Faders Velbehag,
 som vil al Sorgen vende
 til Glæde uden Ende,
 bær os paa Barnevis
 ind i Paradis!

(Grundtvig. Forfortet.)

Tone: Paa Gud alene.

97. Fra Fjord og Fjære, fra Fjeld og dyben Dal
 et: Være være! idag gjentude skal.
 Fra Kirketaarne i Fjends Bajuner stod
 for Guds Enbaarne, som er i Dag os fød,
 nu er vi faarne til jaligt Liv og Død.

Til Kirken samle sig fra hver Gaard og Brend
 de Unge, Gamle, af Kvinder og af Mænd.
 Vi ønske Eder iaar glad en Julefest,
 Guds Riges Glæder, Guds Fred i Jesu bedst,
 hos hver som græder, vor Herre selv vor Gjest.

Guds store Under! vi have Engle hñst,
 Krist hos os blunder, Guds Fred paa Jord er lyst,
 Ja lad kun høres Guds Borns Halleluja,
 lad Strengen røres for Krist i Davids Stad,
 nu skal vi føres med ham til Himlen glad.

Hav Tak, som træder til Armods Hytter ned,
 hav Tak, som glæder os med din søde Fred,
 kom ind o Kriste! tænd Lys i hver Mands Gaard,
 lad Fjens briste, giv Varme snart og Vaar,
 lad Jngen miste, hvad Godt din Fødsel spaar.

Herude Kulde er nu og dyben Sne,
 Guds Himle fulde af Stjerner dog at se,
 for os optændes en deilig Naadesol,
 Guds Majnn vendes til os fra Himlens Stol,
 naar alting endes, vi der skal holde Jul.

(Landskab. Salmeh. No. 137. Ubet. forandret.)

98. Nu Haabet er udgaaet
til Jordens Slægter, at
en Frelsens Tid undfanget
er i den lange Nat.

Før Jorden dør, vil under dens lyjende Vingeslag
fremstraale Friheds Morgen og Sandheds lyse Dag,
da vorder grønnen Jord
et Brødres fælles Bord
og Himmelhvalvet over det fælles Hjemmetag.

(Herr. Bergeland. Af "Mennesket.")

99. Tror I, det er Hjernespind
dumme Born at bilde ind,
at end under Himmel = Blaa
sjunge Jule = Engle smaa?
at end her i Duggens Dale
falder Lys fra Himmelsale?
at end paa vor usle Jord
findes lagt i Svøb Guds Ord?

Overgang ved Guds Jule Bud
Hjertet hører Nyt fra Gud,
da indtræder Gabriel
med sit himmelske: Hilsæl!
Livets Kraft dig overfyldte,
fød en Søn med Konge Lykke,
kald ham Jesus, faur og fin,
Sønnen Guds og Sønnen din.

Overgang Hjertet jubler ved
Lysningen af "Herrens Fred,"

hører det fra Engle-Kor:
"Gud til Gode, Fred paa Jord!"
finder da, om før ei fundet,
Frelseren med Svøb omvundet,
finder "Herlighedens Haab"
født og svøbt i Tro og Daab.

(Grundtvig. Sangverk D. I. No. 201. Fortøttet.)

Palme søndag.

Folket.

100. Hosianna! sagtmodig og stille,
 Zion! din Konge kommer til dig!
 frels os Davids Søn!

Jøde Prester.

Forbandet den Nat, der undfangede dig!
 forbandet den Dag, der fødte dig!

Disciplene.

I tilbedte Mester, din Sæd alt staar
 i blomstrende Skud.
 I Hjerternes Saar
 vi spredte den ud,
 som en Valsom sød
 de tørstige Vunder den nød;
 som en Stjerneregn blæk
 den i Sjælene sank.
 Den spired — se nu er det Sjælens Vaar,
 velsignede Mester! din Zeier er nær,
 som Dagen i Morgensens rødmende Skær.

Jøde Prester.

Forbandet den, som velsigner dig!
 velsignet den, som forbander dig!

Folket.

Sunderes Forbarmer og Dommer,
 han, som de Arme elsker, han kommer,
 han, som os elsker, er her! er her!
 Trælbundne Armød, eier du ei
 Tegn for din Kjærlighed? at
 fattige Palmegren vifter vor Tak!
 vaier! vifter! Blomster spreder!
 se vi brede vøre Klæder,
 milde Frelser, paa din Vej!
 Hosianna! du Votling af David!

Gode Prester.

Trælle tør I velsigne, naar Herren forbander?

Disciple.

Mester, vi vidt over Vandene gik,
 slunged din Sæd ud som Vindens Blik,
 spædste Trospire satte vi Hegn
 i vældige Tegn,
 Raabet paa Menneskers Væber antændte:
 "Velsignet er Messias, hans Herlighed nær,
 Fred og Frød paa Jorden som i Himmelen er!"

(Hent. Bergeland. Af "Mennesket".)

Tone: Fra Himlen høit jeg kommer her.

101. Gjør Døren hoi, gjør Porten vid!
 den Grens Konge kommer hid,
 han hersker over alle Land
 og er al Verdens Frelsermand.

Kætfærdig kommer han herved
og byder Fred og Salighed,
fagtmodig fremmer han sin Agt
og herjse vil med Ristnuds Magt.

Han raaber ud et Naadens Nær,
vor Nød ved ham en Ende faar,
derfor af Vængselfuldes Tal
en Glædesfang ham møde skal.

O vel det Land, det Hus, den Gaard,
hvor denne Mand før Sturet staar,
o vel det Hjerte, Sjæl og Sind,
hvor denne Konge drager ind.

Han er den rette Glædes Sol,
søm lyser fra Guds Naadesstol,
ved ham, Guds Son, det lysne maa
udi vort Hjertes mørke Braa.

Gjør Døren hoi, riv Stengjel ned,
i Hjertet Rum for ham bered,
saa kommer Grens Konge stærk
og fremmer i dig alt Guds Verk.

(Davids 24de Salme. Tysk. Georg Weissel, Prest i Königsberg,
i. 1690, + 1735. Oversat af Landstad. Salmeb. No. 97.)

Tone: Jeg vil din Pris udjunge.

- 102.** Bered med Alid dit Andre
til Festens glade Tid,
lad dine Lamper tindre;
thi Herren kommer hid.

Den sterke Helt er sendt
fra Gud med Trost til Støvet,
ved ham er Smerten døvet,
ved ham er Lyset tændt.

Hans Barsler ere nære;
op Broder! glem det ei,
bered til Herrens Ære
den rette Kongevei,
gjør Banen jevn og ren,
lad Tjørn og Tistel vige,
og dan det Krumme lige
og strø din Palmegren!

En ndmyg Tro i Sindet
hos Gud er høiest sat;
men Hovmod er forblindet
og staar tilsidst forladt.
Ved Herrens Æres = Tog
er Fromhed Festens Krone,
og der er Jublens Tone
et barnligt Hjertesprog.

(Wal. Thilo. Oversat af Welhaven. Lidt forkortet.)

-
- 103.** Frnd dig du Kristi Brud
mod Helten, sendt fra Gud!
For Haanden er hans Raade,
som dig Profeten spaaede,
Hosianna, Hæder og Ære
skal denne vor Konning være!

Gak ud af dit Paulun
og se et glædeligt Syn,
her rider Wrens Konning,
glæd dig du Sions Dronning.
Hosianna o. s. v.

Et Mæn hannem bær,
som dog en Herre er,
hans Præl er saare ringe,
dog kan han Døden tvinge.
Hosianna o. s. v.

Sagtmodelig og god
i Sind og saa i Mod,
han Glæde har at føre,
den skal hans Brud tilhøre.
Hosianna o. s. v.

Strø Grene paa hans Bei,
spar dine Klæder ei,
alt Folket bære Palmer
og synge Seiers-Salmer.
Hosianna o. s. v.

Umyndig Børn og smaa
skal gjøre ligesaa,
den ganske, hele Skare
skal synge uden Fare:
Hosianna o. s. v.

(Danst eller Norsk fra Tiden før Reformationen. Landstads E.
No. 26. Lidt forkortet.)

Tone: O Jesu for din Pine.

104. Se hvor nu Jesus træder
hen til den Morderstad,
endog man ham bereder
jaa stort et Blodebad!

Endog hans Frelservie
sit Fængsel, Kors og Død,
forud kan agte nøie
ja se sin visse Død.

Dog vil han fri i Sinde
mod sine Fiender gaa,
han ved, han skal dem binde
og evig Seier faa.

Hans Adfærd er kun ringe,
et Mien er hans Hest,
dog kan han undertvinge
al Satans Gift og Pest.

Her er han, som vil løse
hver syndebunden Træl,
her er han, som vil øse
Trøst i hver bange Sjæl.

Her er han, som vil favne
dig med sin Kjærlighed,
her er han, som vil gavne
dig med sin blodig Sved.

Her er han, som vil bære
en Tornetrans for dig,

her er han, som vil være
din Kong' evindeligt.

O Jesu! gid jeg kunde,
som jeg saa gjerne vil,
dig elste nogenlunde,
o hjælp mig selv dertil!

Jeg gjerne mine Klæder
for dig vil lægge ned,
jeg med i Flokken træder,
som er med Tak bered.

Jeg bær og mine Salmer
for Grens Konge frem,
jeg synger mine Salmer
o Jesu! hør dog dem!

(Kingo. Landst. S. No. 300. Lidt forkortet).

Lidelsepsalmer.

105. I alle, som paa Jord min Faders Vilje gjøre,
 et evigt Broderkys jeg giver i mit Blod,
 og alle Jordens fromme Kvinder flette sig
 i Søsterfransen, som I Gode ilaa om mig.
 Men iandelig, mit Blod I alle skulle se
 og høre Hædet juble, Laften feierle.
 Den ler af Dødens Krampe. Bevidstløs er dens Glæde.
 Men lyse Fredens Aldre gaa frem af Ligets Klæde.
 Alt Alting kan fuldkommes maa disse Hædster se.
 Og Korset blir Symbolet for alle Lysets Slægter
 en rosenfranset Fane
 paa deres Seiersbane,
 mangarmet Vmildfile mod hver, som det fornegter.
 Og Synet af Maria med Jesus i sin Arm
 i Menneskenes Barm
 skal blodne deres Hjerter som med en Moders Fred
 og føde himmelsk Liv, et Liv af Kjærlighed.

(Henr. Bergeland. Af "Mennesket".)

—
 Tone: Medens vi i Verden vandre.

106. Følger med til Urtegaarden
 I, som fristedes og faldt,
 se hvor drabelig for Hjorden

Hyrden stred, da ret det galdt!
 Se hans Kval og hør hans Bøn,
 lær at bede af Guds Søn.

Følger med og ser paa Tinget
 Verdens Dommer stjendt og stieldt,
 trindt af Alvindsmænd omringet
 Døds Dom over Sandhed jældt.
 Bæn dig Sjæl til Verdens Bøn,
 lær at lide af Guds Søn!

Følger med til Ketterstedet,
 ser hans Kors og ser hans Blik,
 ser hans tørre Læber vædet
 uheldig med Galdedrik,
 se ham rolig, mild og skjøn,
 lær at dø af Davids Søn.

(Engelsk. Montgomery. Oversat af Grundtvig. Landstads
 Salmeb. No. 315. Forkortet.)

Tone: Vær nu glad og frisk tilmode.

107. Kristus gif ved Aftentide
 ydmyg over Kedrons Bæk;
 Dviøl og Kummer ved hans Side
 maltes i Disciplens Træk,
 Taarer fra hans Kjærlighed
 faldt i Kildens Bølger ned;
 Verdens Had han skulde bære,
 Dødens Kvaler vare svære.

Redrons Bæk! ved dine Bände
 var den strenge Grændse sat,
 opad med en blodig Bände
 gik han nu til Dødens Nat.
 Høran: Kors og Tornefrans!
 bag ham: Jordens Frugt og Glans;
 dog han saa ei did tilbage,
 og hans Bøn var uden Klage.

Derfor har Gud Fader styrket
 Sønnen med sin Englehær,
 for hans Bøn de danned Mørket
 til et lystigt Morgensfjær.
 O, hvor klar blev Himlen da
 aabnet over Golgata,
 hvor hans Kors som Himmelstige
 førte til hans Kongerige.

Ogsaa jeg skal Afsted tage
 for at møde Dødens Skræk,
 en Gang skal mit Jordlivs Dage
 bringe mig til Redrons Bæk,
 der, hvor Verdens Frød og Pragt
 visner, er tilendebragt,
 der, hvor Smertens vaagne Dø
 stirrer angstfuldt mod det Høie.

Kristus! vær da selv tilstede
 i min Kammers Skuggedal!
 lad et Glimt af Himlens Glæde
 skinne før min sidste Aal;

da skal Bøn og Takkefang
lyde fra min tunge Gang,
da skal Verdens mørke Frister
vige, mens mit Døie brister.

(Welhaven.)

108. Den stille Uges Sørgetid
en Skat af Tanker bærer hid,
Krist gav sig hen for os, vi ved,
for Sandheden han Døden led,
forsæstet blev Uskyldighed.

Paa Tornekronen Blodet sad,
mens han for sine Fiender bad,
hvo ligner ham og gaar hans Spor?
i den just Livets Rose gror,
og den er salig, som det tror.

Du stille Uge smerterig,
Fryd straalere fra din Sorgeslig,
med ydmygt Sind vi knæle ned:
et Jutet i Guds Herlighed
og dog stor i hans Kjærlighed.

(H. C. Andersen.)

Tone: Jesu, dine dybe Vunder.

109. Skriv dig Jesus paa mit Hjerte,
du min Konge, sendt fra Gud,
at ei Vellyst eller Smerte
dig formaar at flette ud.
Denne Jndskrift paa mig sæt:

Jesús udaf Nazaret
den Korsfæstede, min Fre
og min Kjærlighed skal være!

(Ango. Landst. Salmeb. No. 330. Fortøret og ubet. forandret.)

110. O Sandhedens Mester, du staar
ved Fod af dit Tempel svimlende
ved Hviden at se af dit Verk,
du bæver ved at stige op
for Kranjen at slaa
om Tempelets Top,
for Korset at fæste derpaa.
Men Jesús, din Graad ei jordunkler
Messias, dit Nafn fra dengang Himlene
nedjublede Seir paa dit Verk,
Jesús kan stjælte, Messias er sterkt.

(Hent. Bergeland. Af "Mennesket".)

111. Forbi med Haabet I omme Hjerter,
men ei forbi med den Elsktes Smerter.
Han langsomt skal lide,
at ud hans Kjærlighed talt han kan faa,
i seige Bloddrup hengaa hans Rvide,
at Verden blues for evigt maa.
I Himlen høres
som hellig Rimen
de Nagleslag,
med Stormens Fart over Jord de føres,
og anmeldte tonende Morgentimen
for Frelsens Dag.

(Hent. Bergeland. Af "Mennesket".)

- 112.** Naglet til et Kors paa Jorden
 hænger under Bredens Torden
 Jordens Herre og Guds Søn;
 selv den evig gode Fader
 ham i Kvalerne forlader,
 hører tiende hans Bøn.

Alt hvor ængstet og bedrøvet,
 indtil Døden høit bedrøvet,
 er den ømme Frelser's Sjæl,
 Hadets fulde Kalk uddrikke
 maa han, skal han, ellers ikke
 naaes hans Agt og Syndres Vel.

Gode Frelser, kan jeg taale
 Kraften af en Guddoms Straale,
 o saa send den oven ned!
 tænd mig, at jeg maa, jeg Arme,
 fuld af Aand og hellig Varme
 tjende al din Kjærlighed!

(En Omengivelse af det gamle Stabat Mater af Jacoponus de Be-
 nedictis + 1306. Landst. Salmeb. No. 332. Forkortet.)

T o n e: Naglet til et Kors paa Jorden.

- 113.** Mellem Jord og Himmel hænger
 Sandheden, som Herberg trænger,
 spyttet, haanet og forstødt;
 Hadet sig ved Seiren fryder,
 mens fra Korsets Træ det lyder:
 "tilgiv dem, for hvem jeg blødt!"

Hver en Sandhed her paa Jorden
fødes ei med Lyn og Torden,
nei i Arnbbe og paa Straa,
Tiden, som ei Njset fatter,
nagler, under Hobens Vatter,
den paa Korjets Arme graa.

Men det Lys, ei Tiden taaler,
ud fra Korjets Arme straaler,
Korjet blir en Stjerne ligt,
gjennem Fremtids Taager blinker
blodstænk't Martyrdom, og vinker
Tiden frem til Vidnepligt.

Hil dig Jesus, min Forjoner!
høit paa Golgata dir troner
løftet over Døgnets Strid,
der i Blodets røde Draaber
drypper Sandheden, som raaber
Vidner frem til evig Tid.

(Kristofer Hanjon.)

114. O Hjertens Ve og Sorg at se,
som maa et Hjerte skjære,
at de Guds enbaarne Søn
død til Graven bære.

O store Nød! Guds Søn er død,
paa Korset ihjelslagen,
lægges nu i Graven ned
i sit Fordelagen.

O Menneske, din Adfærd se,
de voldte ham den Raande;
thi for dine Synders Skyld
opgav Krist sin Aande.

O jøde Mund, vor Trøes Grund,
hvi er du blødig slagen?
alt hvad lever her paa Jord
maa istemme Klagen!

O ventlig Blik og Majns Skit,
du Sol af Himmerige,
hver den Sjæl, som slig dig ser,
maa af Rødsel skrige.

(Indst. Joh. Mst. Landst. S. No. 336. Forkortet.)

Paaskefalmes.

115. Herlige Segl paa Uddødeligheden
 Jesus opstanden!
 Seir over Døden alt vunden herved,
 Gravene fulgte med Straaler til Hæden.
 Hvo tør nu nære
 i gniende Sjæle de blegnende Tvivl
 om Sjælens Forbi
 i Graven med Støvet, som lægges deri?
 Døen jo svarer med ærlige Smil,
 peger paa Gravens nedbrudne Sten,
 frem af hvis Stugge Frelseren tren.

(Herr. Bergeland. Af "Mennesket".)

116. Paa Jord, som i Himlen, evindelig Fryd!
 Den hele Menneskehed
 nedknæler paa Jorden i Lykke og Fred.
 O Mennesket er du kommen igjen
 o Jesus Messias, fra Himmelen!
 O Menneskets Sjæl et straalende Skin
 lever af din;
 i Menneskets Hu dine himmelske Tanker;
 og som om der hang i Hjerternes Rød
 et funklende Dryp af Frelserens Blod,
 i Menneskets Hjerte din Kjærlighed banker.

Paa Jord, som i Himlen, evindeligt Ærød!
 Nu endt er Jesus dit Verk;
 thi hviler du nu i din Seiersfrød stærk.
 Du Mennesket har til Menneske gjort
 og blæst af Guds billedet Støvet bort,
 saa Englenes Sund og Menneskets Hu
 Et ere nu.

Thi, Jesus Messias, i Skarernes Hjerter
 i levende Daad opstanden du est.
 Hver Slægt er en ny Opstandelsesfest,
 de Afødte ere dens untændte Hjerter.

Paa Jord, som i Himlen, evindeligt Ærød!
 Vor Mø'r, den venlige Jord,
 vi hædre ved Dyrkning fra Sund og til Nord.
 Vor Fader i Himlen, naadig og huld,
 fremdyrke vi Engle af Hjertets Muld.
 Han tager engang de Blommer med Lust
 hiset til Bryst.

Thi Jesu, hans Elskedes, Hjerte de bære
 som Duggen i Kalk, og sigende Jord
 forener sin Møst med Himlenes Mør
 til Faderens Pris og hans Enbaarnes Ære.

(Herr. Bergeland. Af "Mennesket".)

117. Krist stod op af Døde
 i Paaste-Morgenrøde;
 thi synger lydt og sjæleglad
 hans Menighed i allen Stad;
 Ære være Gud i det Høie!

Krist stod op af Døde,
han kjæmped for vor Brode;
thi synger lndt og hjæleqlad
hans Menighed i allen Stad:
Væe være Gud i det Høie!

Krist stod op af Døde,
i Himlen vi ham møde;
thi synger lndt og hjæleqlad
hans Menighed i allen Stad:
Væe være Gud i det Høie!

(Grundtvig. Landstads S. No. 344.)

Tone: Her vil ties, her vil bies.

118. Paaſte Morgen ſlukker Sorgen,
ſlukker Sorgen til evig Tid,
den har os givet Vnjet og Livet,
Vnjet og Livet i Dagning blid.
Paaſte Morgen ſlukker Sorgen,
ſlukker Sorgen til evig Tid.

Hedningsmanden er opſtanden,
er opſtanden i Morgengry,
Helvede græder, Himlen ſig glæder,
Himlen ſig glæder ved Lovſang ny.
Hedningsmanden o. ſ. v.

Sangen toner, vor Forſoner,
vor Forſoner til evig Pris,
han vilde bløde for os at møde
for os at møde i Paradis.
Sangen toner o. ſ. v.

Fagert i Skare op vi fare,
 op vi fare fra Grav i Skj,
 Tungerne gløde, Herren vi møde,
 Herren vi møde med Lovsang nu.
 Fagert i Skare o. s. v.

(Grundtvig. Vandsf. S. No. 352. Sterkt forfattet.)

Tone: Gud skal alting mage.

- 119.** Hører I som græde, og med Taarer væde
 Jesu Hvilested!
 Bort med Graad og Klage! her er gode Dage
 her er Fryd og Fred!
 Jesus smukt sin Magt har brugt,
 fløvet alle Fiendens Skjolde
 stormet Mur og Bolde!

Staaet op af Døde brat han Jer vil møde
 Helten ærefuld,
 Engle kun I finde, hvor han luktes inde
 i det sorte Muld;
 hvor han laa, nu Engle smaa
 nyne venlig for hinanden:
 "Jesus er opstanden!"

Lader Sorgen hvile, hvor Guds Engle smile
 ved hans Jordetpi,
 iler bort fra Graven! spæver ud af Haven,
 farer som I fløi!
 siger hver, som ham har kjær,
 hans Discipler, ingen anden:
 "Jesus er opstanden!"

Grav, hvor er din Fælde? Helvede din Melde?
 Død, hvor er din Braad?
 Synd til Døds er jaaret, Døden Liv har baaret,
 skøn er Støvets Lod,
 synger da Halleluja
 Jord og Himmel med hinanden:
 "Jesús er opstanden!"

(Brorion, tildeels omarbejdet af Grundtvig. Sangverk D. I No.
 292. Forfattet og lidt forandret.)

120. Aften rød gjør Morgen rød,
 derfor Kristne borte med Sorgen!
 var Langfredags Aften rød,
 himmelsød var Paaſke-Morgen;
 jaa fra Slægt til Slægt det gaar
 i Guds Hus, mens Verden staar,
 til, bag sidste Aftenrøde,
 stiger evig Dag hin søde!

Livets Ord i Jesu Navn
 tænder Lys i Mulk og Mørke,
 som en Dugg i Straalefavn
 skaber Mark det midt i Ørke;
 vidt i Vest og høit i Nord
 gik med Solen Troens Ord,
 danned, alt som det blev savnet,
 Straalekrans om Frelser Navnet.

Kom da kun Langfredag rød,
 store Allehelgens Prøve,
 Paaſtedagen i dit Skjød

slumrer som en bjergfødt Dove,
 reiser sig med Harm i Hu
 Skjæge - Dal til Skam og Gru
 evig toner Fuglesangen:
 "frød dig! Natten er forgangen!"

(Grundtvig. Sangverk D. I No. 313. Fortøret.)

Tone: Willemoes.

121. Engel, hvor jeg har dig kjær,
 du som i det dunkle
 daled, svøbt i Morgenstjær,
 for i Grav at funkle,
 og at vælte bort den Sten
 over mine Dødning - Ben,
 som mit Hjerte knuste.

Engel, ja, du er det værd
 vi om dig skal kvæde,
 for du tog som Morgen - Stjær
 paa vor Ligsten Sæde,
 slaar i Graven ned som Lyn,
 saa, trods Mørket, vi saa Syn
 paa Guds Bei i Døbet.

Engel, ja, dit Morgen Stjær
 lægger det for Dagen,
 at vi er slet ikke der
 hos bort Jorde - Lagen;
 thi hos h a m, som bød for os
 Kors og Grav og Helved Trods,
 er vi alle Dage!

(Grundtvig. Sangverk D. I No. 311.)

Egen Tone.

122. Herren han har besøgt sit Folk,
 Natten hun blev til Morgen,
 Menneſkens Son, Gud Faders Tolk,
 sluttet nu har al Sorgen.

Kirken hun sad i Enſeſtand,
 ſørged for den Enbaarne,
 glemte, at han i Gravens Land
 stormede Dødens Taarne.

Frelſeren laa i ſorten Jord
 Nætter ſaavel ſom Dage,
 men det opſtandue Livſens Ord
 Døden ei mer kan ſmage.

Sjunger da nu i høien Sky!
 Ordet ſtod op af Døde,
 Inden i Mandens Kraft paa Ny,
 tænder, ſaa Tunger gløde!

Lever nu op I Kriſtne ſmaa,
 nu er her godt at være,
 alle Guds Engle med os ſtaa,
 vil Jer paa Hænder bære.

(Grundtvig. Sangverk D. I No. 23. Forkortet.)

Himmelfartsalmer.

Tone: Krist stod op af Døde.

- 123.** Jesus himmelfaren, høit over Englesfaren
nu sidder ved Guds høire Haand
og sender os sin Faders Mand!
Jubler alle da mod vor Frelser!

Jesus himmelfaren, udsender Englesfaren
al Jorden rundt til sine Smaa
at vinke dem til Himlens Blaa!
Jubler alle da mod vor Frelser!

Jesus himmelfaren, dog midt i Folkesfaren
uddeler Himlens Vin og Brød,
er med sit Folk i Liv og Død.
Jubler alle da mod vor Frelser!

(Grundtvig. Lidt forandret.)

Tone: Nu velan vær frist tilmode.

- 124.** Høle skal det Høllebrimlen
Ja og Amen er Guds Ord,
Jorden løftet er mod Himlen,
Himlen sænket er mod Jord,
Stigen reist til Engle = Gang
under Støvets Frydesang,
Tone = Stigen fra vor Tunge
didop, hvor Serafer sjunge!

Se vor Høvding er deroppe,
Jesus Krist, vor Frelsermand,
over alle Stjernetoppe
troner høit i Vælde han,
kalder os, som tro hans Ord,
Legem sit og Lys paa Jord,
Indt blandt Engle det fortælles:
Stov med Gud har Aand tilfælles.

Derfor kommer han tilbage
aabenlyst, som han opfor,
kroner herlig sine Dage,
kalder Støvet op af Jord,
vinter mildt, med Kalken ny,
Legem sit til sig i Skn,
peger paa sit Vresæde,
figer: hvil med jalig Glæde!

(Grundtvig. Sangverk D. I No. 326. Fortørtet.)

Gjentomst.

Tone: Martigrøns. Eller: Es ha' gjort.

125. Alles Kne en Gang sig bøje
i vor Herres Jesu Navn,
naar han kommer i det Høie
med en Verden til sin Bavn!

Vi dog ei til Stjerner rave
Støvsn! med at bøje Kne,
knæl for Kristus i det lave,
hængende paa Korsets Træ.

Kun naar vore Kne vi bøje
i Fornedrelsen med ham,
han med sig vil os ophøje,
som tør bære Korsets Skam.

For vor Herres Jesu Fader
af Guds Naade knæler da,
saa fra alle Stolestader
høres kun Halleluja!

(Grundtvig. Sangverk D. III No. 155. Fortøttet.)

Mel. Old 132, 29 Unity.

126. He cometh not a king to reign,
The world's long hope is dim;
The weary centuries watch in vain

The clouds of heaven for him,
But warm, sweet, tender, even yet
A present help is he;
And faith has still its Olivet
And love its Galilee.

The healing of his seamless dress
Is by our beds of pain;
We touch him in life's throng and press,
And we are whole again.
O friend and teacher of us all!
What e'er our name or sign,
Thy words like heavenly music fall,
And draw our lives to thine.

(J. G. WHITTIER.)

Mel. Nuremburg, 39 Unity.

127. Come, said Jesus' sacred voice,
Come and make my paths your choice.
I will guide you to your home;
Weary pilgrim, hither come!

Thou who houseless, sole, forlorn,
Long hast borne the proud world's scorn,
Long hast roamed the barren waste,
Weary pilgrim hither haste!

Ye who, tossed on beds of pain,
Seek for ease, and seek in vain,
Ye, whose swollen, sleepless eyes
Watch to see the morning rise.

Sufferers come! for here is found
 Balm that flows for every wound,
 Peace that ever shall endure,
 Rest eternal, sacred, sure.

(MRS. A. L. BARBAULD.)

Mel. Arlington 19.

128. Beneath the shadow of the cross
 As earthly hopes remove,
 His new commandment Jesus gives
 His blessed word of love.

O bond of union strong and deep!
 O bond of perfect peace!
 Not even the lifted cross can harm,
 If we but hold to this.

Then, Jesus, be thy spirit ours!
 And swift our feet shall move
 To deeds of pure self-sacrifice
 And the sweet tasks of love.

(S. LONGFELLOW.)

To him, that was crucified.

129. My spirit to yours, dear brother;
 Do not mind, because many, sounding your name,
 do not understand you;
 I do not sound your name, but I understand you,
 (there are others also.)
 I specify you with joy, O my comrade, to salute
 you, and to salute those, who are with you,

before and since — and those to come also,
That we all labor together, transmitting the same
charge and succession;
We few, equals, indifferent of lands, indifferent
of times,
We, enclosers of all continents, all castes—allowers
of all theologies,
Compassionaters, perceivers, rapport of men,
We walk silent among disputes and assertions,
but reject not the disputers, nor any thing,
that is asserted;
We hear the bawling and din — we are reach'd at
by divisions, jealousies, recriminations on
every side,
They close peremptorily upon us, to surround us,
my comrade,
Yet we walk unheld, free, the whole earth over,
journeying up and down, till we make our in-
effaceable mark upon time and the diverse eras,
Till we saturate time and eras, that the men and
women of races, ages to come, may prove
brethren and lovers as we are.

(WALT WHITMAN.)

Guds hellige Aand,

Tone af Bindeman.

130. Apostlerne sad i Jerusalem
og bød paa Herrens Time,
for Dret da bradt det ringed dem,
som tusinde Klokker time.

Da hørtos paa Sion der Sus og Brus,
det hølgede som et Vagen,
med Kraft fra det Høie det lave Hus
opfyldtes paa Pintsedagen.

Da saaes der Tunger som Ild og Blod,
Guds Benner de sloi i Munden,
paa alle Folks Tunger Guds Ord gjentød,
mangfoldig, dog ens i Grunden.

Saa tændtes paa Jord det Lys fra Gud,
der haver som Solen straalet,
hvor levende Røster Guds Raadebud
forkyndte paa Modersmaalet.

Og har vi til nu paa det store Ord,
som Børnene smaa kun stammet,
af Himmelenes Ild, som kom til Jord,
vi har dog en Gnist annammet.

Den Gnist den lever hos os endnu,
opblusser og i Guds Time,

jaa gladelig rinder det os i Nu,
at Himmerigs Kløfter kime.

(Grundtvig. Landstad S. No. 435. Fortøttet.)

Tone: Løber den Herre.

- 131.** Stol Kongen tændte sit Blus paa de evige Høie,
himmelske Tunger som Jld for det jordiske Die
gløded paa Jord,
Køst sig Guds Kjærligheds Ord
da paa Apostlernes Læber.

Stol Kongen tændte sit Blus paa de evige Høie,
klarlig i Tidernes Lob for hvert levende Die,
Kjærligheds Ord
himmelske Tunger paa Jord
bære som Jld allevegne.

Gløder paa nu da, O Tunger, som Guds Ordet bære
Køsterne følge som Jld til Guds Kjærligheds Ver
Gudernes Guds
hans er det himmelske Blus,
tændt paa de evige Høie!

(Grundtvig. Sangbæk D. III No. 241.)

Egen Tone.

- 132.** Den signede Dag, som vi nu ser
med Blide til os opkomme,
den lyse af Himlen mer og mer
os alle til Lyst og Fromme!
det fjendes paa os som Lysets Vorn,
at Matten hun er nu omme!

Den signede Stund den Midnatstid
 vor Herre han lod sig føde,
 da klarned det op i Østerlid
 til deiligste Morgenrøde,
 da Vnjet oprandt, som Jordens Vold
 skal lysne udi og gløde.

Om levende blev hvert Træ i Skov,
 og var saa hvert Blad en Tunge,
 de kunde dog ei Guds Naades Lov
 med værdelig Røst udsjunge;
 thi evig nu skinner Livsens Lys
 for Gamle og saa for Unge.

Thi takke vi Gud, vor Fader god,
 som Fuglen i Morgenrøde
 for Dagen, han os oprinde lod,
 for Livet han gav af Døde,
 for alt paa vor Mark i tusind Aar
 der gro'de til Sjæle-Føde!

Nu jagtelig skrid du Vintsedag
 med Straaler i Krans om Tinde,
 hver Time til Herrens Velbehag
 som Bække i Eng henrinde,
 til frændelig sig tilsidst de sno
 op under de grønne Vinde!

Som Guld er den aarke Morgenstund,
 naar Dagen opstaar af Døde,
 dog kysjer os og med Guld i Mund

den liflige Aftenrøde,
 saa tindre end maa det matte Blik,
 de blegnende Kinder gløde.

Saa reiser vi til vort Fædreland,
 der ligger ei Dag i Dvale,
 der stander en Borg saa pryd og grand
 med Gammen i gyldne Sale,
 saa frydelig der til evig Tid
 med Venner i Lys vi tale.

(Grundtvig efter en gammel dansk Dagvis. Landst. 3. No. 434.)

Tone: Jesu, du min Glæde. Eller: Gud skal alting mage.

133. Sorgendes Hugsvaler, Sandheds Tolk og Taler,
 Raads og Styrkes Mand!

Sterke Guddoms Ringer, Fredens Overbringer,
 Liv i Dødens Land!

Giv os Kraft og Livsens Saft!

Lad os al din Himmelgave overflødig have.

Giv os Blod paa Tunge til at tale, sjunge
 Herrens Pris paa Jord,
 lær os ret at bede, selv du for os træde
 frem med skjulte Ord!

Giv os Mod i Hjerterød,
 styrk os Troen af det Høie, let os al vor Møie.

Himmelslys lad dages! Naadebrønd lad drages
 Vand for tørstigt Sind!

Naadejalve læg mig, Himmelmagt bevæg mig,

drag til Gud mig ind!
 mig omfæng, Guds Tempel byg,
 at din Altarild den brænder, naar jeg Gud befjender!

Dugg af Himmerige, Markerne de sfrige
 efter Foraars = Regn,
 lad nu Strømme flyde, Sæden overgøde
 i hver Himmelegn!
 Giv den Rod og Trivsel god,
 lad ved Frugt din Have jynkkes
 og lad Guds Ord lyfkes!

Giv i alle Sager Vert og Vilje fager,
 led os i dit Lys!
 Se ind til vor Jammer, gjør vort Hjertekammer
 til dit eget Hus!
 Løs os dog af Syndens Nag,
 lad i Kristi Hær os findes
 til Guds Hjerte bindes!

Giv i Korjet Styrke, Lys i Dødens Mørke,
 Trøst paa Trængsels Bei,
 løst til Himlens Hvie Hjerte, Aand og Die
 og forlad os ei,
 naar i Død og sidste Nød
 Angsten bæver i vor Bringe,
 hjælp vi den kan tvinge!

(Indst. Benjamin Schmolif. Overfat af Landstad. S. Nr. 433.
 Ubet. forandret og forkortet.)

Tone af Lindeman.

134. Du som gaar ud fra den levende Gud
 Aanderne's Aand i det Høie!
 Menneſtens Kjøn mod Guds enbaarne Søn
 ſtridende ſtaar for dit Døie;
 men for din Naade o bliv dog her!
 Ratten er ſkummel, og den er nær.

Tunger af Ild og dog Prædiken mild
 giv dem du ſalver og ſender,
 Saligheds Ord i Apoſtlernes Spor
 vandre til Jorderigs Ender,
 ſaa ingen Menneſte Fod har rørt
 Pletten, hvor ikke dets Koft blev hørt.

Glæde og Lys komme med dem til Vns,
 blomſtre lad Muld, hvor de træde,
 Styrke og Mod bringe Svaghed paa Fod,
 Trøſt finde alle ſom græde!
 ved Evangeliets milde Koft
 Miſkundhed vaagne i hvert et Brøſt.

Skin over Bæng ſom en Morgen med Sang,
 Morgen i Mai, naar det grønnes,
 Viſligheds Magt gjøre Sovnige vaſt,
 ſaa paa Guds Naade der ſkjønnes,
 Tønerne dybe i Gru og Kveld,
 røre ſelv Hjertet ſaa hardt ſom Fjeld.

Vintſelig Daab til Guds Herligheds Naab
 Folkeferd alle gjenſpøde,
 Tale og Skrift om vor Frelſers Bedrift

blomstre som Rojerne røde,
Livstræet stude af Moriets Rod,
imåge lad alle, vor Gud er god.

(Enkelst. Montgomery. Overlat af Grundtvig. Landstad 2.
No. 444. Ubet. forfattet.)

—
Tone: Vor Herres Jesu Mindefest.

- 135.** O hellig Mand, vort Hjerte kjær,
velkommen og velsignet vær!
du steg med Lue Tunger ned,
som gløde af Guds Kjærlighed.

Du vækker op til Liv og Lyst
alt Sandt og Godt i Kristnes Bryst,
du samler Folket i din Favn
og skaber Fred i Jesu Navn.

I dig vi har Guds Segl og Pant
paa Naadens Ord, at det er sandt,
du er det store Guddoms Bliv,
som skaber evigt Lys og Liv,

(Grundtvig. Af Sangverket D. I No. 17. Slutningen.)

—
Tone: O Fader vor i Himmerig.

- 136.** Klar op mit Hjerte, Sjæl og Sind,
det er Gud Faders Veir og Vind,
som suser og som bruser nu
og skyder Herrens Folk i Du,
at Ja og Amen er det Ord,
hvormed han løfter sig opjor.

O hellig Mand! hvor du gaar ud,
der lever Støv, der lyser Gud,
med Bud fra den enbaarne Søn
du tændte Pinte! Ald saa isjon,
at hele Jorderig derved
Oplysning fik til Salighed!

Almægtig Due, fald og ned
og tænd os an i Kjærlighed,
saa Hjertet gløder i vor Barm
for evig Sandhed luevarm,
og Tungen gløder i vor Mund
til Jesu Pris i allen Stund.

(Efter Ringo ved Grundtvig. Sangvers D. I No. 387. Kortet
og ubet. forandret.)

137. Kom o hellig Mand, kom brat!
gjennembryd den mørke Nat
med Guds Morgenrøde!
lad vort Hjertes Lærkeslag
hilse Herrens klare Dag,
som stod op af Døde.

Sjælesørger allerbedst,
Hjertefamrets ædle Gjest,
bliv hos os tilstede
med Guds Fred i Storm og Strid,
evig Trøst i Trængsels Tid,
sluk vor Sorg med Glæde!

Saligheden, Tvivl til Trods,
gjør indlysende for os,

Iom den Kærlighed og tro,
 iøle duht, at uden dig
 tomt er alt paa Jorderig
 Avner kun at høste.

Strøf og ber os med din Kærl.
 giv os solts glædeskab varm
 dæmp og Luer vilde!
 Dens os med din Hjertelighed,
 fang os med din Højsang.
 Dryp fra Livets Kilde!

Lad for os, iom paa dig tro,
 Livets Blomster overgro
 Gravens mørke Tilje,
 og ved Højsangens Fort
 mit fra os blev Sfygge iort
 med din hvide Lilje!

(Sættes til Kirke- og Hjemstov. Samfund 2. I Del. 345.)

Tone: Jesu, din Hukommelse.

138. Kom Gud Faders Hand fuldgod,
 kom med Ald, med Kraft og Mod,
 ialt Smil og himmelsk Graad,
 stat os hi med Haad og Taad!

Gns Gud Faders Hjertelag
 op for os som hvelvs Dag,
 Kristus paa sin Kongestol
 straalende som Livets Sol.

Byg dit Tempel i vort Bryst
flart opløst til Haab og Trøst,
gjør med din Livs Nande varm
Døden husvild i vor Barm.

(Grundtvig. Sangverk D. I No. 385. Forkortet.)

Liv i Gud.

139. O Held den Mand, der følger Herrens Bud,
han bliver langt fra Vastens frække Sonner,
i Dagens Glans han priser Lysets Gud,
og Natens Stjerner lulle til hans Bonner.

Han ligner Træet ved en mildes Bugt,
hvor friske Vandte under Lovet vælde;
dets grønne Krone hænger fuld af Frugt,
og ingen Vinter mægter det at fælde.

Den Døde vandrer med et ilskomt Fjed,
hans Frugt er Nøner kun, som Vinden spredde,
han har ei Ro paa noget Hvilested,
som Fromheds Haand velsigner og bereder.

Gud selv vil følge paa den Frommes Sti
og give Vandrerens sin Fæd at eie;
men han, der ile vil sin Gud forbi,
maa hurtig segne paa de øde Veie.

(Efter Davids 1ste Salme ved Belhaven.)

140. Stille er min Sjæl i Gud,
i min Gud, som hjælpe kan,
Verden holder fjelden ud
med sin Styrke, bygt paa Sand.
Al min Sjæl til Herrens Favn,
der er Rolighedens Favn.

Tordner det i Mulmets Skjød,
er dog Himlen ren og stær;
ingen Larm og ingen Blød

kommer Herrens Throne nær;
Salighedens milde Fred
varer der i Ewighed.

Er din Gjerning ren og from,
hviler Herren i dit Sind,
tænk da kun, at Verdens Dom
vender sig som Veir og Wind;
Verdens Had og Verdens Gnuist
er tilsammen idel Dunst.

Vil du stedse angstfuld gaa,
staar din Tillid aldrig fast,
skal du snart i Sorgens Braa
segne om for Stormens Raft,
og du kunde dog saa blidt
her fuldende dine Skridt.

Tillod Gud en bitter Stund,
som du syntes knuste dig,
o da var du vist med Grund
sorrigfuld og smerterig,
men du ved jo, at hans Haand
har en Faders Ledebaand.

O saa hvil dig trygt og mildt
ved hans naaderige Bryst,
ingen Magt kan blindt og vildt
lege med din Sorg og Lyst.
Vær kun sterk mod Storm og Vær,
din er dog den sidste Seir.

(Hinkelmann, Oversat af Welhaven)

Tone: Nu tute til hinanden de jagre Blomster imaa.

- 141.** Jeg beder dig ikke om Rigdom og om Magt,
om Gæ, du min Gud og alles Fader!
men kun om at faa tro paa det Ord, du har sagt:
at du aldrig, aldrig mig forlader.

Jeg beder om din Hjælp til at være helt mig selv,
at være sand, selv naar jeg gaar i Blinde,
jeg beder om din Kraft til i Fristelsens Glev
itaa opreist og gjennem Strømmen vinde.

Jeg beder om din Aand forat lægge Fædervor
som Bisfel paa mit Hjem og paa mit Virke,
at føle, du er nær mig, ihvor jeg end gaar,
i Vrimlen, paa Gade som i Kirke.

Jeg beder om dit Lys til at søge mer og mer
for altid mer og mer af dig at finde,
jeg beder om at sukke, ihvad der end sker:
"din Vilje ske herude som herinde."

Jeg beder at faa elste med Jesu Kristi Lyst
de Faldne, de Forsvudte og de Arme,
jeg beder at faa trykke alt skabt til mit Brøst
med Kjærlighedens Bøn og Haab og Varme.

Og skal jeg faa forfølges og lide med din Søn,
mit bedste Ord forvrængt og banlyst høre,
o lær mig da at bede af Hjertet den Bøn:
"tilgiv dem! de ved ei, hvad de gjøre!"

(Aristofer Janson.)

142. Af Guds Naade ere vi,
 alt hvad vi som Kristne ere,
 af Guds Naade bed e vi
 os til Gavn og Gud til Ære,
 af Guds Naade al vor Tid
 stride vi den gode Strid,
 af Guds Naade synge vi:
 Gud ske Lov! det er forbi!
 Gud ske Lov! fuldendt er Løbet,
 Hæderskrans vi fik i Kjøbet,
 vores Frelser blev Guds Son,
 Livets Krone er hans Løn,
 af Guds Naade vi har Fred,
 hvile i Guds Kjærlighed.

(Grundtvig. Sangverk D. IV No. 208.)

Tone: Glade Jul, hellige Jul.

143. Kloffen slaar, Tiden gaar,
 Troen paa Gud sin Prove staar,
 falder hans Ord i Hjertemuld,
 staar det nok over en Vinters-Kuld,
 bærer sin Evigheds Frugt.
- Kloffen slaar, Tiden gaar,
 Haabet Guds Born dog feil ei slaar;
 det har Binger af Engleart,
 flyver til Himmels med Bonnens Fart,
 kommer tilbage med Svar.
- Kloffen slaar, Tiden gaar,
 Kjærligheden ei tæller Aar,

den kan gjøre det gamle ungt,
gjøre det let, der smites saa tungt.
Vand den omstaber til Vin.

Kloffen slaar, Tiden gaar,
ene Guds Naade uroftet staar,
den os fører saa tryggelig frem,
bygger os hisjet og her et Hjem,
fyldt med den seirrige Fred.

Kloffen slaar, Tiden gaar,
aldrig udrinder Evigheds Aar,
aldrig afblomstrer Guds Paradis,
aldrig forstummes hans Naades Pris.
Amen! Halleluja! Tak!

(Brandt.)

Tone: "Marki grönäs" eller: "Os ha gjort."

144. Livet er fra Himmerige,
lysnør, letter, hæver alt,
kan med Lyst sit Navn udsiige,
er af Gud til Fryd udvalgt.
Døden har i Helved hjemme,
mørknør, tynger uafbrudt
uden Tunge, uden Stemme,
er af Gud til Kval forskudt.

Livet, selv paa Dødens Kyster
med sin Lykke-Lod tilfreds,
Glæden har til Legejyster,
deres Aaar er Kjærligheds.

Døden fødte i Alvinds Mørke
 har kun Staal og Sten i Bryst,
 aander Gift og skaber Ørke,
 fjendte aldrig Leg og Lyst.

Livets Verf er Rosentjæder,
 Livets Lyf er Lys og Fred,
 Livets Afkom lutter Blæder,
 Arvinger til Evighed.
 I hvem Livets Haab er givet,
 vender Kug til Løgn og Mord,
 hader Døden! elsker Livet!
 favner det i Frelsens Ord!

(Grundtvig. Sangb. D. III No. 292. Vdt fortøttet.)

Tone: Se Solens skønne Lys og Pragt.

145. Jeg gaar i Trængsel, hvor jeg gaar,
 mod Synden skal jeg stride,
 om Korsets Kis mig blodig slaar,
 det faar jeg taalig lide;
 tidt ingen Vel jeg ser,
 hvor jeg kan vandre mer,
 naar Modgangs Daage om mig staar,
 jeg gaar i Trængsel, hvor jeg gaar.

Jeg gaar til Døden, hvor jeg gaar,
 og ved mig ikke sikker
 ei nogen Dag og Time, naar
 han har mig alt i Strikker;
 et lidet Mandefang

kan ende al min Gang,
at jeg i Evigheden staar,
jeg gaar til Døden, hvor jeg gaar.

Jeg gaar med Jesus, hvor jeg gaar,
han har mig ved sin Side,
for mig han Slag mod Mordet slaar
og hjælper mig at stride;
hvor han sit Fodspor lod,
der sætter jeg min Fod,
trods al den Del mig ilde spaar,
jeg gaar med Jesus, hvor jeg gaar.

Jeg gaar til Himlen, hvor jeg gaar,
frimodig da mit Hjerte,
kun did, hvor du en Ende faar
paa al din Synd og Smerte.
Bort Verdens Lyst og Pragt!
til Himlen staar min Agt,
al Verdens Gie jeg forsmaar,
jeg gaar til Himlen, hvor jeg gaar.

(H. A. Brorson. Landh. T. No. 2-3. Dørfortet og lidt forandret.)

Tone: Jesu, dine dybe Bunder.

- 146.** Vær i Korset tro og stille,
tænk hvad Jesus for dig led,
lad dig ingen Jammer skille
fra hans store Kjærlighed.
Tænk hvor mangen Bei han gif,
for han dig tilbage fik,
da fra Gud du vendte Hjertet,
om det ikke ham har smertet,

Vær dog tro i Troens Stride
 uforandret, uforsagt
 (fast paa Jesum kan du lide),
 at du fra den visse Pagt,
 som Gud har i Daaben gjort,
 aldrig, aldrig viger bort,
 men arbejder alle Dage
 til Gud Fader at behage.

Vær dog tro i Kjærligheden
 til din Gud af ganske Sjæl,
 elst din Næste, og isteden
 for hans Brede und ham vel.
 Tænk hvor Jesus bad for dem,
 som ham pinte hvert et Lem,
 tænk Gud vil din Synd tilgive,
 saadan maa du ogsaa blive.

Vær dog tro i Haab at vinde!
 kan du ingen Udgang se,
 Gud kan snart et Middel finde
 til at ende al din Be.
 Haab kun stadig, Gud er her,
 som dig har af Hjertet kjær,
 haab, at Gud din Sag vil fremme,
 Haabet skal dig ei beskjæmme.

Vær dog tro til sidste Ende!
 før til Seier hver en Kamp,
 lad det bide, lad det brænde,
 fyste blodig Sved og Damp;

al vor Trængsel er dog her
 ikke Herligheden værd,
 som dig Jesus hijsket giver,
 naar du hans Medarving bliver.

I Guds Navn saa vil jeg lide,
 elise, tro og haabe fast,
 Jesus hjælper mig at stride,
 aldrig Gud har den forkast,
 som i Korset stødigt stod
 og paa ham sig fast forlod,
 ham vil jeg mig overgive,
 han skal al min Nød fordrive.

(Lidt. Benjamin Frætorius, omkring 1600. Overlat af Brorson.
 Vandsf. S. No. 270. Lidt forandret.)

Tone: Vor Herres Jesu Mindefest.

147. Den gode Strid den føres her
 med Troens Skjold og Mandens Sværd,
 med Haabets Hjelmer og Fredens Staal,
 med ydmyg Bøn og modig Taal.

Og hvad er vel den Hæderskrans?
 og hvad er vel den Krones Glans,
 som det er værd trods Sorg og Nød
 at kæmpe for paa Liv og Død?

Det er den Fred og Hvile sød,
 Guds Søn har i sin Faders Skjød,
 det er den Glæde soleklar,
 Guds Søn i Saligheden har.

Og hvad er vel at-ligne ved
 vor Frelfers Hjertens Kjærlighed,
 som giver med sit Liv og Blod
 til Kamp os baade Kraft og Mod?

Han giver os i Brød og Vin
 sin Kjærlighed som Næstning sin,
 han skaber selv den Heltedyd,
 - han krone vil med Kongeskrud.

Ja som vor Drot med Døden stred
 for os til Liv og Salighed,
 vi stride kun i Jesu Navn
 den gode Strid med ham i Havn.

(Grundtvig. Sangverk D. III No. 318. Ubet. forandret og forløstet.)

Tone: Sov mit Barn, sov længe.

148. Vær mig Mattens Stjerne
 at lyde fast og gierne,
 vi at vige fra den Bei,
 Himlens Gud tilmaalte mig.
 Vær mig Mattens Stjerne!

Vær mig Markens Blommer
 at bie paa min Sommer,
 midt i Verdens dybe Ve
 at spire under Vinter sne.
 Vær mig Markens Blommer!

Havets Bølge-Hære
 lær mig mit Aag at bære,

og som J, naar Sol gaar ned,
at speile lidt af Himlens Fred.
Vær mig Bolge-Hære!

Vær mig grønne Lunde
at skygge, om jeg kunde,
hver, som kommer mig forbi,
Ven og Fiende paa min Sti.
Vær mig grønne Lunde!

Sol i Aftenbale
lær mig den Kunst at dale!
kun mod Nattens Dyb at gaa
for nyfødt atter at opstaa.
Vær mig Sol at dale!

(Chr. Richardt.)

Tone: Jesus er mit Haab og Trøst.

149. Jeg er i min Faders Skjød,
har hos Gud i Himlen hjemme,
der er Synd og der er Død
ikke mere at fornemme,
Arven faar jeg vist og sandt,
har Guds hellig Aand til Pant.

Gud ste Lov for Dag, der gaar!
Gud ste Lov for Dag, der kommer,
dermed har vi Jubelaar
og en evig, evig Sommer,
da det sidste Morgenstær
er Halleluja! os nær.

(Af "Brorsons Svaneang".)

Tone: "Marki grønas" eller: "O's ha gjort."

- 150.** Mand af Muld! du er en Gaade
for Guds Engle stillet hen,
født til Livet af Guds Naade
staar og falder du med den.
Af Guds Naade vi gjensjødes
til Guds Børn i Jesu Navn,
af Guds Naade vi oplødes,
smeltes om i Mandens Favn.

Af Guds Naade vi opdrages
til at naa vor Frelsermand,
af Guds Naade vi optages
til Guds Herlighed som han.
Det er Naade over Naade,
med en evig Misfandhed,
Muldets tunge, mørke Gaade
flares af Guds Herlighed.

(Grundtvig. Sangverk D. III No. 151. Forkortet.)

Tone: Nu titte til hinanden de saare Blomster imaa.

- 151.** Lad mig faa læne mit Hoved til dit Bryst,
min Gud, min Fader, du Algodheds Milde!
og naar mit Sind vil bruse, o gjør du det tyst
med dine Ord, med dine Hænder milde.

Lad mig faa længe lütte til dit jevne Hjerteslag,
til mit i samme Takt kan roligt banke,
lad mig faa sugge Næring af din evige Dag,
saa Mørtet slur fra Vilje, Sind og Tanke.

O laan mig dine Dines mildt hellige Daab,
naar Synden for mit Snn og Dom er stillet,
jaa Haabet jeg kan skimte, hvor der er intet Haab,
hvor Dyret junes at ha' knust dit Billed!

O lær mig ret at fæste al Sorgen paa dig,
naar den vil bli for tung for mig at bære,
og styrk dit Barn at blive dig mer og mere lig
til ikke blot at j u n e s , men at v æ r e .

Ja lad mig faa hvile mit Hoved mod dit Bryst,
min Gud, min Fader, herlighøie Skaber,
jaa dig jeg føler bag al min Smerte og Vnst,
jaa dig jeg føler j e i r e , naar jeg t a b e r .

(Krisstofe Janjon.)

Gudsbilledet.

152. Jesus er Guds Son — du er det og.
 Menneske! vend dit Ansigt mod Himlen!
 ligesom Jorden blandt Stjernevrirnen
 du er Gud Herrens lyjende Sprog.

Menneskedyret, Kjødtklumpen sterf,
 Drifkeren, som du ser ravende traife,
 de er kun Slægtens udbrændte Afte,
 Braget af Herrens saa stolte Verk.

Sorg kun, men sid ei med bævende Mund
 som Jeremias, med Klagens Smægten,
 Arbeid alene kan frelse Slægten,
 Arbeid, Arbeid til sidste Stund.

Byg dig selv op til Jesu Maal,
 følg hans tornede, lyjende Bane,
 bær for de andre hans jeirende Xane
 i dine Gjerningers stille Taal.

Da skal paa Slægtens nedbrudte Hvælv
 Templet reises til Herrens Ære,
 stolt skal det denne Andskrift bære:
 Gud hjælper den, som vil hjelpe sig selv.

(Kristofer Ranson.)

Tone: Herrens Røst var over Vandet.

153. Hør, det ringer for vort Dre,
om os taler Himlens Gud,
Aanden taler, vi kan høre,
han hos os gaar ind og ud;
som en Helt, til Kamp omgjordet,
gaar igjennem os Guds Ordet,
raaber: "Adam, hvor er du?"

"Mon mit Afsyn ei afpræger
holdt sig i dit bløde Ler?
mon min Aande ei bevæger
hvad ei Verdens Døie ser?
Røsten, Ordet, Talen, Tanken,
Hamren til din Hjertebanken,
Vignelsen, som jeg har skabt?"

"Fristes aarle maa og jilde
han, som har de bedste Aar,
tit og rædsomt sig forvilde,
før han Himles Himle naar,
over Have, gjennem Ørte,
gjennem Svud og Dod og Morde
naar han mit Høijæde dog."

Det er alle Tiders Gaade,
det er alle Djævlens Gru,
at Jordklumpen Gud i Naade
kommer faderlig i Hu,
saa af Smilet hos den Spæde

gjennem Sorg "vor Herres Glæde"
flækkes ud og elstes op.

(Grundtvig. Sangverk T. IV. No. 143. Fortørrtet.)

Tone: Angbirken.

154. Vi blev født som Guds Sønner og Døttre,
og til Gud vi atter flør,
hver Plante er vores Søster,
en Broder er hvert et Dyr;
vi blev kaldte til at være
Guds levende Vidner paa Jord,
hans Frnd, hans Stoltbed og Vre,
hans lyfende Kjerlighedssord.

O Menneſſe! drag dig til Blinde
dit himmelfte, høie Kald,
rav ikke mere i Blinde
og vakle fra Fald til Fald,
kom, følg din ledende Stjerne,
Guds Køft i din egen Varm,
lad den lokke dig fra det Fjerne
til hans Kjerligheds aabne Arm!

(Kriſtofer Janſen.)

155. Glem ei du er Støv!
Glem ei du er mere end Støv!
at Solene ere dig Vei til dit Hjem,
i blaauende Fjerner
de blinkende Stjerner
det over din Hjemftavn viſtende Lov
ei glem!

Hersk over Dyret!
over dig selv, det første i Rækken!
Mildhed, ei Skrækken,
være din Kløgt og din Magt!
yndigen Styret
rundtom med rankende Blommer belagt!
Du i dit Hjerte før i din Bænde
finde det Sande!
Lad din Kornstift sig med Kærligheds blande
som Solen, der sletter i Skner sig ind,
blander med Regnbuens Dunster sit Skin
og odler ei stedse med Middagskræften,
men Dugmorgen skjænker og Vellugtasten.
Da hersk over alt,
Blivet i Stovet har støbt og malt!
Betydningen vær i den uskabte Jord,
Menig og Sjæl i det Almagts Ord
i Verden, Guds Sprog til sig selv,
det stjernebeskrevne, som toner
fra Zoner til Zoner,
fyldende Hvælvenes Hvælv.

(Henr. Bergeland.)

Syndsbefjendelse.

156. Kristensfolkets Hjerter skulde
være varme Julebrød,
honningfulde,
nok for hele Verdens Nød,
om den kommer som en Gjest;
Rosenkvistne i dem stufne
som til hellig Glædesfest.

Ve! Ve!

Is de ere, Klumper Sne,
Stene, i hvis Rivter sprutne
bor saa fæl en Dørtets Brummel,
og hvis Blodhed kun er Stimmel,
stjænt som Fløiel til at se.

Folkets Pander skulde være
flare, gjennemsigtig skjære,
som det Vds, det melkehvide,
hvor en Stjerne frem vil brnde,
og dets Majn, o saa blide,
talende, velsignet milde,
som om de Velkommen vilde
hele Verden kjærlig byde.

Ve! Ve!

sorte Regnetabler bæres
paa det ædle Sted tilsynne,
talbeskrevne,

huellem begge Dienbrunne,
 og af Sorger fuldtberuste
 Vaster, som vanvittigt le,
 vildt, med Træk isønderrevne,
 Folkets Mashu tatueres.
 Kjærlighedens Ild udslukkes,
 som naar Blomster Farven tabe,
 Hjerterne i Folket lukkes
 som en Gjerrigs plumpe Skabe.

Ve! Ve!

Alle, alle have baaret
 Ukyldskrandse Løstets Dag
 under Herrens Tempeltag,
 Krandje visne inden Aaret.
 Men det Løfte, som de gave
 fuldtbevidste
 og med klar og hørlig Stemme,
 var at glemme
 Alle indtil deres Grave
 Hjertet frist, som Krande og Mviste
 vare Høitidsdagen ud,
 da de stode frem for Gud.
 I den Gang med skyldløst Die
 jaa I Gud, hvorlunde Han
 favned Dybet og det Høie,
 at Insektet uden Navn
 inden samme Armes Spand
 sværmed, snød sig og krøb,
 hvor de stolte Stjerner løb
 gennem Hiernets dybe Favn.
 Og I syntes, at I selv

maatte favne Verdens Hvælv,
 Jordens Liv og Himlens Kloder,
 at I følte denne Lykke
 ved til Eders Barm at trykke
 hvert et Menneske som Broder.

(Herr. Wergeland. Af "Fødsinden". Forkortet.)

157. Jeg føler mig frarevet dig,
 du Harmoniens Magt i Altet.
 Er jeg forstødt? har du fortrudt
 det, jeg har havt og slet forvaltet?
 Thi magtesløs, snart i en Døs,
 snart i Fortvivlelse jeg tigger
 om Kraft, om Trøst, et Raad, en Røst,
 som rejser mig, hvor brudt jeg ligger.
 O! brug mig Gud! stod mig ei ud
 fra Følelsen af Mæld og Kræfter!
 da slukkes brat min Stjerne: Nat
 omhyller mine Skridt herefter.
 Da bryder ind i øde Sind
 de rædselsfulde Angstens Magter.
 Jeg kjender dem, jeg jog dem hjem;
 men kun i Dag mit Mod saa svagt er.
 O! kom nu Fred! kom Tro, at med
 jeg er i Livets sterke Kjæde!
 forgjæves ei jeg efter mig,
 mig selv maa spørge, raabe, lede.

(Bjørnstjerne Bjørnson.

Gaen Tone eller: Vingede Skare.

158. Vortvend din Brede, Gud, ved vore Sukke!
o lad vor Anger Naadens Dør oplukke,
rul ei din Torden, lad ei Lynet gløde
over vor Brode!

Skulde vor Sund for Retfærds Dommer stedes,
da maatte Jordens Frugt som Avner spredes,
da skulde Slægten, rammet og bedøvet,
knuges i Støvet.

Se for dit Najsyn bede vi og knæle,
Gud! til din Mildhed tn de bange Sjæle,
o lad de stærke, trudselsfulde Arme
fjerne og varme!

Menneskets Sturte er som Støv at nævne;
tit for et Windpuft boier sig vor Evne,
talløse Smerter spire alle Steder
blandt vore Blæder.

Derfor vort Hjerte fristet er og hildet,
derfor er mangt et Jordens Barn forvildet,
derfor du gav os, over alle Gøder,
Kristus til Broder.

Gaar vi hans Fodspor vil du os tilgive,
Angren skal Syndens Skyldbrev jønderrive,
trugt skal vi en Gang stedes for dit Tie
hist i det Høie.

(Egtinsk. Bearbejdet af Belhaven. Lidt forandret.)

159. Jesus, du Trøst har de Dømfældte talt.
 Helved hufvalt,
 Fortvivlelsen vist
 Veien til Naaden, alt længe forlist.
 Nu længer vi vilse
 ei Synderne dolge, stolte og stille,
 dem aabent bekjende,
 blandede med dit velsignede Navn,
 os haabende vende
 til Guds, til vor Faders barmhiertige Navn.

(Herr. Bergeland. Af "Mennesket.")

Tone: O Fader vor i Himmerig.

160. Jeg har en Angst som aldrig før,
 som stod jeg foran Dødens Dør
 og maatte ind og styrte ned
 i Mørke og i Ensomhed;
 jeg drives frem med Stormens Hælt
 o Herre! Herre! hold mig fast.

Alt Ondt i mig det kom fra mig,
 hvad Godt jeg gjorde, kom fra dig.
 de Andres Skyld jeg nok opstrev,
 men ei mit eget Skyldnerbrev,
 hvor har jeg for mig selv hver Dag
 besmykket godt min egen Sag.

Jeg trædes skal af Dødens Hæl,
 først da sig løfte kan min Sjæl,
 læg Fadervor som Tuens Blad

mig paa min Tunge, gjør mig glad,
 har jeg ei Gud, hvad har jeg da,
 naar hele Verden falder fra?

(H. E. Andersen.)

Tone: Jesu du min Glæde.

161. Herre! jeg maa klage, mine Levedage
 stanmer jeg mig ved!
 Jeg din Vilje fjender, og min Hu sig vender
 dog til Synden led.
 Dette Bryst i jundig Vnst
 ved jeg, kan dig ei behage,
 derfor maa jeg klage.

Herre! jeg maa græde, af fun liden Glæde
 har du havt af mig;
 jeg dit Navn vel bærer, o men hvordan ærer
 jeg min Frelser dig?
 Syndens Rod i Kjød og Blod
 sine Kviste vidt udbrede,
 derfor maa jeg græde.

Herre! jeg maa sukke, vil du endnu lukke
 op din Favn for mig?
 Vindring i sin Smerte finder dette Hjerte
 fun min Gud hos dig.
 For din Røst har dette Bryst
 tidt sig kunnet fast tilslukke,
 derfor maa jeg sukke.

Herre! jeg maa bede. Hvor skal jeg henede
 finde Styrke vel?

Styrke til at blive tro min Gud i Livet
 med en villig Sjæl,
 Manden kun i Provens Stund
 kan i Hjertet Kraft berede,
 derfor maa jeg bede.

Herre! vil du høre? laaner du dit Tre
 til mit Suk, min Bøn?
 gaar du mig imøde, vil du ei forstode
 din forlorne Søn?
 Angst og svag paa Angrens Dag
 han sin Bøn til dig maa gjøre.
 Herre! vil du høre?

Ja, du svinger ikke. Jeg i dine Blatte
 læser Naadens Bud,
 Naade for hver Synder, som i Troen stunder
 sig hen til sin Gud.
 Al da, il, dit sømme Smil
 spaar i Tvilens Diebliske,
 Gud du svinger ikke!

(Herman Andreas Timm, Præst i Danmark 1831. Landsk. Salmebog
 No. 510. Lidt forandret.)

Tone: O Fader vor i Himmerig.

162. Jeg staar for Gud, som al Ting ved,
 og slaar mit Die skamfuld ned,
 jeg ser min Synd, at den er stor
 i Tanker, Gjærninger og Ord,
 det mig igjennem Hjertet skær,
 o Gud! mig Synder naadig vær!

O Herre Gud! hvad jeg har gjort,
fast mig ei fra dit Nafn bort,
tag ei din hellig Aand fra mig,
men lad den drage mig til dig,
den rette Angers Bei mig lær!
O Gud! mig Sunder naadig vær!

(Landstads. Eb. No. 53. Fortøstet.)

Ombendelse.

163. Hør Klostet raaber i Orten:
bereder Herrens Bei!
Ombender Eder! Himmeriges
Rige alt er nær! •
Vænges I af høre Sandhed,
forbander Øggen da!
Vænges I mod Frihed, lofter
Eders Vænker da!
Bæmmes I ved Syndens Smitte,
i Angers Dugg Jer tor!
Han kommer, som skal Sandhed lære.
Han kommer, som skal Vænker løse.
Han kommer, som med Kjærlighed
skal salve Eders Hjerter.
Alt Dagen vaagner — jov ei længer da!
Ved Træets Rod alt Tøsen ligger,
hvert frugtlost Træ ombugges skal
og kastes i en Ild!
Hver, som ei sit Hjerte aabner
sigt en sædsfuld Blomsterkalk,
for at Frelsen i dets Dyb
Livsensvarme ind kan straaie,
og til Daad ei strækker Armen,
lig en frugtbethnget Gren,
staa igjen som Skændselmærke
fra den gamle Syndetid!
O ombender eder alle,
Him'ens Rige stunder nær!

(Herr. Bergeland. Af "Mennesker")

Tængsel.

164. Her vil ties, her vil bies,
 her vil bies o svage Sind!
 vist skal du hente fun ved at vente,
 fun ved at vente vor Sommer ind.
 Her vil ties, her vil bies,
 her vil bies o svage Sind!

Trange Tider langsomt skrider,
 langsomt skrider, det har den Art!
 Dagene længes, Vinteren strenges,
 Vinteren strenges, og det er ivart!
 Trange Tider o. s. v.

Turteldue!* kom at skue,
 kom at skue bag Gjerdet hist,
 der skal du hinde Forjommers Minde,
 Forjommers Minde alt grøn paa Kvist.
 Turteldue! o. s. v.

Gia! søde Førstegrøde,
 Førstegrøde af bliden Baar.
 Vad det nu frøse, lad mig nu gnje,
 lad mig nu gnje, det snart forgaar.
 Gia! søde o. s. v.

* Den Klagenbe Sjæl.

Due, kunde du udgrunde,
 du udgrunde hvad der nu sker;
 Kulden den vækkes, Blomsterne dækkes,
 Blomsterne dække des mer det ijer.
 Due, kunde o. s. v.

Kom, min Due, lad dig skue,
 lad dig skue med Oljeblad,
 se nu er Stunden næsten oprunden,
 næsten oprunden, som gør dig glad.
 Kom, min Due, lad dig skue,
 lad dig skue med Oljeblad!

(Brorson. Lunds. S. No. 476.)

Tone: Apostlene sad i Jerusalem.

165. Saa vide om Land, som Sol men gaa,
 ei Menneskesjæl er at finde,
 som Herrens Naade ei ved at naa,
 naar Hjertet ham gjerne vil vinde.

Han ser hver Længsel i Sjælens Grund,
 som efter det evige higer,

- han hører hvert Suk, som i Nattens Stund
 fra Dybet til Himmelen stiger.

Han tænder sit Lys paa den vildsomme Vej,
 hans Stjerne for Manden oprinder,
 den straaler og vinker og standser ei,
 for Hjertet sin Skabermænd finder.

Og var du end skjult i den mørkeste Braa
 og kjendte dig Ingen paa Jorden,

og var du blandt alle, som sorgfulde gaa,
den allerelendigste vorden.

Ja taarned sig Sunder som Bjerger i Fj,
og fortuede alt for dit Dø,
og blev hvert Minde dig tungt som Bly,
og saa du kun Vn i det Høie.

O! higer din Sjæl mod Sandheds Gud
og falder paa ham du derinde,
han ved dog Vej for sit Naadesbud,
din Fader du dog skal finde.

Og finder du ham, da finder du alt,
hvad Hjertet kan evig begjære,
da rejser sig flufs hvert Haab, som faldt,
og blegner saa aldrig mere!

(Bogens. Lidt forandret.)

Korset.

Tone: Vær nu glad og vel til Mode.

166. Over Krybben Korset spæver,
som ved Daaben Korsets Tegn,
Kjød og Blod det ser og bæver
under hver en Himmelegn,
men beseet med Liv og Mænd,
Korset er en Konge-Baand,
Kettens Spir til Jordens Ender
nagelfast i Jesu Hænder!

For med Spiret Kronen følger,
Korset giver paa den Brev,
Konge-Navnet ei sig dølger,
staa skal, hvad Pilatus skrev,
kongelig skal tages op
Korset med sin Krone-Top,
Kristi Mænd vil Støvet lære
hømmelig hans Spir at bære!

Kongelig paa Tungen bære
alle Kristne "Korsets Ord",
den Korsfæstede til Vre
knælende ved "Herrens Bord".
Og naar virkelig vi Blod
blande med vor Konning god,
i vor Sjæl, som i vor Mine,
Kronen adler Korsets Pine.

(Grundtvig. Sangverk D. I No. 280.)

167. Tag Moriet! Moriet det bernde,
 at Smerte ei kan Manden byde,
 men gjennem Pinlers Baande bleg,
 igjennem Graven, imod Maalet,
 op flyver Manden klart omstraalet,
 som om af Girens Daab den steg.
 O Menneſtehed! nu kanti Navn du bære,
 det her dig giver Englens Vre,
 det er den ſtore Frelſers Arv.
 Det giver Frihed, og det giver Sandhed,
 og denne er det klare Lys,
 hvormed du ſer dit eget Hvie;
 den er din Friheds Inſe Marv,
 der gjennembølger dig ſaa klar,
 ſom om du intet Hylſter bar,
 udſtraalende i Dnders Gjennembrud,
 det Kjærlighedens Mandedrag
 • igjennem Livet hen mod Gud.
 Dnd er da Menneſtets Væſens Kjerne,
 ſaa lys, at Menneſtet ved egen Glans
 kan ſvide Bletter af ſin Sjæl,
 udſionende i Muld ſig ſelv,
 ſaa ſterk, at Menneſtet ved egen Kraft
 nedtager Himlens Høihed ſom en Krans
 og lægger om ſin Pande,
 og om ſit Hjerte Himles Fred.
 Ja Kriſt, vor Broder, vil os lære
 her Jordſ og Himles Børn at være,
 ſaa gode, at vor ſtore Fader,
 hvis Alvorſvie blaaner hiſt,
 naar frem vi vokſe, vil os hæve

til sig, for ved hans Barm at leve,
 som Blomster blandt hans hvide, fulde,
 ærværdige Stjerneloffer, der
 igjennem Dybene nedrulle
 og Almagt=Sløret er.

Ja vi i Jesu Blod os døbe!
 i Jesu Bæjens Helgd os døbe!
 ja Hver skal worde til en Krist!

Se Menneskeheden sig vender igjen til sin Fader,
 Enhver sig indvier i Daab til en Kristus at være,
 en Guddommens egen Søn,
 til Aanden, den Hellige, der lever i himmelske Rader
 i støvhyllt Hjerter at nære.

Skul, skul med Kristnavnet salvede Millioner,
 i Menneskehjernerne opstaaende Frelseren throner!

(Herr. Bergeland. Uddrag af "Mennesket".)

- 168.** Et Kors det var det haarde, trange Leie,
 som Jordens Born gav Frelseren i Cie,
 kun Had til Volster og kun Haan til Smude
 fik han, der ikke kjendte til at smude.

En vaier Korset høit i Folkets Banner,
 og By ved By en Korsets Kirke stander;
 mod guldbue Kors sig Aftenjolen brænder,
 og Korsets Ord fra tusind Tunger lyder.

Ja Korset kneiser over Land og Bølge,
 og hvo vil ikke Jesu Rødtog følge?
 og alle komme de med Palmegrene,
 men hvo vil være Simon af Cyrene?

Det er saa let at lægge Kors paa andre,
det er saa tungt med Korset selv at vandre,
men vil du favne ham i Aftenfreden,
saa maa du følge ham i Middagsheden.

Vel dig, som gif med ham i Livets Trængsler,
for dig gaar Dødens Port paa lette Hængsler,
vel mig, om Stav jeg kan af Korset skjære,
da gaar jeg let, hvor Veiene er svære.

(Chr. Richardt. Lidt forkortet.)

169. Jeg fik en Trost, da Byrden tungest laa,
mit vaade Blik et deiligt Billed saa,
jeg spurgte: "Gud! hvi trykker Korset ned?"
et Svar han gav, som skjænkede Hjertet Fred.

"Dit Kors? det er et Favntag jo saa omt,
et Favntag, som Alverden ei har drømt;
det taler om: du vandt et Barnenavn,
det eier Hvile blød trods Saar og Savn!"

Et Favntag? ja nu fatter jeg det grant,
et Favntag Barnet hos sin Fader fandt,
naar han den Spæde trykker til sin Barm,
da er der Tilflugt i den sterke Arm.

Da kan det ske, den sterke Kjærlighed
omfavner mere fast, end selv den ved,
og Barnet ommer sig og græder smaat,
skjønt Kjærligheden mente det saa godt.

Ja jeg er svag, derfor jeg fældte Graad,
 da Korjet saared med sin skarpe Braad,
 mit Kjød gjør ondt, men Manden taffer til,
 at du min Fader saa mig favne vil.

Saa vil jeg trolig ligge ved dit Brunt
 og lulle Sjælen ind med denne Trost:
 "du elsker mig, derfor du favner fast,"
 det er min Trost, om saa mit Hjerte brast.

Dog beder jeg, min Sjæl er syg og mat,
 ræk Livets Røse mig i Dødens Mat:
 skal Korjets Favntag end mig bøie ned,
 lad mig dog image: "det er Kjærlighed!"

(R. Birkedal)

Tone: Med Maanen i det Fierne.

170. Hvi skal en Kristen grue
 og kun sin Sorg beskue
 og ei mod Himlen se,
 hvor Herren bor og veier
 hvert Gode, Livet eier,
 og deler ud hver Fryd og Ve?

Hans Børn vi alle ere,
 og alle lige nære
 hans faderlige Barm;
 naar han har hørt vor Klage
 kan ei vort Sind forjage
 og aldrig stjæle for hans Arm.

Langt over Støvets Baner
gaa Herrens vise Planer,
hans Raad er underbart.
Der hvor vort Blik kun-finder
Forvirring, Nød og Hinder,
har han dog virket rent og klart.

Ja prøver han de Fromme
med sine strenge Domme,
har han dog evigt Ret;
han styrker deres Hjerter
med Savn og bittre Smerter
og gjør dem Livets Afsted let.

Derfor, I bange Sjæle,
lad Eders Tanker dvæle
ved Herrens egen Trøst!
den samme Haand, der saarer,
kan standse Eders Taarer
og læge Eders syge Bryst.

Hans elskte Barn forklares
og vokser og bevares
ved denne Sorg og Nød.
Vor Kval maa Glæde blive,
og Regn som Sol oplive,
og Livet vindes i vor Død.

(Simon Dach. Oversat af Welhaven.)

Tone: Og alle, som paa Jorden bor.

171. Est du modfalden, kjære Ven,
som tror dog paa Guds Søn
og beder i hans Frelsernavn
din egen Barnebon?

Se du dig op til Himmerig,
høit over Skyer graa,
hvor i vor Faders Høirehaand
jo alting monne staa.

Se ud saa over Jorderig,
som et Guds Barn, der ved,
at alt maa tjene dem til Gavn,
som har Guds Kjærlighed.

Det er blandt Folk et gammelt Ord:
"hver Djævel har sin Tid,"
men vist er det: tabt har enhver,
som gik med Gud i Strid.

Guds Vrende gaar hver en Storm,
om den er nok saa vild,
og i hvor gal den bryder løs
ham tjener dog hver Fld.

Og naar al Verden kaster Rod
om Gre, Liv og Guds,
Udfaldet staar dog i Guds Haand,
hans Engle staar derhos.

Og tror du paa den Kjærlighed,
 han elsker Støbet med,
 da læg og reis dig i hans Land,
 vær ei for Trudjel ræd.

Vor Tro, det er vor fæste Borg,
 dens Spir, det er vort Haab,
 i den faar vi Gud Faders Mand
 med Jesu Barne-Daab!

(Grunddrag. Sangbort D. III No. 332. Ubet. fortættet.)

Bøn.

172. Læs Aften og Morgen dit Fadervor:
 "Vor Fader i Himlen! unævnelig stor!
 dit hellige Navn os i Hjerterne gro,
 lad ind i dit Rige os bygge og bo!
 din Vilje raade i Liv og i Død!
 du vil os give vort daglige Brød,
 forlad os vor Skyld, som vi dem forlade,
 der skulde os takke og ikke hade,
 hold Fristelsen fra os, dens Synd og Last,
 frels os fra det Onde, hold du os fast;
 thi dit er Riget og Magten og Gien
 i Jesu Navn og vor evige Væren!"

(H. C. Andersen.)

Tone: O du store Seierherre!

173. Gud! o styr du mine Tanker,
 Gud! o lad mig leve saa,
 at hvor jeg i Verden vanker,
 et Guds Barn jeg blive maa,
 at hver Stund jeg Ande drager
 Gud til Gæ, mig til Gavn,
 og saa dør, naar dig behager,
 i det søde Jesu Navn!

(Landst. S. No. 580.)

Tone: Der er et hndigt Land.

174. Der gaar et stille Tog
igjennem Kampens Bulder,
med Bøn paa alle Sprog;
det bøier mod den Faldne ned
med Korjet paa sin Skulder,
med Bud fra Hjem og Fred.

Det findes der ei fun,
hvor Kampens Vunde bløder,
men paa al Verdens Rund.
Det er al Verdens Kjærlighed
af ædle, gode Hjerter,
som stille knæler ned.

Det er Arbeidets Skn
for Krigens Mord og Dersing,
der ber om Fred og En;
det er hver Vidende paa Jord,
som tjender Nød og Kummer,
der sukker for sin Bror.

Det er hvert Smertestøn
af Saarede og Sng,
det er den Kristnes Bøn.
Det er Forladtes blege Raab,
det er den Krænftes Klage,
den Dræbtes sidste Haab; —

En Bønnens Regnbubro
op gjennem Verdens Uveir
i Skin af Kristi Tro:

at over Videnskabens Nød
maa Kjærlighed faa seire;
thi faa hans Løfte lød.

(Bjørnstjerne Bjørnson.)

Tone: Sang med os baade Mark og Skov.

175. Takker Herren for Naade stor!
evig Naaden er som Guds Ord,
Livet det er Guds Naades Vort,
Glæden det er Guds Naades Klost.
O Gud sse Lov!

Hvem der beder med Tro, han faar
hvad som fattes til gode Aar,
hvem der takker med Kjærlighed,
evig nyder, hvad Gud kun ved.
O Gud sse Lov!

Hvem der beder om Naade blot,
Naaden faar, som gjør al Ting godt,
Hjertet smelter ved Naadens Blod,
Munden fyldes med Takken lod.
O Gud sse Lov!

Hvem der beder sit Fadervor,
altid Naade for Naade faar,
hvem der knæler for Naadens Stol,
gjennemskjennes af Naadens Sol.
O Gud sse Lov!

(Grundtvig. Forfortet.)

Barnlighed.

Tone: Kirken den er et gammelt Hus.

176. Bliv Barn igjen paa Jesu Ord,
da skal du det fornemme,
der lyder end til os paa Jord
en kjærlig Fader-Stemme;
den siger: frngt kun ei, men tro,
du skal hos mig i Himlen bo
og der har Glæden hjemme!

(Grundtvig. Sangverk D. III No. 130.)

Egen Tone af Lindemann.

177. Den største Mand paa Jorden
maa pleie Barnet i sit Bryst;
og lytte, selv i Torden,
til hvad det hvister thjt.
Hvor tidt en Kjæmpe faldt med Etam,
det Barnet var, som reiste ham,
om dette ogsaa slaar sig,
det staar sig.

Alt stort af Tanken fundet,
i Barneglæde frem det skjød,
alt stærkt af godt oprundet,
det Barnets Kvist adlød.

Hvad skjont som Glimt i Sjælen steg
 gav Barnet i sin Ufkyldsleg:
 al Verdens Kløgt er siden
 for liden.

Held den, som fremad leder
 saa langt, at han et Hjem er værd,
 thi først et saadant freder
 om Barnets milde Færd.
 Hvor stærkt vi hærdes, og hvor træt
 det Liv os gjør, vi troede let:
 et Hjem med Barne-Kosten
 har Trosten.

(Bjørnitierne Bjørnson.)

Tone: Kirketotle, ei til Hovedstæder.

178. Herre! lær mig ret at blive lille,
 du som har os kaldet dine Smaa,
 du som gav mig Haand med Ord saa milde,
 da jeg ud i Verden skulde gaa.

Tit jeg prøve har at gaa alene,
 styre selv min Vej paa denne Jord,
 prøvet mig med egen Kløgt at tjene,
 du blev lille, medens jeg blev stor.

Derfor tit jeg gif med Angst i Sinde,
 derfor mørknes tit mit svage Blif,
 derfor ofte Smertens Taarer rinde,
 derfor fik min Fod saa mangt et Stit,

Herre! lær du mig at blive lille,
da fortaar jeg forit, at du er stor,
da jeg vandrer ved din Haand saa stille,
om end Veien tit sig vildsom snor.

Da jeg ved, selv naar for Stovets Dø
alt omkring mig synes dunkel Nat,
ved jeg dog, min Fader i det Høie
har og Vei igjennem Mørket sat.

Ved jeg og, den fører did omfider,
hvor jeg undres vil, at tit mit Blif
angstfuld saa omkring til alle Sider,
ifjont Vorherre ved min Side gif.

(Bertelsen.)

— — — — —
Tone: Vor Herres Jesu Mindefest.

179. Jeg er Guds Barn! o Lykke stor!
jeg tror ham paa hans Faderord,
hver Sjæl, som barnlig vælger Gud,
han er en Himlens Værling prud.

Han har som Vagt Guds egen Aand,
han ledes af hans Faderhaand,
• med Gjenfkin af Guds Alsyn, blid
han gaar uskaarlig af hver Strid.

I hver en Taare, dryppet ned,
har speilet sig Guds egen Fred:
i hvert et angstfyldt Smertesjøn
har Vinger faat en Længselsbøn.

Sit Liv, sit Legem og sin Sjæl,
sin svage Kamp for andres Vel,
han lægger paa Guds Alter hen
og faar velsignet det igjen.

Hil hver en Himlens Værling prud!
han trugt gaar ind, han trugt gaar ud,
jeg er Guds Barn, o Glæde stor,
jeg tror ham paa hans Faderord.

(Kristofer Hanion.)

Frimodighed.

180. Vær trostlig mit Hjerte, bedrøv dig ei mer,
tænk, at dig til Bedste dog alle Ting sker:
vil Gud det forordne,
lad lyne og tordne,
jaa kommer dog Solen omstider igjen,
kun derfor frimodig og Sorgen kast hen.

Man vinder dog intet med Suk og med Sorg,
tilfreds sig at give er tryggeste Borg,
at lade sig nøie,
som Gud det vil føie,
det falder man Himlen paa Jorden med Skjel,
hvad Herren behager, det tjener os vel.

Frimodigheds Rigdom er bedre end Guld
og Krone af Perler og Demanter fuld.
En Himmel den finder
paa Jorden, som vinder,
og mandig i Striden og Prøven bestaar,
Frimodighed vinder og alting formaar.

Gud lade os finde Frimodigheds Borg,
at vi kan paa Herren ret kaste vor Sorg,
den Sukken og Klagen
gjør Intet til Sagen,
man svækker sin Sundhed og plager sin Sjæl,
vær glad i vor Herre og tro ham kun vel.

Tone af Lindeman.

181. Altid freidig, naar du gaar
Veie, Gud tør kjende,
jelsv om du til Maalet naar
først ved Verdens Ende.

Aldrig ræd for Morkets Magt,
Stjernerne vil lyse,
med et Fadervor i Fagt
skal du aldrig guse.

Kjæmp for alt, hvad du har fært,
dø, om det saa gjelder,
da er Livet ei saa svært,
Døden ikke heller.

(Chr. Richardt.)

Egen Tone.

182. Jeg har baaret Lærkens Vinge,
jeg har sunget høit dens Sang,
jeg har følt, jeg skal mig svinge
ind i Paradis engang.

Jeg har følt, jeg har fun hjemme
der, hvor Sang og Glæde bor,
Ekko af min Ungdomsstemme
evig følger mig paa Jord.

•Vad fun Graad mit Die blinde,
har min Sjæl sin Vinge blot,
skal jeg atter Veien finde
til min Ungdoms lyse Stot.

Naar jeg frem med hævet Pande
 slyngende i Mørket gaar,
 ved jeg, at i Dødens Lande
 springer atter ud en Vaar.

(Danf. Efter Benien og Noses Buebog No. 62)

183. Er du stundom til Vaatt og Odis,
 favar i stride Straumar,
 femn Ulukka paa Karmansvis,
 Hjartat vert ei so snøgt til Is,
 fram skal du altid vinna,
 Wegen i Natti finna.

Tru meg, Sjæli hev Bengjor paa,
 kann inn i Himmelen fljuga,
 Sker-ftyggja vel, tjukke, graa,
 altid gløtter daa fram det Blaa,
 der heve Gud sitt Auga,
 der kann du Sjæli lauga.

Ja Gud Fader deg fagnar blid
 innum Armarne sine,
 grøder Saaret, du sett i Strid,
 opnar Døri til Himlen vid,
 tviftrar deg inn i Øhra
 det sælaste du kann høyra:

"Kom til meg, du paa Wegen trong,
 kom med din Sukk, di Taara!
 eg skal hugga deg kvar ein Gong,
 Sukken skal verta Sigerjong,
 Blomar springa or Saaret,
 og sagrafte Blom er taaret."

(Kristofer Janson. Fortørtet.)

Glæde.

Tone: Deilig er den Himmel blaa.

184. Alt staar i Guds Faderhaand,
 hvad han vil, det gjør hans Aand,
 af Guds Naade, til Guds Ære,
 evig glade vi skal være
 i vor Herres Jesu Navn!

Sikke paa, vor Arv og Vogn
 er med Guds enbaarne Søn,
 af Guds o. s. v.

Fælles om hans Liv og Fred,
 Vns og Kraft og Herlighed,
 af Guds o. s. v.

(Grundtvig.)

Herst Folketone.

185. Naar jeg bedrøvet sidder
 den lange Sommerdag,
 saa lyder Spurbens Rvidder
 og Værtens Trilleslag.

Og Gud i Himlen bøier
 sit Øre til dem ned,
 det mere ham fornøier
 end min Tungfindighed.

O give Gud jeg kunde
opløfte saa mit Sind
fra mine Sørgestunde
og se i Himlen ind.

O give Gud jeg vidste
at være rigtig glad,
som Fuglene paa Kviste
alt under Lindens Blad.

(Ingemann.)

Troesfrihed.

Tone: Herrens Røst var over Raudet.

186. Tvang til Tro er Snat i Taaget,
Hjertet værger sig med Fynd,
Tvang til Skromt som Pave Maget,
det er Tvang til Vogn og Sund:
ingen Mand til Gud kan tvinges,
op til Himlen kun der ringes,
Frihed følger Sandheds Mand!

Jesús som den gode Hyrde
leder om fortabte Gaar,
vinter hver, som under Byrde
syg i Sind nedbøiet gaar,
beder dem til sig at ile,
hyder dem den sande Hvile,
Mildheds Nag og Byrde let.

Nægtes end hans Ord og Tale
Andpas, Sted og Hjerte Rum,
ei vil Ondt med Ondt betale
Fredens Evangelium,
falder aldrig Ild fra Skyen,
gaar som han fra Livens-Byen
stille til et bedre Sted.

At at Herren skal behøve
til sit Folk at raabe end:
"Ser I Blinde! hører Døve!

Frelseren er Friheds Ven!"
 hvem er det, som mig forvandler,
 trods mit Navn, til Slavehandler?
 det er Fienden, jag ham ud!

At hos mig er godt at være
 Millioner sang tilforn,
 af mit Hus, mig til Bancere,
 I har gjort et Fange-Taarn,
 lukker op og lader løbe
 hver, som ei har Lust at kigge
 Guld hos mig for alt sit Guds.

(Grundtvig. Af Sangverket D. I No. 41.)

Tone: Kirken den er et gammelt Hus.

187. Keiseren sidder og kræver Skat,
 regner ei Graad eller Smerte,
 Gud, som har al vor Skyld forladt,
 beder kun: giv mig dit Hjerte!
 giver du Herren Hjertet dit,
 da giver han dig Hjertet sit,
 Himmel og Jord med det samme.

Nøies den Keiser ei med sit,
 ei med den Mynt, han har slaaet,
 men vil i Mund og Hjerte dit
 høste, hvad Gud kun har saaet,
 raade for Tro og Tanke din,
 sig du da frit: kun Guds og min, •
 hver nyde sit efter Loven!

(Grundtvig. Sangverk D. III No. 375, Forfattet.)

Frihed.

Tone: Deilig er den Himmel blaa.

188. Frihed bedre er end Guld,
 var end Verden deraf fuld;
 og vor Frihed af Guds Naade
 den for Verden er en Gaade,
 er dog af al Frihed bedst.

Frihed følger med Guds Mand,
 brister alle Trællebaand!
 hvad med Gud os frit forbinder,
 som med Venner og Veninder,
 det er Tro og Kjærlighed.

Frihed for al Lovens Band,
 truende med Baal og Brand,
 Frihed for alt, hvad der nagler
 Naand og Fod til Lovens Tavler
 hos Guds Børn i allen Stund.

Og som ægte Børn paa Jord,
 lyttende til Faders Ord,
 gjøre frit, hvad ham til Gæde
 og til Glæde bedst kan være,
 saa er Manden hos Guds Folk.

- Kjærlighedens Lov og Ret
 gjør os Nag og Byrde let,
 Kjærlighedens Liv og Nade

raade Bod paa Ve og Vaande
i vort Himmerig paa Jord.

Som Guds egen Søn er vi
med hans Aand i Sandhed fri,
blive dog hos Gud med Glæde,
fordi Kjærlighedens Kjæde
er Fuldkommenhedens Vaand.

(Grundtvig. Sangvers D. III No. 292. Fortøstet.)

Tone: Willemoes.

189. Frihed er det bedste Ord,
som paa Jorden findes,
ei i Syd og ei i Nord
bedre Navn vi mindes;
det er Klang fra Paradis,
gik fra Mund til Mund med Pris
hos al Jordens Edle.

Slaveri og Trællestand,
Læster, Vaand og Plage,
det er Lyd fra Dødens Land,
Mislyd alle Dage,
vækker Frygt og virker Sorg,
prides kun paa Mørkets Borg
og hos Dødens Fyrste.

Han, som i Gud Faders Navn
kom til Jordens Dale,
kom med Frihed i sin Favn

fra de lyse Sale,
 ei han kom med Plageri,
 men fra Plage os at fri
 og fra Mandsthyranter.

Sandheds Aand blandt alle Folt
 førte samme Tale,
 kaldte mildt som Friheds Tolt
 til Gudshusets Sale,
 vidste godt, der under Tvang
 aldrig kunde fødes Sang,
 aldrig Pris og Glæde.

Alle Aander trindt paa Jord,
 som vil Herrens ligne,
 hvad af Sandhed i Jer bor,
 det vil Gud velsigne:
 naar for Hjerte, Ord og Aand
 frit I løser alle Baand,
 som er gjort med Hænder.

Frit at tænke, tale, tro,
 ihue hvad I skue,
 frit at lade Livet gro
 under Himlens Bue
 det er Eders bedste Sans,
 og det ligner ganske hans,
 som er Menighedens.

(C. Arvesen.)

190. O Menneske! din Stræbens Jutren
 er Vhjets Straalers stedie nu Udbolgen
 fra bundløs Milde, Maudens eget Væsen.
 Og naar du tror, at Frihed er dit Mæld,
 at Kjødets er din Træl, ei Kjødets du,
 frigjøres du. Men Frihed hærdes maa,
 og hærdes, at dens Styrke op kan ivulme,
 iaa ingen Vænter mere til den pasje:
 din Kjærlighed gjenvinder du ved Troen,
 at jamme Maud i alle Hjerter bor.
 Se denne Tro dig gjør i Støvet alt
 til halvt oppvokset Spire til en Salighed,
 og Sandhed Spirens luse Karver er,
 og Frihed Spirens Stammemærk og Grene,
 og Kjærlighed dens Blomst. Til Jorden falde
 de gode Gjæringer som Frugter ned
 og vælde evig ud som Orkens Manna.

(Hent. Bergeland. Af "Mennesket".)

191. Hils alle: Ret og Sandhed er vor Styrke!
 vort Løsen: Kjærlighed!
 vor Seier: Friheds Fred!
 Hils alle, at vi, ved
 det største Menneskes Gravhøi, dyrke
 vor egen Menneskehøi; at vi vide,
 den dyrkes skjønne, naar vi den
 vort fære mindre Væsen offerbringe.
 (som offere Jorden hen for Himmelen)
 naar vi for Frelsen lide,
 naar vi, som han, for Frelsen dø!

(Hent. Bergeland. Af "Mennesket".)

192. Med saligt Hjerte,
 med rolig Pande de Frelste staa
 om Korsets Rod.
 Tyranner! Som Jesus vi vide
 for Frihed og Sandhed at stride og lide.
 Vi friggjøre først vore Hjerter, saa
 af Skuldrene Vænkerne briste maa.
 Thi vid: i Eders Baal,
 med Barmen kold af Eders Staal,
 det Menneske, som ved
 der er en Gud og en Udodelighed
 og Syndernes Forsoning,
 med rolig Høihed maler med sit Blod:
 "først da jeg som min Mester led.
 da blev jeg fri
 og fik min Greskroning!"

(Hønr. Bergeland. Af "Mennesket".)

Tone: Mandom, mod och morske män.

193. Folkkraft er Friheds Fær,
 Harm og Sang til Hv'r han har,
 alt som Smaaagt hæmpesterf
 stod han snart i Hæmpeverk,
 altid glad, hvor han sad,
 fuld af Tanter, Bid og Kvad,
 mægtig, freidig i sin Færd
 saa i Arbeid, saa med Sværd.

Fiender i Hobetal
 lured altid paa hans Fald,
 fandt ham vaagen altfor grov,

passed paa ham, da han jov,
 kom saa snildt, bandt ham stilt,
 straks han vaagned, var det spilt,
 vidre skred han glad og fast,
 han har sliig en Kraft og Haft.

Marken blomstrer for hans Fod,
 Mandeln svulmer af hans Mod,
 Tanken straalte af hans Fld, —
 alle Eener en Gang til!

Dov i Land lyder han,
 selv han gav den, selv paa Vagt
 uden "af!" og uden "men"
 knuser han, hvem trænker den.

Friheds Gud er Njsets Gud —
 ikke Trællens Skræmme-Gud —
 Kjærligheds og Ligheds Gud
 Fremgangs Viljens, Vaarens Gud.

Friheds Gud sender ud
 Fred blandt Folkene! Hans Ord:
 Gen din Herre, det er jeg,
 ingen Guder uden mig.

(Bjørnstjerne Bjørnson.)

Sandhed.

194. Ord? som Verden saa foragter?
 Ord i Digt?
 endnu mer foragteligt!
 af hvor usle diise Magter
 til at fegte
 or den Sandhed, I fornegte.
- Vnn bør slaa, og Tordner rulle
 foran den,
 sendt tilhjelp fra Himmelen
 Legion af Engle skulle
 sine Gløie
 sprede viden om den Høie.
- Alt, hvi kommer himmelbaaren
 den ei selv?
 iunlig, med en Stjernes Kvælv
 til en Hjelm om Vandens skaaren?
 Bedre, bedre
 sloi dens Flugt med Sværd til Njedre.
- Alt, hvi har den sine Telte
 ikke spændt
 skinnende paa hver en Skrænt?
 af, hvi har den sine Helte
 ikke givet
 Herredømmet over Livet?
- Mørkets Bold er steil at storme,
 Overtro
 hviler fast paa Svilers No,

tallos som Egyptens Orme
er den sorte
Kordomshær ved Templets Porte.

Fremad dog I usle Rader!
Hær af Ord!
Eder Seiren dog paa Jord
lovet er af Vhsets Fader,
naar I tjene
Sandheden, hans Barn, alene.

Fremad Ord, I Sandheds Helte!
en avant!
Adamshjerterne engang
blive Eders Seierstelte.
Straaler ipile
vil dem ud til Eders Hvile.

Fremad med Vifiret lettet,
Sandhedsord!
thi den største Magt paa Jord
Eder er af Gud forjettet:
at I kunne
ikke dø i Sandhedsmunde!

Derfor modige, I Dverge!
Sandheds Sag
fejrer kun i Nederlag,
stormer Løgnens Orkenbjerge!
hen I veire
dem og Kordoms Taageleire!

195. Stenen i Stefanens Pande
den er Vognen mod det Sande,
taabelige, grumme Haand,
som vil sigte paa en Mand!
ha! hvad Seiersglans der bruder
af det Saar, hvis Blodstrømfinder!

Vognen kun Sekunden vinder,
intet Sandhedsord forsvinder,
Som et Vift af lette Vin
løsner styrtende Vavin,
er det nok til at begrave
Verden, naar den er aflave.

Men det maa ei hvikkes stille,
Sandheds Ven ei blot maa ville,
vær i Et og Alt dig selv!
det er Seirens Kunst min Siæl,
som Stefanus mellem Stene
maa du staa om selv alene.

(Henc. Bergeland.)

Tone: Altid freidig, naar du gaar.

196. Hvad er Sandhed hist og her?
hvem har det udgrundet?
sig kun al Ting som det er,
da er Sandhed fundet.

Du den mindste Del kun ved,
Gud dog ved det Hele,
i a n d t hans Ord af Evighed
er i alle Dele.

Den, som fører Sandheds Ord,
 Øgningen kjæft neddæmper,
 han er Sandheds Tolt paa Jord,
 han er Herrens Kjæmper.

Han gaar trngt i Jesu Spor,
 fejrer, mens han falder,
 Gud de saa'de Sandheds Ord
 frem til Livet falder.

Menigheden tro som Guld
 følger Korsets Fane
 og fuldender frydefuld
 Sandheds Løbebane.

Sandhed kommen er fra Gud,
 vender did tilbage,
 og gaar hos ham ind og ud
 alle Livets Dage.

Citer Grundtvig. Sangvers D. IV No. 30. Kortfortet og foranordnet

197. Sandhed er den holde Kjæmpe
 Kjærligheds enbaarne Søn,
 som kun iarer frem med Lempe
 paa sin Faders milde Bøn
 og, det er en himmelsk Gaade,
 har forenet sig med Naade.

Ei som Herre men som Tjener
 vandrer han paa Jorderig,
 styrker, trøster sine Venner
 til at færdes kongelig,
 til at kjæmpe kun for Freden,
 stole kjæft paa Evigheden.

(Grundtvig. Sangvers D. III No. 118. Kortfortet.)

Hydmngbed.

198. Kun dagligdags er al din Dømt,
det gjør en Stolt og Mærshnt ondt,
som eget Liv ei fatter.
Hvor mærkelsøft dets Dage dø!
som Jordan mod den stille Sø
de hen mod Graven rinde,
foruden Daad og Minde.

Men kom til Jordans tanse Bred
ei Verdens store Frelser ned?
sligt Vil og Fræt ei høendte.
Belan, lad Jesus komme selv
til dine Dages stille Elv,
hvor godt, om tyst de trilled,
naar de kun har hans Billed!

Hver Morgen kald ham! uden Glans
den rinder ei i Navn som hans,
i det begynd din Gjærning!
da har, om uden Bram den er,
den Størhed nok for ham, der ser
paa Tingens Aand og Andre,
ei paa, hvor den kan tindre.

(Hent. Bergeland.)

Tone: Vær nu glad og vel til Mode.

199. Arbeidsmand og Arbeidssviinde!
hvilket fagert Hædersnavn,
større kan du ikke vinde,

det bær i sig Folkegavn.
 Herren selv var Haandværtsmand,
 Haandens Virke adled han,
 mangen Titel kan undværes,
 d e n n e Dag for Dag skal æres.

Lad vor Gjerning strævsfuld være,
 trætte Kraften mangen Gang,
 freidigt Sind kan Møien bære
 og den forte af med Sang,
 gir den ikke Herreret,
 dagligt Brød gjør ogsaa mæt,
 om med Tak til Gud du tager,
 mer end Herrekøst det smager.

Freidigt Mod og Hjerteglæde
 det er tro Arbeiders Lod,
 tidt deraf i Rigdoms Sæde
 kjendes kanste Savnets Brod.
 Gjør din Dont i Jesu Navn!
 o hvad bringer da den Gavn:
 renset Hjerte, løftet Tanke,
 som paa Himlens Dør tør banke.

Arbeidsmand og Arbeidskvinde,
 stort er Kaldet, Gud dig gav,
 om du vil til ham dig binde,
 ros i Herren dig deraf!
 er Guds Ord dig Lys og Lygt,
 vandrer du i Herrens Frygt,
 ei med noget Kaar du bytte,
 for du skal til Himlen slutte. (Jørgen Moe.)

Tro.

Tone: Jeg vil din Pris udjunge.

200. Den Tro, som Jesum favner
og Hjertet rensse kan,
den Tro, hvormed man havner
i Himlens Frydeland,
den Tro er sterk og maa
al Verden undertræde,
i Sorger og i Glæde
sin Prøve kunne staa.

Den Tro, som vil med Lempe
og uden Møie frem,
den Tro, som ei vil kjæmpe
sig gjennem Verden hjem,
den Tro er død og kold,
ei værd en Tro at nævne,
har ingen Kraft og Evne
mod Satans Pil og Skjold.

Det er en Sag at mærke
til Trøst i Kampens Tid,
de Svage blive stærke
i allerstørste Strid,
jo værre det gaar til,
des visere du vinder,
des større Kraft du finder,
naar du kun stride vil.

O du min Lyst og Ære,
 min Jesus, Frelser jød,
 din vil jeg evig være,
 det gjelde Liv og Død,
 lad komme, hvad der vil,
 jeg vil det overstride
 og intet andet vide
 end høre Jesum til.

(H. M. Brorion. Landst. E. No. 275. Forkortet og ubet. forandret.)

Tone: Jesu, Sjælens hje Dag.

201. Kvinde, se din Tro er stor,
 ske dig som du vilde!
 i det rige Naadens Ord
 strømmer Livets Kilde.
 Det var Herrens Ord en Gang
 til en Hedning-Kvinde,
 som, mens Kløkkerne har Klang,
 aldrig gaar af Minde.

Det er stadig Herrens Ord
 til hvert Hjertelille,
 naar han ser, dets Tro er stor
 til hans Dine milde.
 Gjerne det ved Hunde smaa
 sig som Kvinden ligner,
 naar kun Smuler det kan faa
 af det, Gud velsigner.

Smuler af det Livdens Brod,
 som fra Himlen kommer,

det er Vægedom for Død,
Sæd til evig Sommer.
Naar det sker, hvad Hjertet vil,
som er Livets Sæde,
da er Sorg og Død ei til,
men kun Liv og Glæde.

Det vil og vor Frelsermand,
Sorg og Død han hader,
Liv og Glæde lover han
evig hos sin Fader.
Selv er han det Livsens Brød,
hvo deraf vil æde,
skal indgaa, trods Sund og Død,
til vor Herres Glæde.

(Grundtvig. Vandst. S. No. 276.)

No.

202. No er Hjertets røde Guld
 Sjælen dyrebar;
 uden No er svigefuld
 Lykken aabenbar.
 Og du kan tro,
 Verdens Træl har ingen No,
 hjem til Gud, hos ham at bo!
 Gud er vor No.

No er som en Kojentnop,
 Tro er hendes Rod,
 yndig hun sig luffer op,
 aander Lykt og Mod,
 og du kan tro
 Verdens Træl har ingen No,
 hjem til Gud, hos ham at bo.
 Gud er vor No.

No foruden Ydmyghed
 aldrig kan bestaa,
 hvad som ikke dybt vil ned,
 kan ei Rødder slaa,
 og du kan tro,
 Verdens Træl har ingen No,
 hjem til Gud, hos ham at bo,
 Gud er vor No.

No foruden Kjærlighed
fattes Kronen klar,
Sjælen kun i Kjærlighed
eier, hvad den har;
og du kan tro,
Verdens Træl har ingen No,
hjem til Gud, hos ham at bo,
Gud er vor No!

No, som evig varer ved,
Hvilen evig sød,
kun i Kristi Kjærlighed
findes rosenrød.
O Jesu Tro
der er evig Fred og No,
hvor vi skal med Jesus bo,
Gud er vor No!

(Efter Brorion ved Grundtvig. Sangvers D. III No. 387.)

Egen Tone.

203. Fremad er Verdens vilde Kyst,
med Damp og med Vind til Vinge;
hjemad er Hjertets milde Trost,
den hvister saa varmt herinde.

Fremad til Høje er Verdens Haab,
mens Bølgen mod Stranden bruser,
hjemme at være er Hjertets Haab,
som Sjælen igjennemfuser.

Hjemme at være paa fjendte Strand,
hvor Savnet tildels kan stilles,

hjemme at være i Livets Land;
hvor aldrig mere vi skilles.

Hjemme at være, hvor Sol og Sten
gaar ned bag de vante Tinder,
hjemme at være i Himmelby,
hvor Solen evindeligt skinner.

Derfor skal Savnets tunge Tid,
som friste vi maa herveden,
smelte som Sneen for Solen blid
ved Haabet om Gjenhusglæden.

Derfor kun fremad i Jesu Navn,
jaa gaar det og hjemad tillige,
da er hver Glæde og hvert et Savn
et Trin paa vor Himmelfstige.

(D. Arvesen.)

Kjærlighed.

204. Vor Gud er idel Kjærlighed,
 til ham jeg op vil skue,
 hans Barm er tryk at hvile ved,
 naar Verdens Storme true.
 Ved Ordets Troi skal Dommens Røst
 dog ei min Sjæl forstrække,
 hans Dom er mild; jeg ved, han vil
 min Skyld med Naade dække.

Naar denne Tro har fulgt mit Stridt
 og svæbet for min Tanke,
 da maa mit Hjerte varmt og blidt
 for mine Brødre banke.

I Himlen tændt, fra Herren sendt
 er Kjærlighedens Flamme,
 ved Brodres Bryst, først der med Lust
 Guds Born kan "Fader" stamme.

Vil Noget elske Herren fromt
 og dog sin Broder glemme,
 det er et Verk saa dødt og tomt,
 det er en Løgnens Stemme.
 Mit Jordlivs Ven er Taffens Ven
 fra mine Brødres Hjerte;
 den gaar til Gud som Sendebud,
 naar jeg har Sorg og Smerte.

Min Gud! lad Hjertets milde Blod
 dog aldrig worde slukket!
 thi uden den er Jorden død
 og Himlens Bolig lukket.
 I Kjærlighed er hvert et Fjed
 saa trygt og let at træde,
 vort Haab tilsidst er Mødet hiit
 og salig Gjenjyns-Blæde.

(Gamme! Salme, omfcreven af Beshaven.)

Tone: Tænk naar en Gang.

205. Guds Kjærlighed jeg onsker kun at eie
 ndi mit Hjerte som den bedste Skat,
 den styrker Sjælen i dens Strid og Moie
 og tænder venligt Blus i Sorgens Nat.

Vort fra hans Fæst enhver vanhellig Tvisten!
 o tro ei dem, som sige, at man er
 paa Jorden her saa meget bedre Kristen,
 jo større Had til Andres Tro man bær.

Er din Tro bedste, saa vis den som den bedste,
 elst Hver og spørg ei efter Land og Stand,
 thi hvem det er, saa er han dog din Næste,
 han være Rode, Hedning, Muselmand.

Vil du ei selv en Gang for Dommen komme,
 saa dom ei heller nogen Broder her,
 men elst Enhver som Jesus og hans Kromme,
 indtil du hiit kan samles med dem der.

(Ubesjendt. Lidt forandret.)

Tone: Bær nu glad og frisk til møde.

206. Vi er skabte til at elske,
elske baade Gud og Mand,
vi er skabte til at leve,
leve saa vi elstes kan;
elske Mandens høie Mod,
elske Krybet for vor Fod,
Himlen, som Guds Stjornhed hvælver,
Jorden, hvor hans Livsquist skælver.

Vi er skabte til at elske
Sandhed, hvor den stolt gaar frem,
enten den skal tornekrones
eller bære Purprets Bræm,
spørg ei først, om det vil gaa,
om de Mange eller Faa,
men gaa frem, hvor Gud dig talder,
staa, til du med Hæder falder.

Vi er skabte til at elske
alt af Frihed og af Lys,
Frihed skabtes af hans Mande,
da han Støvet gav sit Kys,
derfor slaa med trøstigt Mod
Lænker af fra Haand og Fod,
dem som sælt i Fængsler ramte,
dem paa Lur i Dogmer gamle.

Vi er skabte til at leve,
leve, saa at vi kan dø,
ikke sulke, græde, dræve,

længtende fra Jamrens Ø;
 den, som med sin hele Sjæl
 offerer sig for Andres Vel,
 den, som smiler gjennem Sorger,
 han er værdigst Himmelborger.

(Kristofer Janson.)

— — —
 Tone: Pull for the shore.

Solo:

207. Op Brødre! skynder Eder, Livet er kort,
 mangt skulde gøres, men ja lidet blir gjort,
 mange de som trænge, de som give kun ja,
 nok der er til Store, men ja lidt til de Smaa.

Kor:

Tør Taarer af, Venner, tør Taarer af,
 Veien er kort ifra vor Bugge til Grav,
 Herren han venter, vi skal følge i hans Spor,
 Gud han vil velsigne hver, som signer sin Bror.

Solo:

Se Enken der med sine to jultne Smaa,
 se den Krøbling, som med Tiggerstaven mon gaa,
 se den unge Pige, som maa skjule sin Skam,
 se de Løstens Huler der i prunkende Nam!

Kor: Tør Taarer af o. s. v.

Solo:

Se Drukkenboltten, hvor han tumler sig hjem!
 se Slagsmaalsskjæmpen slæbe blodig sig frem!
 se disse Gadens Børn, forladt af Fa'r og Mo'r,
 drevne Skridt for Skridt ind i Forbrydelsens Spor!

Kor: Tør Taarer af o. s. v.

Solo:

Af aabn dit Hjerte, Broder, af aabn din Haand,
bind Noden til dig ved Taknemligheds Baaud,
aldrig du bæres o saa trangt og saa stilt,
jom naar mange Taffens Hænder løfte dig mildt.

Kor: Tør Taarer af o. j. v.

Solo:

Brodre og Søstre! lad os slutte en Pagt,
tjempe mod Morket hæft og uforsagt,
vi se, at Kjærligheden ei er sluttet ud,
vi se gennem Gjærmings Loviaug Veien til Gud.

Kor: Tør Taarer af o. j. v.

(Krislofer Janjon.)

208. En Del af Gud er i os lagt,
sin Haand han over os vil holde,
og ved sin Kjærlighed og Magt,
hvad bedst og sandt er, tro udfolde.
Mens Aloder Anna er for hans Rod,
jelv ei den mindste Orm han glemmer,
vor Fader stor og vis og god,
dig er det vi hos alt fornemmer!

O leve, leve er saa smukt,
ja saa velsignet godt og herligt!
Kom, Haand i Haand med salig Slugt
jom Sodisfende, trofast og kjærligt.
Vi sit jo samme Liv og Daab,
ens Hjertet glædes, ens det lider,
ens sit vi Evighedens Haab! —
Svot lovet Gud i alle Tider! (H. G. Andersen.)

Tone: O Fader vor i Himmerig.

209. Hvor deilig skal Guds Kirke staa,
og i hans Naamn Ynde faa,
naar alle Hjerter knyttet er
udi et Sind og en Begjær:
at elske ham og blive ved
at vandre frem i Kjærlighed.

Hvad er vort Væsen, om vi ei
gaa Kjærligheds den rene Bei,
og broderlig hinanden vil
al velment Trostak byde til,
med slikt et Hjerte og Attraa,
som Gud stod hos og saa derpaa?

Bort Vrede, Skjeldsord, daarlig Harm!
J bør ei hyses i den Varm,
hvor Gud til Fred og salig Ro
vil sin Belsignelse skal bo.
Bort derfor alt, hvad skade kan
og hindre Enigheds Forstand!

Gid Tunge, Læber, Sind og Mund,
de funde ret af Hjertens Grund
forjage Trædskehed, List og Svig,
og gjøre sig et Himmerig
udaf den søde Venstabs Fred
med hver Mand i Guds Kjærlighed.

Guds Vie ser dog al vor Daad,
vor Tanke, Paasund, Hjertens Maad,
de Onde gaa ham ei forbi

paa deres Ondskab's skjulte Sti,
han ogsaa paa de Fromme ser,
at Hjælp og Naade han dem ter.

Min Sjæl agt derfor lidet om
den Trudsel, Had og Brede, som
dig Verdens Born kan lægge paa,
den skal saa snart en Vending faa,
gaf du kun frem paa Fredens Wei
og agt al Verdens Tummel ei.

O høde Gud, o gid jeg maa
mit Hjerte ved dig dannet faa,
at du kan helliges i mig,
til jeg dig ser i Himmerig,
hvor hellig, hellig, hellig da
jeg synger med Halleluja!

(Kingo. Landst. S. No. 484.)

Tone: O Herre Krist, dig til os vend.

210. Skal Kjærlighed sin Prove staa,
da maa den til din Fiende naa,
at du er mild, naar han er vred,
det er en kristen Kjærlighed.

Vil Nogen sige da: jeg kan
ei elske ret min Alvindsmand,
han vidner, at han ei forstaar,
hvad Jesu Kjærlighed formaar.

Naar vi med aandsoplyst Forstand
vor Jesu Hjerte skue kan,

hvor han for sine Fiender bad,
da de kun stod og lø derad.

Naar Vanden gjør os dette klart,
da tændes udi Sjælen snart
den stærke Kjærlighedens Brand,
at man sin Fiende elste kan.

Saa luestærkt er Kjærlighed,
den slaar al Verdens Hise ned,
og drager Sjælen ind til Gud,
da lære vi det femte Bud.

O lad mig hjertens inderlig
min søde Jesus elste dig,
og komme dig i Troen nær,
saa faar jeg nok min Fiende kjær.

(Brorson. Landst. S. No. 516. Forkortet.)

Egen Tone.

211. Kjærlighed fra Gud
springer lige ud,
som en Kilde, klar og ren;
i dens stille Bund,
i dens dybe Grund
gjemmes Livets Edelsten.

Kjærlighed fra Gud
som en yndig Brud
kommer smykket til os ned.
Luf kun op din Favn!

kom i Jesu Navn,
Himlen bringer den jo med.

Kjærlighed fra Gud
er det store Bud,
er det eneste, jeg ved.
Bliv i Kjærlighed,
og du har Guds Fred;
thi Gud selv er Kjærlighed.

(Schorring.)

212. O Henrykkelse at elske!
Himlen lig, der alt omfavner,
Luften lig, der alt omstrømmer,
Lysen lig, der alt omstraaler,
ja den milde Regnsky lig,
der paa Gud og Ond neddrysser.
Det er Manders Salighed,
det er Engles Hjerteslag
i en jordist Barm at føle.
Hvem kan eget Bejornemme,
naar han tænker kun paa Alles?
hvem er herligt ei det Liv,
der arbejder for en Verden,
og bekrones skal omfider
med en Død af Kjærlighed?
Hvem er herlig ei en Død,
som for Manden aabner Himlen
og omfider skal bekrones
med Alverdens Kjærlighed?

(Herr. Bergeland. Af "Mennesket".)

213. Elst din Næste, du kristen Sjæl,
træd ham ikke med Jernsko paa,
ligger han end i Støvet.
Alt, som lever, er underlagt
Kjærlighedens Gjenfæbermagt,
bliver den bare prøvet.

(Bjørnstjerne Bjørnson.)

Tone af Lindeman.

214. Kjærlighed er Vhjets Milde,
Kjærlighed er Livets Rod,
derfor er Guds Raad saa milde,
derfor er Guds Aand saa god,
som vor Frelser har forklaret,
Aanden selv os aabenbaret,
som vi føler i Guds Fred
og det Haab, vi trøstes ved.

Kjærlighed er Livets Krone,
Kjærlighed er Vhjets Glans,
derfor sidder paa sin Throne
Jesus nu med Straalekrans,
han, som Vhjet er og Livet,
har for os sig selv hengivet,
bliver i og lever ved
Guds, sin Faders, Kjærlighed.

Kjærlighed er Lovens Fylde
og Fuldkommenhedens Baand,

den er, hvad vor Gud vi skulde,
den er Frugten af hans Nand,
derfor med Guds Kjærligheden
vokser op omkap Guds Freden,
vorde kan vi og ved den
et med Sjælens bedste Ven.

(Grundtvig. Landst. S. No. 227.)

Jesu Efterfølgelse.

Tone: Herrens Røst var over Vandet.

215. Korsets hvide Seiersfane,
som kan Helved byde Trods,
hvilken herlig Løbebane
aabner ikke den for os!
dog til os som Simon Peder
Herren siger: vogter Eder!
mange sig paa den forløb,
til den fløi, og fra den frøb.

Ved med ham at sammenjmelte,
hvor med os han blander Blod,
derved kun vi blive Helte
i hans Aand, som holde Fod,
da fuldvoksne vi fra Balen
fuge ind i Kongesalen,
se, hvor Hymnet os er bredt
hos vor Drot, vor Plads beredt.

(Grundtvig. Sangverk D. III No. 61.)

Tone: Mit allerførste Kongeord.

216. Med Gud! med Gud! det Ord har Magt
og Liv og Aand,
den Hovidsmand med evig Kraft
har Seir i Haand!
Med Gud! og vis er evig Seir

trods Saar og Død!
 hver Heltesjæl i Sandheds Veir
 til Seir blev fød!

Med Gud! og Kampens Maal er vist
 som Dommens Bud,
 med Gud er Liv og Seir tilsidst,
 hold ud! hold ud!
 Med Gud hold Stand du Kvinde, Mand,
 hold ud! hold ud!
 for Frihed og for Fædreland
 med Gud! med Gud!

(Angemann.)

Tone: Vidunderligt af alt paa Jord.

217. Lad vaie høit vort Kongeslag,
 lad flyve Korsets Banner,
 til Heltedød paa Seirens Dag
 det sine Kjemper danner!

Faamind os kun vort Seierstegn
 om Herrens Død og Pine;
 thi under hver en Himmelegn
 derved han frelste sine!

Korsfæstelsen af Synd og Død
 er Heltedaad til Livet,
 til Trøst og Haab i al vor Nød
 er Tro derpaa os givet!

Saa vai da høit vort Konge Klag,
 spred Vinge, Korsets Banner,

til Heltedød paa Seirens Dag
du dine Kjemper danner!

(Efter det Natmøde ved Grundtvig. Sangvers 1. I No. 228. Forfortet.)

Egen Tone.

218. Op I Kristne, rustet Eder!
Kristi Kjemper ud paa Vagt!
Fienden sig til Strid bereder
og udbryder al sin Magt.
Op enhver! drager Sværd!
Helved trodser Himlens Hær.

Følger Eders Fyrste efter,
stoler paa hans sterke Arm!
Mørket bruger alle Kræfter,
synes nu i al sin Harm.
For os gaar, med os staar
Helten dog, som alt formaar.

Op i Jesu Navn at vinde!
Vor er Seiren, Blæden stor!
Om vor Bænde vil vi binde
Vidnesbyrdets faste Ord.
Lad det gaa, som det maa,
Ordet evig skal bestaa!

Er vort Liv i Gud forborgen,
smuldrer Støv i Graven hen,
paa den store Paaskemorgen
Sol for os staar op igjen,
viser grant, det er sandt,
Jesús Døden overvandt.

Stolt skal Kristi Hær optræde,
 om hans Throne stille sig;
 Livets Krone, Lysets Kjæde
 gjør os da vår Frelser lig,
 Seirens Sang, Harpens Klang
 varer evig, tænk engang!

(Af Benjen og Fosnes Bisebog No. 432.)

— — —
 Egen Tone.

219. Op dog Zion! ser du ei
 Seirens palmestærkede Bei
 til Guds Hus i Himmerig!
 den er og beredt for dig.

Korset vel for Die staar,
 langs med Svælget Veien gaar,
 men hvor Herren har sin Gang,
 der er Englevagt og Sang.

Klippegrund gjør Foden fast,
 Frygten flyr for Haab i Hast,
 Troen staar, hvor Tvilen faldt,
 Kjærlighed forsjøder alt.

Troens Trø med Sandheds Mand
 os ledsager Haand i Haand,
 Mandens Blod og Herrens Klost
 stjænter os en evig Trøst.

Paradisets Vin og Brød
 styrker os i Liv og Død,

Kjæmpeskridt vi gjør opad
til den hellige Guds Stad.

Der er Gammen, Fred og Ro,
der vi skal for evig bo,
gaa som under grønne Lind
til Vorherres Glæde ind.

(Grundtvig. Af Benien og Fosnes Buebog No. 128.)

Egen Tone.

220. Til Kamp da o Venner for Kristendoms Livet
i os og i vore og videre frem!
Trangen til Tro den blev Nordboen givet
til manende Følgje mod høiere Hjem.
Kamp det maa give,
som Gud er forsbunden af,
Kamp, for at Livet
kan fristnes fra Grunden af,
Kampen for Kristus i Mænd og i Kvind
blusjer kun større i Vantroens Storm.
O Gud! løst Kampen
af jelsk og Jammer,
at stille som Lampen
vort Hjerte flammer
i din Luft af Fred,
naar bedst du ved!

(Hjærnstjerne Børnson.)

Tone: Min Sjel, min Sjel lov Herren.

- 221.** En Gud og alles Fader
 er Hjordens og dens Hunders Haab,
 et Livets Bæld os bader,
 og et er vore Sjæles Haab,
 en Røst fra sandden Munde,
 en Nand i alles Røst,
 en Fred, hvortil vi stunde,
 en Tro med evig Trøst,
 en Kjærlighed, en Længsel,
 en Kamp for Palmen hist,
 en Udgang af al Trængsel,
 et Liv i Jesu Krist!

I Mandens Samfund vandre
 vi da den store Pilgrims gang
 og shuge med hverandre
 det frelste Zions Seierssang.
 Igjennem Nat og Trængsel,
 igjennem Rød og Død,
 med stille Haab og Længsel,
 med dyb Forventnings Glød —
 fra Kors, fra Grav vi stige
 med salig Lov og Pris
 til den Opstandnes Rige
 til Frelsens Paradis.

Tone: Paa Gud alene.

222. Nu da til Vætte med Kampen, fristen Spæl,
lad dig ei trutte, her er Jummannel!
gaf fri i Sinde, din Jesus med dig gaar,
fat Mod at vinde, det alt paa Troen staar,
lad Satan finde, hvad Kristi Kraft formaar.

Du kun at tage Guds fulde Harnisk paa!
kom kun du Svage, Guds Son vil med os gaa,
lær kun at føre det sterke Troens Skjold,
det er at gjøre sin Jesum til sin Vold,
hvo vil dig røre? du er i god Behold.

Din Storme-Hue skal være Ordets Trost,
dit Sværd og Bue Guds Sandhed, Mændens Køst,
idet du beder og ikke bliver træet,
hvad Jems heder for alting glem ei det,
og om du jveder, jaa er det Krigens Met.

Gud lad os prøve og gjøre Alvor af
den Strid at ove frimodig til vor Grav,
den lunke Bane kan ikke taale Stød,
Guds Kjemper's Bane før os med Blodet flød,
op Korjets Fane! og vis os Jesu Død!

Her skal du være i daglig Kamp og Strid,
hist skal du bære din Krans til evig Tid;
den Sag er vigtig: og skal det have Klem,
jaar man forsigtig og mandelig gaa frem,
jaa gaar man rigtig til Gud i Himlen hjem.

(Hans H. Brorson. Landst. S. No. 552.)

Tone: Op i Kristne, rustet Eder.

223. Er det sandt, som mange sange,
Jorden er en Jammerdal,
Ufrugt vokser her i Klunge,
som til Helved modnes skal?
Nei o Nei! her er din Bei,
Himlens Førgaard, tro du mig.

Ingen kaares Himmelborger,
som har sovet Livet hen,
Ingen vælter Livets Sorger
med et Suk til Himmelen.
Her, o her, Prøven er,
her skal slibes Troens Sværd.

Først ved Kamp det op skal summes,
om du dur til Himlens Lyst,
om Guds Herlighed kan rummes
i dit lille muldne Bryst,
Kampens Skjænk er, o tænk!
Net til Himlens Brudebænk.

Først dit Hjem og saa dit Virke
være maa et Herrens Sted,
saa du bygge maa en Kirke
af din stakkels Kjærlighed,
tømre smaat, tømre godt
Veien op til Himlens Slot.

Livets Fiender ned skal trædes,
Livets Gaader løses smukt,
under Dagens Pligter bredes

Vingerne til Himmelflugt,
da, først da, gaa herfra,
syng Guds Børns Halleluja!

(Krisstofen Janfon.)

224. Paa Livs Seiladjen er Gud det Fær,
der os i Havnen fører,
vort Liv er det deiligste Eventyr,
men hist først man Slutningen hører;
thi freidig fremad i Sorg og Savn,
i onde og gode Dage,
fra Moderens Hjerte til Faderens Favn,
paa den Vei tør ei man forjage.

(H. E. Anderfen.)

Mel. Pleyel, 40 Unity.

225. Lord what offering shall we bring
At thine altars when we bow?
Hearts, the pure, unsullied spring,
Whence the kind affections flow;

Quiet thoughts at peace with all,
Wrongs forgiven into rest,
Sympathy intent to call
Sorrow from the wounded breast.

Willing hands to lead the blind,
Bind the wounded, feed the poor,
Love embracing all our kind,
Charity, with liberal store,

Teach us, O thou heavenly King !
 Thus to show our grateful mind.
 Thus the accepted offering bring.
 Love to thee and all mankind.

(JOHN TAYLOR.)

Mel. Mornington, 34 Unity.

226. At first I prayed for *light*:—
 Could I but see the way,
 How gladly, swiftly would I walk
 To everlasting day !

And next I prayed for *strength*:—
 That I might tread the road
 With firm, unfaltering feet, and win
 The heaven's serene abode.

And then I asked for *faith*:—
 Could I but trust my God,
 I'd live enfolded in his peace
 Though foes were all abroad.

But now I pray for *love*;
 Deep love to God and man,
 A living love, that will not fail
 However dark his plan;—

And *light* and *strength* and *faith*
 Are opening everywhere !
 God only waited for me, till
 I prayed the larger prayer.

(MRS. E. D. CHENEY.)

Mel. Bolerma, 21 Unity.

227. He prayeth well, who loveth well
Both man and bird and beast,
For he hath offered to the Lord
Who giveth to his least.

He prayeth best, who loveth best
All things, both great and small,
For the dear God, who loveth us,
He made and loveth all.

(S. T. COLERIDGE.)

Særlige Salmer.

Bed Barneleiet.

Egen Tone.

228. Sov mit Barn, sov længe,
jeg rører Buggens Gjænge,
vifter Gluen fra din Kind,
kalder Drømmen til dit Sind,
sov mit Barn, sov længe!

Frodig som en Ranke
du vokser for min Tanke,
vokser fra din Moders Arm
ud i Verdens vilde Varm,
frodig som en Ranke.

Glem dog ei din Bugge
og ei din Moders Sukke,
vokser du fra Barnetaar,
glem dog ei dit Fadervor,
glem dog ei din Bugge.

Lyffens Roser røde
fun mellem Torne gløde,
Tornen tager jeg for mig,
Rosen gemmer jeg til dig,
Lyffens Roser røde.

Baagn med Smil om Munden
saa fro som Fugl i Lunden,
Reden din er lun og blød:
Modersavn og Moderskjød;
Baagn med Smil om Munden. (Chr. Richardt.)

Dansk Folketone.

229. Sov sødelig, sov blodelig,
 luk dine Dine til,
 Gud Fader udi Himmerig
 din Vogter være vil.

Han sender sine Engle ned
 om Buggen Kreds at slaa;
 thi luk dit Die Barn med Fred,
 Guds Dine aabne staa.

(P. L. Møller. Forfattet.)

Tone af Lindeman.

230. Sov sødt Barnlille, lig rolig og stille,
 saa sødelig sov, som Englen i Skov,
 som Blomsterne blunde i Enge!
 Gud Fader har jagt: "staar Engle paa Vagt,
 hvor mine, de Smaa, er i Senge!"

Med Ringene grande staa Kors for din Pande,
 med Guds barnets Koft staa Kors for dit Bryst,
 saa kan ingen Angest dig gjæste,
 saa skal om din Daab med Saligheds Naab
 sig Mindet i Barmen rodfæste.

Sov sødt Barnlille, lig rolig og stille
 og nyn paa det Navn med Naaden i Havn
 al Jorden til Salighed givet,
 nyn: "Jesus er min, saa fager og fin,
 min Jesus er Lyset og Livet!"

(Grundtvig. Forfattet.)

Tone af Fr. Gæberg.

231. Herre tag i din stærke Haand
 Barnet, som leger paa Stranden!
 Send du din værdige Selligaand,
 at det kan lege selv anden!
 Vandet er dybt, og Bunden glat,
 Herre, faar han først i Armen fat,
 drukner det ikke, men lever,
 til du det naaderig hæver.

Moderen sidder i tunge Savn,
 ved ikke, hvor det farer,
 ganger for Døren og raaber dets Navn,
 hører slet ikke det svarer,
 tænker som ja: hvor end det er,
 han og du er det altid nær!
 Jesus, dets lille Broder,
 følger det hjem til Moder.

(Bjørnstjerne Bjørnson.)

Barnef. agt.

232. Loving Jesus, meek and mild,
 look upon a little child.

Make me gentle as thou art,
 come and live within my heart.

Take my childish hand in thine,
 guide these little feet of mine.

Then shall all my happy days
sing their pleasant song of praise.

And the world shall always see
Christ the holy child in me.

(CHARLES WESLEY.)

233. Kjære Gud! din Englefare
alle dine Smaa bevare!
ja forlad os, Fader milde,
hvad vi gjorde, som var ilde,
hjælp os, saa vi vorde fromme,
saa vi i din Himmel komme,
smile sødt i Engle-Favn,
hør du os i Jesu Navn!

(Grundtvig. Sangverk D. IV No. 258.)

234. Godnat! Godnat!
fryb under dit Dækken
med Relliker stuet, med Roser besat,
med solvhvide Blade fra Bringebarretten,
imorgen igjen, hvis Gud saa vil,
vækkes du op af Fuglenes Spil.

(Herr. Bergeland.)

235. Jeg lægger mig saa trygt til Ro,
som Fuglen hist i Skove;
thi du min Gud! du vaager jo
for mig, naar jeg vil sove.

Hav Tak for Dagen lys og klar,
for hver dens Lyst og Glæde,
hjælp alle dem, som Smerter har,
trøst alle dem, som græde.

Tag i din Baretægt o Gud!
mig selv og mine Kjære,
og hjælp mig, at jeg dine Bud
kan tro og lydig være.

(Winther.)

236. Du fjære Gud Fader eg bed til deg,
du vake i Nott opphøver meg,
aa tent paa dei smaa og paa Fa'r og Mo'r,
aa tent paa heile di falne Jord,
aa tent paa deim, som i Graat jeg anka,
aa tent paa deim, som paa Willtig vanka,
aa gjøym ois vel i din Faderfamn,
io læt eg att' Hugo i Jesu Namn!

(Kristofer Janson.)

Morgensange.

237. Morgenstund har Guld i Mund,
for Natten Gud vi love,
han lærte os i Jesu Navn,
som Barnet i sin Moders Favn,
vi alle sødt kan sove.

Morgenstund har Guld i Mund,
vi til vort Arbeid ile,

jom Fuglen glad i Skov og Vang
udflyver med sin Morgensang,
gjenfødt ved Nattehvide.

Morgensfund har Guld i Mund,
og Guld betyder Glæde,
og glædelig er hver en Dag,
som leves til Guds Velbehag,
om end vi maatte græde.

Gaa da frit Enhver til sit,
og stole paa Guds Naade,
da faar vi Lyst og Lykke til
at gjøre Gavn, som Gud det vil,
paa allerbedste Naade.

(Grundtvig. Forfattet.)

238. Godmorgen Sol mellem grønne Løv!
Ungdomsind i de dybe Dale,
Smilet i deres mørke Tale,
Himlens Guld paa al Jordens Stov.

Godmorgen Sol over Hytte, Borg,
Sanger fra Fantasiens Kierner,
tænd i hvert Brøst smaa lyse Stjerner,
tindre de klart i natlig Sorg.

Godmorgen Sol over høie Fjeld,
lys paa Landet, saa vidt det redeg,
at det sig reiser og toet stedes
for Dagen hist i din Varnes Væld.

(Bjørnstjerne Bjørnson. Lidt forandret.)

239. Nu titte til hinanden de fagre Blomster imaa,
 de muntre Fugle falder paa hverandre,
 nu alle Jordens Børn deres Dine opslaa,
 nu Sneglen med Hus paa Ryg vil vandre.

Den kjære Gud og Skaber den mindste Trm er nær,
 han foder Fugl og Martens Vilje klæder,
 dog Menneskenes Børn har han allermeest kjær,
 Gud aander paa Diet, naar det græder.

Guds Søn var selv et Barn, og paa Arnhbejstra
 han laa,
 hans Vugge stod paa Jord foruden Hjænge,
 Guds Himmeriges Arnd har han lovet de Smaa
 og Blomster fra Paradisets Enge.

Guds Søn har os saa kjær, han er Børnevennen stor,
 han bærer Barnet op til Gud paa Armen,
 han Storm og Hav betvang, da han vandred paa
 Jord,
 men Børnene leged ham ved Barmen.

O du som os velsigned og tog i Havn de Smaa,
 en Morgen se vi dig i Paradiset,
 du lærte os til Gud vore Dine opslaa,
 evindeligt være du lovpriiset!

(Jugemann.)

Tone: Mig hjertelig nu længes,

240. Dig, evig Gud, ske Gode
 i høie Himmelfør,
 som Bægter vilde være

for os paa denne Jord,
 nu strider Natten sorte,
 og Dagen stunder til,
 lad dem nu blive borte,
 som os bedrøve vil.

O Jesu! Morgenstjerne,
 vort Liv udi din Vold
 befale vi saa gjerne,
 vær du vor Sol og Skjold!
 O Gud og Fader fromme
 din Hjælp os alle te
 og lad os til dig komme
 en evig Dag at se!

(Af de gamle Bøgetrævers, tilstelt af W. H. Berets. Landst. S. No. 605.)

241. Nu rinder Solen op af Østerlide,
 forgylder Alippens Top og Bergets Side,
 vær glad min Sjæl og lad din Stemme klinge,
 stig op fra Jordens Bo
 og dig med Tak og Tro
 til Himlen svinge!

Min Sjæl, vær frisk og glad, lad Sorgen fare,
 dit Legems Blomsterblad skal Gud bevare,
 han skal idag mig give Kraft og Styrke,
 jeg i mit Kald og Stand
 min Gud og Fader kan
 tilbørlig dyrke.

(Kingo. Landst. S. No. 607. Forfattet.)

242. Mind nu op i Jesu Navn
 du livsalig Morgenrøde!
 jeg med Sang min Gud vil møde
 hos min Seng og Hvilestavn;
 alt, hvad i mig er, skal røre
 sig med Tak for Nattely,
 og min Guds Lovprisning føre
 op i høie Himmelsky.

Giv det Gud, jeg kunde saa
 Dagen i din Frygt begynde,
 at jeg ikke skulde synde
 og paa onde Veie gaa.
 O min Jesu, du oprinde
 over mig som Sol og Skjold,
 at jeg kunde overvinde
 Kjød og Blod og Mørkets Vold.

(Kingo. Landst. S. No. 608. Forfortet.)

Tone: Syng med os baade Mark og Skov.

243. Vilde Guds Barn! Hvad skader dig?
 tænk paa din Fader i Himmerig!
 Han er saa rig, han er saa god,
 ingen kan staa hans Magt imod.
 O Gud sige Lov!

Føden og Klæder, Hus og Hjem,
 skulde Guds Børn gaa vild om dem?
 Mennesket lever af Guds Ord,
 hjemme har Børn, hvor Fader bor.
 O Gud sige Lov!

Ville Guds Barn i Verden her,
hold dig da til din Fader nær!
Spørg om hans Magt og Kjærlighed!
Stol kun paa ham og hvil i Fæd!
O Gud ske Lov!

Føden og Klæder nok du faar
af ham imorgen som igaar.
Og naar hans Sol for dig gaar ned,
arver du al hans Herlighed.
O Gud ske Lov!

(Grundtvig.)

Aftenfange.

Tone af Bense.

244. I fjerne Kirketaarne hist
nu Aftenklokkerne ringe,
snart sover liden Fugl paa Kvist
med Hovedet under sin Vinge;
nu samles Frænder smukt igjen
som Fugleunger paa Grene,
men den, som har slet ingen Ven,
han sidder ved Kveld alene.

Snart rusler ud den stille Nat
sit Skyggeslor under Himlen,
og den, som sidder mest forladt,
ser op imod Stjernebrimlen,
og gjennem Himmelsløret ud

der skinner Dine fuldklare,
mildt ser den kjære, store Gud
herned med sin Stjernesfare.

Han ser til sine Børn da vist,
han ser til Høie og Ringe,
ser til den lille Fugl paa Kvist
med Hovedet under sin Vinge,
til dem, som sover, ser han hen,
han vugger Fuglenes Grene,
og den, som har slet ingen Ven,
han lader ei sidde ene.

Det Varn, der synes mest forladt,
Gud Fader selv vil bevare,
han sender i den stille Nat
til Jorden sin Englesfare,
de spreder deres Vinger ud,
naar alle Dine sig lukke,
selv vaager hele Verdens Gud
ved Skabningens store Bugge.

(Ingemann.)

245. Fred hviler over Land og By,
ei Verden larmer mer,
fro smiler Maanen til sin Sky,
til Stjerne Stjerne ser.

Og Søen blank og rolig staar
med Himlen i sin Favn,
paa Dammen fjerne Bogter gaar
og lover Herrens Ravn.

Det er saa stille og saa tyst
i Himmel og paa Jord,
vær ogsaa stille i mit Bryst
du Flygtning, som der bor.

Slut Fred o Hjerte med hver Sjæl,
som her dig ei forstaar,
je over By og Dal i Kveld
nu Fredens Engel gaar.

Som du han er en Fremmed her,
til Himlen staar hans Hu,
dog i det stille Stjernesfjær
han dvæler her som du.

O lær af ham din Aftenfang:
Fred med hver Sjæl paa Jord,
til samme Himmel gaar vor Gang,
adskilles end vort Spor.

Fred med hvert Hjerte, fjærn og nær,
som uden Ro mon slaa,
Fred med de Faa, som mig har kjær,
og dem jeg aldrig saa.

(Jugemann.)

246. Velsalig, lofsalig hver Sjæl, som har Fred,
dog Ingen kjender Dagen, før Solen gaar ned.
Godmorgen, godmorgen! sang Fuglen paa Kvist,
tit saa den Aftensoleu bag Fængslets Rist.
Tit dufted, tit nikked Smaaablomster ved Grøn,
før Aften laa de knust under Haglveirets Sky.

Dit leged Smaaabarnet i Morgensol rød,
ved Kveld det laa paa Veiet saa stille og død.

Paa Jorden ei lever saa salig en Sjæl,
jo Lykken kan omklistes fra Morgen til Kveld.

Utkjælig dog Sjælen, som kjender Guds Fred,
skjønt Jagen kjender Dagen, før Solen gaar ned.

Godmorgen vi sjunger med Fuglen helt fro,
skal selv i mørke Fængsel til Natten vi bo.

Guds Børn kan sig glæde som Blomster ved Gry,
skal selv de ligge knust under Aftenens Sky.

Som Barn kan jeg frydes i Morgensol rød,
om ogsaa jeg før Aften er stille og død.

Guds Fred og Godaften vi sjunger ved Kveld,
vor Herre selv bevare hver flygtende Sjæl!

Utkjælig, Inkjælig hver Sjæl, som har Fred,
Guds Fred er Sjælesolen, som aldrig gaar ned.
(Jugemann.)

-
247. Fra Verdens Strid og Mæie
og blinde Østers Krig,
i Jesu Navn mit Die
til Hvile lufte sig!
naar Dommens Klokke slaar,
skjænt da o Gud
din frelste Brud
den Fred, som ei forgaar!

(Claus Hasting.)

Tone af Weyhe.

248. Bliv hos os, naar Dagen hælder,
du kjære Fader og Gud!
Bliv hos os, naar Mørket vælder
af Rattens Sluser ud!

Henspred over Dal og Høie
dit Stjerne-Klædebaands Flig!
saa lukker vi trængt vort Dø
og slumrer sødt hos dig.

Bliv hos os, og vi vil drømme
om Englebørnenes Fred;
din Aand gennem Himmelstrømme
vil suse til os ned.

Og Kongen i Livets Rige
vil favne alle de Smaa,
paa Englenes Himmelstige
skal Barne sjæle gaa.

Bliv hos os, naar Dagen hælder,
du kjære Fader og Gud!
Og Paradislyset vælder
af Rattens Sluser ud.

(Angemann:)

Tone af J. A. B. Schults.

249. Med Maanen i det Fjerne
staar nu den gyldne Stjerne
paa Himlen klar og blid,

mørkt Stoven er og stille,
de hvide Taager spille
paa Engen rundt ved Aftentid.

Betragter Maanens Bue,
den er kun halv at skue
og er dog hel og rund.
Saa er og mange Sager,
som nu vort Hjerter drager,
fordi vi halvt dem skue kun.

Gud Fader lad vort Nie
din Frelse skue nøie
og skjelne Sandt fra Stin!
Og mens vi er ilive,
lad som de Smaa os blive,
jaa fromme, glade i vort Sind.

Dit Navn nu vil vi love
og deri rolig jove:
Giv os, o Gud, din Fred!
skaan os fra Nød og Kummer,
velsign vor Natteslummer
og vores syge Næstes med.

(Claudius. Af Benjen og Fosnes Bisebeg No. 13.)

Tone: Vækten gaar i Enge.

250. Aftenjolens Hugg
ikke kan mit Bindu naa,
Morgenjolen ligejaa,
altid er her Stngge.

Sol paa begge Sider
vil du ei i Kamret ind?
her faldt Straaler paa et Sind,
som i Mørke strider.

Morgensolens Glæde,
o, du er min Barndoms Tid,
mens du leger, ren og hvid,
jeg kan næsten græde.

Aftensolens Hvile,
af du er den Vises Ro; —
længer frem, saa vil du jo
mod mit Vindu smile?

Morgensolens Sange,
o, du er den Fantasi,
Verden folglad løstes i —
den jeg ei kan fange.

Aftensolens Mildhed,
du er mer end Visdoms Ro;
thi du er den Kristnes Tro,
naa mig med din Stilhed!

(Bjørnstjerne Bjørnson.)

Maaltidet.

Tone: O Fader vor i Himmerig.

251. Vor Diſt og Dug er alt bered,
o Gud! for din Barmhertighed
velſign nu diſſe Gaver ſaa,
at vi kan Legems-Styrke ſaa,
Gud mæt enhver, ſom hungrig er,
og Suk for Brød til Himlen bær.

(Kingo. Landſt. S. No. 599. Forkortet.)

Tone: O Fader vor i Himmerig.

252. Hav Tak o Gud, vor Skabermænd,
for Næring udaf Vand og Land,
hav Jeſus Tak for Liv, for Død,
hav Tak du rette Livſens Brød.
Guds hellig Mand opløs vort Sind
og Gud til vore Hjerter bind.

Gud tænke paa os arme Smaa,
ſom i dit Forſyns Die ſtaa,
du ene ved, hvordan vort Brød
ſkal ſkjæres for os til vor Død.
Giv Lykke, Helbred, Liv og Gavn
og Salighed i Jeſu Navn.

(Kingo. Landſt. S. No. 600. Ubet. forandret.)

Tone: Vær nu glad og vel til Mode.

253. Her vi sidde nu med Gammen
rundt om dette Bord i Ring,
Gud velsigne allesammen,
du, som raader alle Ting!
giv os Helse, gjør os glad,
lad os aldrig fattes Mad,
giv os Sjeløbød tillige,
glæd os Gud i Himmerige.

(Landskab. S. No. 603.)

For Rejsende.

Tone: Guds Godhed vil vi prise.

254. Gud være med os alle,
som ud paa Reise gaa,
udi hans Haand befale
vi baade Store, Smaa!
I Jesu Kristi Navn
paa Veien vi os give,
Gud lade Rejsen blive
til Lykke og til Gavn!

(Landskab. S. No. 594.)

Bryllupsfange.

Tone: Af Høiheden oprunden er.

255. Agiennem Drglets stærke Klang
 gaar Alvor selv i Glædes-Sang
 paa Livets store Dage.
 Agiennem Bruds og Brudgoms Bryst
 i denne Stund med al dens Vhst
 just Alvors Tanter drage;
 tabt og vundet
 straalers frem, som Perler fundet,
 volde Glæde.
 Selv i Fryd er sødt at græde!

Du Nutids Dag, du Alvors Stund,
 hvor Pigten de med Haand og Mund
 besegle her paa Jorden,
 den Pagt paa Sammenhold og Tro,
 den Pagt i Kjærlighed, hvor To
 for Gud som Een er vorden;
 Solskins Straale
 er i Huset du o Kvinde!
 og derinde
 Manden være Kraft og Gre!.

I Jesu Navn det sluttet staar!
 Et Samlivs rige Tid opgaar,
 hold fast i Savn og Lykke!
 fra Himlen selv ser Dine ned
 velsignende i Kjærlighed

det Hjemmets Hjem, I bygge.
 Orgelsangen
 lyder nu med Hjerteflengen:
 Glæde! Glæde!
 ind til Samlivs Held I træde!

(H. E. Andersen.)

256. Det er saa yndigt at følges ad
 for To, som gjerne vil sammen være,
 da er med Glæden man dobbelt glad
 og halvt om Sorgen saa tung at bære;
 ja det er Gammen
 at reise sammen,
 naar Fiederhammen
 er Kjerlighed.

Det er saa hyggeligt allesteds,
 hvor Smaa og Store har et i Sinde,
 og det, som drager de store Læs,
 i Hjertefamret er inderst inde;
 ja det er Gammen
 at holde sammen,
 naar Ja og Amen
 er Hjertets Sprog.

Det er saa herligt at stole paa,
 vi har en Herre, som alting mægter,
 han os ei glemmer, naar vi er graa,
 hans Naade rækker til tusind Slægter;
 ja det er Gammen,

at allejammen
er Ja og Amen
Guds Raades Ord.

Det er vemodigt at skilles ad
for dem, som gjerne vil sammen være,
men Gud ske Lov! i vor Herres Stad
for evig samles de Hjertenskjære,
ja det er Gammen
at leve sammen,
hvor Ja og Amen
er Kjærlighed.

Hvert Egtepar, som med Kjærlighed
i Jesu Navn holder Bryllups Gilde,
skjönt alt i Verden gaar op og ned,
skal finde tidlig og finde silde:
det er dog Gammen
at sidde sammen,
hvor Arne-Flammen
er Kjærlighed.

(Grundtvig. Sangverk D. IV No. 236.)

Tone: Julen har Englehd.

257. Huset, som Gud har byggt,
det kan trygt
som paa en Klippe hvile
og smile.
Lad Stormene kun juse,
de er i Herrens Haand!
Lad Bølgerne kun bruse,

de er i Himlens Baand;
 hvad fast er bygt paa Klippe
 ei vakle kan og glippe,
 ||: al Verden skal forgaa,
 Gud! dit Hus skal staa. :

Vi som i Jesu Tro
 lavt mon bo
 her paa den aabne Slette
 med Kette,
 hos Herren god til Huse
 kan rolig høre paa,
 hvor Vølgerne de bruse
 om vore Hytter smaa,
 vi har med alle Vinde
 det hyggeligt herinde,
 ||: vi har med Gud i Pagt
 Fred og Englevagt. :|

O lad fra Hytter smaa
 sammenflaa
 som Sang om Morgenstunden
 i Lunden.

Lovsange til den Høie,
 som bygger lavt paa Jord,
 som laaner Støv sit Die
 og Afte sine Ord,
 og alle Himlens Hære
 skal til den Godes Ære
 ||: i Kor med Mark og Skov
 juble: "Gud ske Lov!" :||

(Grundtvig. Sangbort D. IV No. 232. Forkortet.)

Tone: Syng med os baade Mark og Skov.

258. Alterlyset i Herrens Hus
er det ædlest Brudeblus,
Kjærligheds Ald fra Nimmerig
gløder i Varm evindelig
O Gud sse Lov!

Til vor Herre vi bede frit;
lad os lysne i Lyset dit!
lovet du har, din Kjærlighed
møde os skal ved hvert et Fjed
O Gud sse Lov!

Den som Jesus for Die staar,
ingen Sinde i Mørket gaar,
hvor der er Tro paa Jesu Navn,
der er en varm og kjærlig Favn.
O Gud sse Lov!

Der velsignet gaar ind og ud
altid Brudgommen med sin Brud,
daler end Sol og blegner Kind,
blidt er det klare Maaneskin
O Gud sse Lov!

(Grundtvig. Sangverk D. IV No. 228. Forfortet.)

Tone: Vær nu glad og vel til Mode.

259. Kjærlighed er hvad alene;
som i Himmel saa paa Jord,
mægter Hjerter at forene
i vor Frelser's Navn og Spor.

Baandet mellem Stov og Gud
er og Summen af hans Bud,
hvad vor Trøst og Fryd vi skyldte
er tillige Lovens Kynde.

Kjærlighed gjør et af tvende,
give Gud, dens Lue maa
klar i deres Hjerter brænde,
som i Dag for Altret staa.
Knyt dem Kjærlighedens Vland!
med Fuldkommenhedens Baand,
hver en Stund i Vægestanden
fast til Gud og til hinanden!

(Grundtvig. Sangverk I. IV No. 234. Forkortet.)

Tone: Der er et Land, dets Sted er høit mod Norden.

- 260.** Det er saa truget sit Hus paa Gud at bygge,
da styrter det ei ned for Vindens Pust,
som Stov henjmuldrer denne Verdens Lykke;
men den, han skjænker, trodser Møl og Rust.
Han er den Støttestav, som aldrig svigter,
den Ledestjerne som gaar aldrig ned,
han ene letter Livets tunge Pligter,
og Raad for Sot og Sorg han ene ved.

Ham bede vi sin Raades Sæd at lægge
i denne Pagt, som knyttes ved hans Ord,
saa den maa vokse som et Træ og strække
sig op mod Himlen fra den dunkle Jord;
saa den maa vidne om, naar Lovet falder,

at Han var stærk i deres Kjærlighed,
 saa de maa være rede, naar han falder,
 dem til sit Hus, hvor der er salig Fred.

(Karl Bloug.)

Tone: Deilig er den Himmel blaa.

261. Fader, som er Kjærlighed,
 se til os i Naade ned!
 Vøi dit Øre til de Tvende,
 i hvis Sjæle du lod tænde
 Funter af din Kjærlighed.

Giv dem hvad de bede om:
 Hjemmets trygge Helligdom,
 fælles Attraa, trofast Vilje,
 Troens Palme, Haabets Vilje,
 voksende af Hjertets Bund.

Vær hos dem, naar Glædens Dag,
 straalet over deres Tag,
 saa de ei dens Kilde glemme,
 saa i ydmyg Hu de gjemme
 Takken for din Miskundhed!

Vær hos dem, naar Sorgens Kveld,
 daler over deres Tjeld,
 ræk dem Balsom, naar du saarer,
 og lad Smertens bittre Taarer
 lokke frem en himmelsk Sæd!

Vær hos dem i Ungdomsaar!
 følg dem under hvide Haar,

naar de kjæft mod Maalet ile,
 naar de længeſt efter Hvile,
 vær dem Vhſ og Støtteſtav!

(Karl Ploug. Ubet. forfortet.)

Tone: En Somands Brud har Volgen kjær.

262. En Myrte Kraus er ſkøn at ſe,
 naar den ſtaar friſt i Ufulds Sue
 med Duft af Kjærlighed, og vaad
 af Glædens klare Graad;
 naar Moders Blik er Sol derpaa,
 og Luften let og hoitids-blaa
 derover gaar,
 og liſlig ſpaar
 om lang og kraftig Dag.

Svær den, ſom ſelv ſad rød og varm,
 med Krauſen paa og Graad i Barm,
 hun ſer paa dig med Bon til Gud,
 du bli, du vakre Brud.

Du ved det ei, du er ſaa ung,
 hvor den kan blive rig og tung;
 thi Livets Frugt
 med ſugt og ſmukt
 ſkal modnes bag dens Blad.

Men bliver den for tung iblandt,
 ſaa ſtøt dig tro til ham, du vandt;
 thi han gaar faſt. ſkjont han gaar tung,
 og du — du er hans Vhſt.

Brød ei, isjont langt fra Hjem du før,
han blir dig baade Fær og Mor!
Hjst, i din Krans
hvert Blad er hans,
hans Tanker for dit Vel.

(Bjørnstjerne Bjørnson.)

Tone: Tidt eg minnest ein gamall Gard.

263. Ved du saa hvad det var især,
som gjorde, det blev hende?
nu jeg henter min Hjertenskjær,
nu kan jeg det godt bekjende,
den jeg elskede mest paa Jord,
var min signede, egen Mor,
hun skal atter i Ungdoms Flor
med Bruden gaa ind paa Gaarden.

Kjært blev Hjemmet mig en Gang til,
da hun det vilde dele,
Trær, Vier og Bækkespil
de snakked, som fik de Sjæle.
Hendes Udstyr: hun elsker mig!
hendes Skjønhed: hun følger mig!
hendes Medgift — ja le du ei —
to arbeidsvante Hænder.

De skal dække mit første Bord
i Hjemmet, Gud oplod mig.
Smag paa Mæden hun saar af Mo'r
og smiler saa med den mod mig.
De skal spare mit Arbeid ind,

brede Ordenens rene Skin
 over vor Stue, vort Bord, vort Sund,
 og over vor sidste Time.

De skal give i Gjerning Svar
 paa Evilene, Verden eier,
 paa hvad Dinene lovet har,
 at hjælpe vort Liv til Seier,
 I de Dine der har jeg seilt
 sænkt mit Lod og mit Væsen speilt.
 Jeg har ikke min Kurs forseilt
 i Kjærligheds Morgentaage.

Ved du nu, hvad det var især,
 som gjorde, det var hende?
 isjønner altsaa, at lige kjær
 hun bliver mig uden Ende.
 Hvem som en Gang, det ved kun Gud,
 over den anden skal brede ud
 sidste Lagen min Brud, min Brud
 hun bliver for Evigheden.

(Bjørnstjerne Bjørnson.)

Sølv- og Guldbryllupsange.

Tone: Lille Viggo, eller: Kirkeklokke.

264. Hjemmet aabnes, Børn og Venner kommer,
 Langveis fra til Fæst. I sager Skit
 Huset staar med Høitidsfrud og Blommer,
 Minder fylder det med mild Musik.

Hjem og tyve* Arbeidsaar beretter
 stilt sin Saga gienrem Festens End,
 hvad der stredes for i vaagne Nætter,
 nu er samlet i en Dag af Fryd.

Hvad der vandtes Festens Stemning bærer,
 og gjør isjon de Gamles Brudsfærd,
 hvad der tabtes, toner med, det er her,
 thi det vundne gi'r det trefold Værd.

I en Sky af Vemod staar de Døde
 som et Himmelfor, der Forbøn har,
 hvide Gamle mellem Smaa og Søde,
 alle, som til Hjertet fæstet var.

Saa af Levende og Døde slunget
 Kjærlighedens Kjæde løfter Jer
 til et Nøde, hvorfra I fornuget
 vandrer vidre under Aftenstjær.

(Bjørnstjerne Bjørnson.)

Tone: Mit allerførste Kongeord.

65. Fred Gamle! Fred, med hvert Jert Syn
 bag Taagen graa!
 nu lysner det fra Nafens Brunn
 af Minder blaa:

Om Kjærlighed, som spredte Glans,
 saa Mørket veg,
 om Sorg, som selv sit Blomsterfrans,
 om Panden bleg.

* Bruges Sangen ved Guldbryllup sættes istedet femti lange
 Arbeidsaar o. s. v.

Ja Bryllupsfolk! hel kjætt I slog,
jaa mangt et Slag!
derfor i Dag I Muren tog
med Seiersslag.

Om Veien gjennem Vung sig stød,
og Tornebust,
dog selve Vungen skinned rød
med Blomsterdust.

Og for hver forslagt Bane, som
I stormed ud,
I nærmere til Lyset kom,
og der er Gud.

Hvert stuffet Naab, hvert aabent Favn,
hver Drøm om Lyk,
de synke i hinandens Favn,
med Sonings Kys.

Saa staa da og i sidste Dyst
kjætt som i Dag,
med Hjertet varmt, med Diet lyst,
med Seiersslag!

(Kristofer Janson.)

I Alderdommen.

Tone: Af Dybsens Nød.

266. Herre, jeg er nu gammel og graa,
stor Svaghed vil mig betage,
og Alderdommen er kommen paa
med Sorg og Døvelsens Dage,

mit Vægens Styrte og Sjælens Kraft
i mig formindskes Dag og Nat,
det vil jeg for dig flage.

Herre, du er min Klippe, mit Slot,
din Hjælp monne jeg tillide,
du haver bevist mig meget godt
alt fra min Ungdoms Tide,
du bar mig alt fra min Moders Liv,
o Herre din Trøst du mig nu giv,
forløs mig fra al Kvide.

Min Tro og Trøst, mit Haab og Bøn
o Herre! vil du formere,
giv et frit Mod og Tillid skjøn
og alt mit Levnet regjere,
at jeg i din Frygt vandrer saa,
at jeg det evige Liv kan faa,
naar ud de mig skal bære.

(Thomas Munding Dugem f. 1503 i 1581. Hans Thomissions Hader.
Landst. S. No. 164.)

Tone: Hvad kan os komme til for Nød.

267. Vor Alders Trøst og Støttestav,
det er den Aand alene,
vor Frelser os til Trøster gav
med sterke Ord og rene,
med Livets Ord af Herrens Mund,
med Troens Ord af Hjertens grund,
med Kjærlighedens Glæde.

Trods Fiendens bittre Naf og Spot,
han ved det saa at mage,
Guds Venner har det lyst og godt
paa sine gamle Dage,
et himmel kjærligt Brudsfind
i Hjertet Fred og Smil paa Mind,
Guds Paradis for Die!

Den speiled tit paa Jord sig saa
i alderstegne Kvinder
med Dine klare, himmelblaa,
med rige Ungdoms Minder,
i gamle Mænd med Hoved lyst,
med Hjerte varmt, med Bæsen tyst,
med Mildheds-Majestæten.

Saa graaner kun I gule Haar!
og kjølnes Sommerdage!
ydmyg os kun I Efteraar!
I skal os vel behage;
thi mens det Gamle tæres hen
da blomstrer Nyt der op igjen,
som vinde kan og vare!

Lad visne kun som Græs og Løv,
fald af som Blomsterblade
al Herlighed, som randt af Støv
og glimred paa Fjert Stade,
ved Livets Flod, i Korsets Læ,
med Blomst og Frugt staar Livets Træ
midt i Guds Paradiset!

(Grundtvig. Forkortet og lidt forandret.)

Tone: Vor Herres Jesu Mindefest.

268. Alderdom paa denne Jord
er det gamle Sorgens Ord;
thi med den i allen Stad
Ærgt og Svaghed følges ad.

Gud vor Fader, god og from,
aldrig dog i Alderdom
vil slaa Haanden af de Smaa,
som har ham at støle paa.

Deres Ærgt og deres Skræk
han som Røgen puster væk,
og i deres Afmagt Gud
jagt sin Almagt folder ud.

Anden siger: "han opstod,
som for dig udgjød sit Blod!"
Herren selv han siger: "hør,
lev med mig, som aldrig dør!"

Er vi gamle da og graa,
dobbelte viise er vi paa
snart os Gud i Jesu Navn
jamler til sin Fader-Favn.

Døden vel fra Buggen af
Støvet følger til sin Grav;
men Guds Aand fra Graven ud
Støvet fører hjem til Gud.

(Grundtvig. Sangb. D. IV No. 230. Ligt iertertet.)

Dødsleiet.

Tone: Jeg fik en Trost, da Byrden tungest laa.

- 269.** Den nærmer sig den Time forudsat,
da al min Sorg jeg sige skal Gudnat,
min Vennekof jeg bøde skal Karvel,
frygt ei for dem, som kun slaar Kjød ihjel.

Belsignet være skal min Udgangs Dag,
da faar til Gulv jeg, hvad nu er mit Tag,
og hvad jeg her kun saa som truft i Ver
lyslevende i al sin Glans jeg ser.

O du mit Lys og Liv i Dødens Nat,
min Ven i Nød, som Augen har forladt,
min Jesus! du er trofast da som før
og lukker op mig Templets skjonne Dør.

Du er min Skat, min Perle og min Pris,
det rette Livets Træ i Paradis,
naar dig jeg har, da har i et og alt
jeg hvad Gud Fader selv har "Kulden" taldt.

O vær da min og virk i mig saa vidt,
som dit i Kjærlighed kan blive mit,
saa i dit sidste Kys paa denne Jord
jeg smager evig Sodmen af "Guds Trøst".

(Efter Brorson. Sangverk D. IV No. 223.)

Tone: Kom hid til mig enhver Aar.

270. Alt sige Verden ret Farvel
i Livets Grn og Livets Kveld
er lige tungt at nemme;
det lærtes aldrig her paa Jord,
var Jesus ei du i dit Ord
hos os som du er hjemme.

Hvor tidt hos dig end Trøst jeg fandt,
naar Hjertet skalt og Graaden randt,
og Verdens Bølger bruste,
ved Stovet hænger dog min Sjæl,
og Ormen bider i min Hæl,
stjænt du dens Hoved knuste.

O Jesu, Herre, Broder sød,
du kjender bedst den bittre Død,
du har den overvundet,
vor Skabning grant og kjender du,
og ved, vi alle se med Grn
vort Timeglas udrundet.

O kom du, som engang jeg ved
du i din Faders Herlighed
skal klart dig aabenbare,
var det i Grn, var det i Kveld,
jeg skyndte mig med fort Farvel
i Sky til dig at fare.

Nen kommer Døden før end du,
kom da i Løn og kom i Hu,
hvor mørkt der er i Graven.

Enstraal mig, saa jeg glemmer den,
 selv Dødt paa din syge Ben,
 saa jeg kan se Gudshaven!

Kom i den sidste Nattevagt
 i en af mine Kjæres Dragt
 og sæt dig ved min Side,
 og tal med mig som Ven med Ven,
 om hvor vi snart skal sees igjen
 og glemme al vor Kvide.

Kom som du vil, jeg ved det vist,
 du selv har sagt, at her og hist
 du kjendes vil paa Køsten,
 den Køst, hvorved, trods Verdens Varm,
 os Hjertet brænde kan i Varm
 og smelte hen i Trøsten.

O lad mig i min sidste Stund
 det høre af din egen Mund,
 som Aand og Liv kan tale,
 hvor godt der er i Himmerig,
 og at du Hum har redt til mig
 i dine lyse Sale!

Før Døden med en iskold Haand
 gjør Skjel imellem Støv og Aand,
 bortvisfter Hjertets Varme,
 indslumre skal jeg da med Dødt,
 som Barnet ved sin Moders Bryst
 i dine Frelserarme.

Tone af Lindeman.

271. Som Dugg paa slagne Enge
 jaa falder Livets Ord
 paa Kristnes Sottejenge,
 i Sky da Haabet gror,
 og Trosten over Doden
 deraf er Førstegrøden,
 foribundet er derved
 al Dodens Bitterhed.

Som Sol gaar ned bag Vunden
 i Havet løjeblaat
 i Sommer Aftenstunden,
 mens Fugle, kvidre jmaat,
 jaa gaar den Sjæl til Hvile
 i Færd med jødt at jmile,
 jom føler i sit Ord
 hos os Vorherre bor.

Som let vort Legem ghyer
 i Sommer Morgengry,
 mens Morgenstjernen lhyer
 og lover Dag paany,
 mens Sommerdagen gryer
 i hvide Morgensfhyer,
 jaa er med Livets Vys
 vort sidste Kuldegys.

(Grundtvig.)

272. Hvem der smile tan ad Døden,
ham har Himlen smilet til,
og som Sol i Aftenrøden
luffer han sit Dø mild.

(Grundtvig.)

273. Hvad er det dog, som lyser? Det luttres for min Sans,
jeg føler Dø brinte i denne Straaleglans,
mit Hoved mat sig bøier for Kraften i min Aand,
og mildt om Hjertet løsne sig alle inre Baand,
i Døden faa vi Vinger, det tro vi jo som Smaa,
ja Aanden den faar Vinger, som Tankens overgaa.

I Stjernernes Systemer, i Midden paa vor Jord
jeg ser en Guddomsfynde, hvortil jeg ei har Ord,
en Evighed jeg stuer i Alt, selv i mit Brøst,
og alle Taager sunke bag Jordens kjendte Røst,
i mine Brødres Hjærter først nu jeg læser ret,
vel er vi Alle svage, men Ingen gauste flet.

O kunde vi herveden faa klart i Andre se
som i vort eget Andre, vi gjorde dem ei Ve,
i Hver jeg mig gjenkjender, i Store som i Smaa,
o skal vi da i Døden hinanden først forstaa?
jeg er faa let, faa salig, faa lutret i min Tro,
jeg føler Kamp og Stræben og dog en himmelsk Ro.

(H. C. Andersen.)

Tone af Edv. Grieg.

274. Vøst mig kun bort, du sterke Død,
til Aandens store Lande,
jeg gif den Ve, som Gud mig bød

fremad med opreist Paande.
 Alt hvad jeg gav, Gud, det var dit,
 min Rigdom ei jeg vidste;
 hvad jeg har øvet er kun lidt,
 jeg sang som Fugl paa Kviste.

Farvel hver Kiste frist og rød!
 Farvel I mine Kjære!
 løft mig kun bort, du sterke Død,
 skjønt her er godt at være.
 Hav Tak o Gud for hvad du gav!
 hav Tak for hvad der kommer!
 sløv, Død, henover Tidens Hav
 bort til en evig Sommer.

Jeg er saa glad, saa hjælefre,
 i Klarhed alt jeg stuer,
 paa hvert et Hjerte tør jeg tro,
 og ingen Sorg mig tuer.
 I Dødens Stund, saa lys og kort,
 nu Hjerterne jeg kjender.
 O gid jeg kunde kysse bort
 hver Taare, som her brænder!

(H. C. Andersen.)

Tone: Hvo ved, hvor nær mig er min Ende.

275. Som Bladet, der fra Træet falder,
 saa er mit Jordliv, ikke mer!
 jeg er beredt, naar du mig kalder,
 Gud, du som helt mit Hjerte ser,
 ved al min Brøst, hvad i mig bor,
 og min Fortrosthed dog saa stor.

Gjør Smerten kort i min Forvandling,
forund mig Barnets hele Mod,
du domme Tanke, domme Handling
i Naade kjærlig, fadergod,
rust bort min Angst! kun dig jeg se!
I Jesu Navn, din Vilje se!

(H. E. Andersen.)

- 276.** Hvoran den store Indgang nu jeg staar
ved Død og Grav.
Syn Gange ti er Stovets Leveaar.
det Rum, Gud gav.
Mit Legem fastes hen, en udslidt Kuld,
og Sjælen Sjælen, skal den stettes ud,
alt hvad jeg elsked, stræbte, leved, led,
gaa op i Glemsel? er det Evighed?
- Er da det Hele kun et Spil af Kræfter
alt uden Med?
hvorfor sit vi da denne Vængjel efter
en Evighed?
- Nar Jesus, som for os sit Liv hengav,
kun fundet, vundet med os Død og Grav,
da er vor Tro, vort Haab, vort Liv Bedrag
og ikke Kjærlighedens store Sag!
- Den Kraft, som ordned alle Kloders Gaa
ved Ordet: "Bliv!"
det Forjyn, hvorfra Kjærlighed udspaan
har evigt Liv.
Den Sjæl, Gud i sit Billede har skabt

er uforkrænkelig, kan ei gaa tabt,
 vort Jordliv her er Evighedens Årv,
 vort Vægem dør, men Sjælen kan ei dø.

(H. C. Andersen.)

Begravelsesſalmer.

Tone: *Hvo ikkun lader Herren raade.*

277. Som Markens Blomst henvisner fage
 alt, hvad af jordist Rod oprandt,
 og talte er snart Støvets Dage,
 selv hvor med Aand det Gud forbandt,
 kun hvad der kom fra oven ned
 kan blomstre i al Evighed.

O Ve da hver, som daarlig bygger
 sit Haab paa Støvets Blomster Tid
 og gribe vil i Jordens Skjgger,
 hvad kun i Aanden kommer hid!
 O Daare-Drøm om Evighed
 for hvad ei kom fra oven ned!

Men vel enhver, som Haabet grunder
 paa, hvad kun Engles Dine jaa,
 hver Sjæl, som til det Høie stunder
 og Verdens Glimmer tør forjmaa,
 til dem kom det fra oven ned,
 som blomstrer i al Evighed.

O vel da dig, hvis Støv vi bære
 til Sove-Kamret under Jord,

omringet af de mange Kjære,
 som trostes ved det Sandheds Ord:
 "Alt, hvad der kom fra oven ned,
 skal blomstre i al Eviighed."

(Grundtvig. Sangverk D. IV No. 277. Forkortet.)

278. Is er kun et Baand paa Vandet,
 som det ene saa det andet,
 Død er kun et Baand paa Livet,
 over den er Seier givet,
 som naar Isen smelter hen,
 Vandet strømmer raft igjen,
 saa, naar Døden er forbi,
 freidig atter leve vi.
 Herren være priset!
 som i Paradiset.

Er i Hjertet Winterkulde;
 da er Sjæl lagt under Mulde;
 Hjerte Kulde dog her neden
 er kun Baand paa Kjærligheden,
 og, som Havets, ligerviis
 tøs op kan Hjertets Is,
 og naar Kulden er forbi,
 atter elste, leve vi.
 Herren være priset!
 som i Paradiset.

(Grundtvig. Sangverk D. IV No. 269.)

Tone: Jesu dine dybe Runder.

279. Bedre kan jeg ikke fare
end at fare til min Gud,
bedre kan jeg ikke svare,
naar jeg faar om Døden Bud,
end at jeg er vel bered
og vil gjerne følge med,
bedre kan jeg ei opstige
end at flytte til Guds Rige.

Bedre kan jeg ikke fremmes
end at faa en salig Død,
bedre kan jeg ikke gjemmes
end i Herrens Haand og Skjød,
bedre det ei blive kan
med min jammerfulde Stand,
end naar Himlens Gud vil jende
mig en god og salig Ende.

(Laurits Reich. Landst. S. No. 629. Fortørtet.)

Tone: Mig hjertelig nu længes.

280. Her mødes alle Leie
paa Gravens bratte Rand,
her er vort sidste Leie
i Skjggers mørke Land.
Her synker alle Hænder,
her visner hver en Krans,
her samles Muldens Frænder,
her falmer Støvets Glans.

Men h a m, til hvem vi spærde
 alt bares i vor Daab,
 forbød vor Samfundstjæde
 at sørge uden Haab,
 hvor til Gud Faders Vre
 vor Frelser høit opfor,
 der skal hans Tjener være
 med ham, den Herre stor.

Saa smile da hvert Die
 selv gjennem Taarefy,
 som skinner i det Hvie
 det store Morgengryn,
 saa folde fromt sig Hænder,
 i Jesu Kristi Navn,
 før Støvet's Bei sig ender
 i Herlighedens Havn.

(Grundtvig. Landst. S. No. 630. Forfortet.)

Tone: At sige Verden ret Farvel.

281. Vær mig o Skov at visne glad
 som sent i Høst dit gule Blad,
 et bedre Foraar kommer,
 der grønt mit Træ skal herligt staa
 og sine dybe Rodder slaa
 i Evighedens Sommer.

Vær mig o lille Trækfugl du
 at svinge mig med freidig Hu
 til ubekjendte Strande,

naar alt er Vinter her og Is,
da skal et evigt Paradis
mig hisset aabent stande.

Vær mig du lette Sommerfugl
at sønderbryde tunge Stjul,
som nu min Frihed tvinger,
en Dm jeg kryber end paa Jord,
snart flyver høit med lette Flor
de gyldne Purpurvinger.

Du som fra Sten smiler hist,
min Herre Frelser, Jesus Krist,
lær mig at tvinge Sorgen,
ving for mig Haabets grønne Flag,
Langfredag var en bitter Dag,
men skøn var Paaskestemorgen.

(Dehlenichsläger.)

282. Barn, o jeg vidste du ei vilde leve.
Steg blot en Tanke med Magt til at hæve,
stirred du henad med higende Kræfter,
som vilde du efter,

Dinene o saa forundrede, klare,
glemte at je, medens du glemte svare,
da voksede snehvide Vinger, som siden
bar bort over Tiden.

Talte du, spurgte du, blev jeg halvt bange,
Dine og Ord syntes begge forlange

renere Klarhed, en Tanernes Seier.
 som jeg ikke eier.

Sprang du som Barn, naar det kom ifra Stolen,
 rusted du Loffer som Vandispring i Selen.
 so du, saa Himlen sig aabned i Glæde
 over din Glæde, -

Eller en Modgang saa dubt kunde ramme,
 som brast dit Hjerte itu med det samme.
 Tanerne tabte i Smerternes Brimmel
 baade Jord og Himmel

da o da saa jeg: din Glæde, din Smerte
 vare for store for Menneskehjerte.
 Højt jst de Ruu! men her blev det saa lille,
 saa traugt og saa stille.

(Hørnitjerne Hørnien.)

283. Du deilige Barn med de Fine blaa,
 du skal os aldrig af Mindet gaa,
 som et Baarbud kom du i Stuen ind
 med Sommer og Sol i Følge,
 vi saa Sundheds Roser sig dølgse
 bag dit muntre Smil, paa din brune Kind.

Med Korstegn paa Bænde og Korstegn paa Bryst
 du nu glider fra os, stille og tyst,
 du lægger dig op i Herrens Fæng,
 han, som de Smaa vil velsigne,
 han, som vi alle skal ligne,
 han, som du sang om saa mangen Gang.

En Barnesjæl floien er som Bud
 med Høien fra os til Kjærligheds Ønd;
 han brøder nu for os den tunge Bei;
 thi vi kommer alle, vi kommer
 til Samlingens store Sommer,
 naar Sjælen fra Stovet har løftet sig.

Ë brud som en Stjerne fra Skien brat
 og skin for os Varn* i Sorgens Nat!
 Ë tom som et Himmels Sendebud,
 naar en Gang som du vi lider,
 og længes og juffer og strider,
 kom, viuk os frem til vor Gud!

(Krisstrojer Janjon.)

284. Vi vil jaa gjerne, ja vi skal og maa
 os knytte fast til disse kjære Smaa,
 og mens de leve, vi med David bede,
 at ved vor Haand de vevre hoppe maa,
 til de blir store, og til vi blir jmaa,
 jaa de os kan til Sovesamret lede.
 Men naar jaa Hjertet holder op at ilaa,
 da vi med David ogjaa fro opstaa,
 ei deres No de Salige misunde,
 et græde dem tilbage, om vi kunde.
 Ë det er herligt, naar hos Ønd vi har
 en Ven jaa kjær at længes stadig efter;
 o Hjertesjaar, livjaligt er dit Ar
 og underfulde ere dine Kræfter.

(Grundtvig.)

* Her kan indlægges efter Leiligheden Varnets Navn.

285. Du dine Forældres Glæde,
saa ung, saa kjærlig og tro,
er svøbt i Dødens Klæde,
indviet Gravens No.

O det er saa tungt at miste
hvad Hjertet klinger sig ved!
alt brast, om ikke vi vidste:
Gud er Allkjærlighed!

Til ham i det evige Rige
din Sjæl har styret sin Flugt,
for Væset der, uden Lige,
vort Dø her er luft.

Men vi skal det se og kjende,
livsaligt samles igen!
i Toner og Taarer vi sende
Kjærligt til vor unge Ven!

(H. C. Andersen.)

286. Ved Gud om en Ketsjærdigs Død!
o den dig bedre frommer,
end om dit Liv som Bækken flød
imellem Baarens Blommer!
Ved om en Grav, mens du er rød,
om ventlig Høst og Hvile sød
midt i din travle Sommer.

O saa du ham, hvis Støv vi nu
i Gravens Dyb nedsfænte,
du vilde Døden uden Gru

som ventlig Engel tænke,
der smilende til ham var traadt,
og om hin Nat den havde graadt,
da var det for hans Enke.

Hans Læbe smilte, som om nys,
for Daggrøn var oprunden,
han havde faaet Engles Kys
paa Pande, Bryst og Munden.
Han laa som bunden af en Drom,
som om i søde Tankers Strøm
han slumrende var funden.

Far hen du Edle, hen i den!
du bedre ei kan drømme
end om dit Liv i Himmelen
forbi dit Blik vil strømme.
Du tog dit Barnehjerte med,
og Mandens Daad kun Dødens Fred
kan lønne og berømme.

Bed Gud om en Retfærdigs Dod,
om Hans, som nu paa Bunden
af denne Hules mørke Stjød
har Himlens Indgang funden.
O hvis som han vi leve kun,
man finder os en Morgenstund
om Han med Smil om Munden.

(Henr. Bergeland:.)

287. Nu da han er bleven Vær
er det Tiden, at den sene
Retfærd især:
Døden faar sin Vaurbærkroning,
Livets Smerte sin Forsoning;
Verdens Dom
bytter sine grebne Stene
nu til gyldne Frugter om.

(Herr. Bergeland.)

288. Der et Hjerte har hørt op at bante,
som var glad i Verden og i Gud,
Bid og Løne, og den dybe Tanke
for os som et Stjernesud slukt ud.
Bag Kistens Skæl en Moder ligger Dig,
en Hustru — ja en Skat, en Skat saa rig.

Blomster elsted hun, og Blomster være
som et Tæppe over Kisten lagt,
Toner elsted hun, og Toner bære
vort Hærvæl, igjennem Taarer bragt,
mer tung end Jorden over Kistens Skæl
er Sorgen, Hjertets Sorg — i sligt Hærvæl

Jesus Kristus! du os Trosten bringer
gjennem Ordet, gjennem Tankens Lys,
hun er fri, paa Mandens Engle Vinger
hvit hun spæver over Dødens Gys.
Sit Hjem, der staar i Sorg, saa tomt, forladt,
hun smiler til, det hendes Jordtivs Skat.

(H. C. Andersen.)

Tone: Kirkefløtte, ei til Hovedstæder.

289. Vist sig Marmorbjæde brede,
her er kun en Tue før et Tab:
men dernede, ja dernede
der er Lighed, der er Broderskab.

Under hviden Marmorbjæde
er ei bedre Sønn end under Græs,
over Gravens lille Tue
vælder Jordelivets høie Læs.

Hertil kun og ikke længer
gjælder Kindens Rodme, Gulds Glans,
og et Pust fra Graven sprænger
jordist Væres tornefulde Krans.

Tause Grave, høit J spotte
Verdens Roes og Verdens Smigerord,
Sporet, som en Stormand traadte,
kan J jævne med en Spade Jord.

Her vi mødes, mødes alle
i en Port, som ei af Trængsel ved,
dog dens Fløie er for smalle
for et Gran af jordist Herlighed.

Ja i Dødens dunkle Sale
prentes Livets rette Lærebog,
Graven selv forstaar at tale
mer end alle Gravens Tauseprog.

(Chr. Richardt.)

Tone: Hvo istsun lader Herren raade.

290. Udrundne er de gamle Dage,
som Floder i det store Hav,
og hvor sig hviler nu den Svage,
der fandt den Stærke og sin Grav,
men lovet være Himlens Gud!
de Vedles Et dør aldrig ud!

Mens Graven kastes, Buggen gaaer,
og Liv udsletter Dødens Spor,
jaa altid sig igjen formaaer
hver ædel Slægt i End og Nød,
og Mindet som Guds Miskundhed
forplanter sig i tusind Ved.

Saa lad derpaa da Syn os fæste,
hvad Vedle kalde Livets Vjst!
Ja lad os kæmpe med de Bedste
og vove kjæft mod Dod en Døst!
At byde den og Graven Trods
kan med Guds Hjælp og lykkes os.

(Grundtvig.)

Tone af Ring.

291. Kirtelstøffe! ei til Hovedstæder
støbtes du, men til den lille By,
hvor det høres trindt, naar Barnet græder
og inddusjes blidt ved Rugejang.

Mens som Barn paa Landet jeg var hjemme,
Zulemorgen var mit Himmerig,

den du meldte mig med Englestemme
firmed klart den store Glæde ind.

Høiere du stemte dine Toner,
naar de med "den guldne Sol frembrød",
firmed: Stov! opreist er din Korjoner,
stat nu op i Paaske-Morgengry.

Vistligst dog det klinger helst om Nøsten,
i den stille, svale Aftenstund,
gjennem Jorderig gaar Himmelrøsten,
falder Sjælen til sin Hvile ind.

Derfor nu, naar Aftenklokken melder:
Solen sank, og Fuglen slumred ind,
da mit Hoved jeg med Blomsten helder;
nyner sagte mellem Bedeslag:

Kirkeklokke, naar tilsidst du lyder
for mit Stov, istønt det dig hører ei,
meld da mine Kjære, saa det fryder:
han sov hen, som Sol i Nøst gaar ned.

(Grundtvig.)

Tone: Vær nu glad og vel tilmode.

292. Tøden tror, at den kan dræbe
noget, der er født af Gud,
at den hvide, kolde Læbe
raaber taust hans Vælde ud.
Af den ved ei: samme S und,
Smilet stivner om min Mund,

Sjælen let og frigjort stiger
mod en ny Udviklings Riger.

Alt hernede har den stundet,
jpeidet efter ham, sin Gud,
alt hernede har den fundet
Blomster fra ham iprungne ud,
gjennem Kjerlighed og Bøn
har den vokset her i Vøn,
indtil nu i Kuldegnyet
Sommerfuglen flir mod Lyset.

Nye Syner, nye Riger
venter, hvor de gamle faldt,
Sjælen søger, stunder, higer
efter Meningen i alt,
Taager vælte -- for dens Sun
glimter Lys af Gud som Lun,
altid længes, finde, lede,
altid ny Opdagerglæde.

Og som Sjælen vokser, vider
sig de Evner, dulgt den bar,
Salighed fra Gud nedglider,
Vinen lig, i aabne Kar.
Mere Klarhed vil den naa,
mer Klarhed skal den faa,
indtil den omsider haster,
i Guds Arme ren sig kaster.

Da forstaar først Sjælen Kaldet,
da har fejret Livets Sag,

da først Søndens Slagg er faldet,
 da først, da først er det Dag!
 Gud skal sige: "Død til Trods
 Adam bleven er som os!
 op til Himlen reist er Jorden,
 Mennesket lig Gud er vorden!"

(Kristofer Hanjon.)

Himlens Herlighed.

293. Sions Vægter harvet Kisten:
 vaagu op' der blinker Lyg i Tien,
 vaagu op Guds Stad Jerusalem!
 Midnats Kulm dig ruger over,
 men Herrens Time slaar hvo lover?
 I flogte Jomfruer herfrem!
 Se Herren kommer ned;
 stat op! tag Lampen med!
 lad den brænde!
 paa Jesu Bud stat op! gaf ud!
 han hjem dig fører til din Gud.

Sion Vægterraabet hører,
 en himmelsk Glæde Hjertet rører,
 hun vaagner og staar freidig op,
 Herren kommer, stor og prægtig,
 af Naade sterkt, af Sandhed mægtig,
 nu rinder hendes Stjerne op;
 af kom du Krone stjern,
 min Jesus, du Guds Søn!

Hosianna!

vi følge med, du har bered
en Bolig os i Evighed.

Være være Gud den Høie!
at Gud! hvad ser, hvad ser mit Die
rundt om din Trone Englerad,
Lysjet er saa klart derinde,
og hver din Ben vi der gjenfinde
saa engleren og engleglad,
hvad intet Die saa,
hvad aldrig Tanke naa
der vi stue!

En Jord Farvel! stig høit min Sjæl!
følg Jesum ind til Glædens Ræd!

(Indst. Filipus Nikolai. Landst. S. No. 571.)

294. O Himmelen, i Himmelen,
hvor Gud, vor Herre, bor,
der saa vi ham beskue snart
i Salighed saa stor,
||: og synge Hellig, Hellig der :
nær Herren Zebaoth!

O Himmelen, i Himmelen
ja der er Klarhed sin,
saa at den klare Solen selv
ei kommer nær med sin,
||: der Maa vi til Maa vi staa :
nær Herren Zebaoth!

Dg al den Ting, os ringer her,
 vor Herre tage skal,
 og tørre alle Taarer af
 udi sin Glædesfal.

: Dg Døden den er ikke mer :
 nær Herren Zebaot!

O Herre Gud, vær du os god,
 giv vore Synder til,
 forpge du vort svage Blod,
 alt som du selv vil,
 ||: gjør at vi kan frimodig staa :
 nær Herren Zebaot!

Dg Dødens haarde Stridestund
 o Herre lindre vel,
 naar det til Enden lider da
 o Herre! tag min Sjæl.
 ||: Dg lad os faa en evig Ro :
 nær Herren Zebaot!

(Evensst. Overlat af Landstad. Salmeh. No. 258. Forkortet og
 ubet. forandret.)

- 295.** Den store hvide Flok, vi se
 som tusind Berge, fuld af Sne,
 med Skov omkrung af Palmeyring
 for Thronen, hvo er de?
 Det er den Heltestfare, som
 af hin den store Trængsel kom,
 har stridt sig frem til deres Hjem,
 i Himlens Helligdom.

Der holde de nu Kirkegang
med uophørlig Jubelflang
i høie Kor, hvor Gud han bor,
blandt alle Engles Sang.

Her gif de under stor Foragt,
men se dem nu i deres Pragt
for Thronen staa, med Kroner paa,
i Himlens Præstedragt.

Sandt er det, i saa mangen Nød
tidt Taarestrøm paa Kinden flød,
men Gud har dem, straks de kom hjem,
aftørret paa sit Skjød.

Nu holde de og har tilbedt
hos ham en evig Lovsals Fæst,
og Lammet selv ved Livets Elv
er baade Vert og Gæst.

Til Lykke Kæmpe-Samling! ja
o tusindfold til Lykke da,
at du var her saa tro især
og slap saa vel herfra:
du har foragtet Verdens Trøst,
saa lev nu evig vel, og høst
hvad du har naad med Suk og Graad
i tusind Engle-Lust.

Ophøi din Røst, slaa Palmetaft,
og innu af Himmel Kræft og Magt!
Pris være dig evindeligt
vor Gud og Fader fagt!

(Borison. Landst. S. No. 559. Lidt forandret.)

296. O da — didhen et Svigen naar!
 o da! — o der ei Men og Saar
 den Skjonhed, jeg til Vegem faar,
 kan skjænde eller skade!
 I Dybet af Algodheds Smil
 den unge Engel, lys og mild,
 sit Vegeme af himmelsk Fld
 evindeligen kan bade.

(Hent. Bergeland.)

Svenst Tone.

297. Tænk naar en Gang den Daage er forsvunden,
 som her jeg hæfter over Livet ned,
 naar Dagen, evig klar, er hist oprunden,
 og Lys omtraaler hvert af mine Fjed.

Tænk naar en Gang er løst hver jordist Gaaede,
 bejparet hvert "hvorfor" jeg grubled paa,
 men kunde ei med al min Grublen raade,
 tænk naar jeg Herrens Vel skal klart forstaa.

Tænk naar en Gang hver Hjertesorg er sluffet,
 hver Wunde lægt og stillet hvert et Savn,
 hver Smertestaare visket af, og Sukket
 det dybe kvalt i Kjærlighedens Havn.

Tænk naar en Gang med utildæffe Die
 jeg ham skal se, som her jeg trode paa,
 tænk naar jeg hist mit Anæ skal for ham bøie,
 naar jeg med Tak skal for hans Nævn staa.

Tænk naar en Gang jeg uden Synd skal leve,
 hver Tanke ren, hver Gjærning uden Brost,
 naar aldrig jeg behøver mer at bære
 for Muligheden af en syndig Lust.

Tænk naar en Gang hvert Hjertebaand, som knyttet
 til Mennesker mig her i Stovets Land,
 har Jordens Aar med Himmerigs ombuttet,
 og intet Sjælene adskille kan.

Tænk naar en Gang i Himlens guldne Sale
 jeg med en Ven, jeg her paa Jorden fandt,
 i Lyset om et evigt Liv skal tale
 og om det Liv, der som en Drom forvandt.

Du blide Tanke tal du i mit Hjerte,
 hvergang mig Veien tuffes tung og stem,
 du jodt skal dæmpe hver en bitter Smerte
 og løkke Smilet gjennem Taaren frem.

• (W. A. Wexels.)

Nytaarsaften

Tone: Bermelandsvisen.

298. Det gamle Aar det synker som Sol i Hav igjen,
 det synker med min Lust og med min Smerte;
 jeg efter det i Taagen vemodig stirrer hen,
 og underligt det røres i mit Hjerte,
 de kommer, o de kommer, snart tungsiint, snart glad,
 de Sorger, Glæder, Synder, de stiller sig paa Rad,
 og ser paa mig med store, store Øine.

Min store Gud og Fader vær hos mig denne Stund,
 velign mit Hjært, Bon, ja mine Taarer,
 velign det Bemøds Alvor dybt i mit Hjertes Grund,
 velign den Angers Braad, som mig nu iaarer,
 o lad mig samle alt, som det gamle efterlod,
 og lægge det med Haab og med Tak for din Rød,
 fordi du altid elsker og tilgiver.

Ja du som kan læge, o læg mit Hjertes Savn
 og tør alle Taarer af mit Øie!
 o du som kan styrke, o hvilst mig dit Navn,
 og dob min Sjæl med Aanden fra det Høie!
 Ja lad mig ufødt pige af Bønnens stærte Bad
 og hilse Nytaarsmorgen frimodig, hjerteglad,
 mit Liv, min Sjæl, min Gud og alles Fader.

(Kristofer Janson.)

P o n e: Gøver den Herre.

299. Herren vi prise! et Aar er nu atter henrundet!
 meget som blundet er vaft og har Klarheden fundet,
 Glæde og Sorg
 gjæstede Hytte og Borg,
 Haabet blev fastere grundet.

Tak være Herren! ja Tak for hver Taare vi græde.
 Takket for Sorgen! I denne bor Spiren til Glæde. ♥
 Tak for hver Rød!
 Tak for det daglige Brød!
 Himlen vi skulde betræde.

Blev jeg i Hjertets Dnb prøvet, og var jeg bedrøvet.
 aldrig jeg stod dog forladt, ganske Trosten berøvet,
 Maret, som svandt,
 Visshedens Brandse mig bandt,
 Troen min Tillid har øvet.

Vær mig o evige Gud nu af Maret, som ender,
 mere og mere mig selv og din Gødhed jeg kjender!
 Vid som et Straa
 Synden i Spiren forgaa,
 før Vinterdøden du sender.

Ordet, som Jesus os gav, det staar fast i min Tanke,
 det er i Jordlivets Storme den frelsende Planke.
 Frem vil jeg se!
 Gud vil, det Bedste skal se,
 roligt mit Hjerte tør banke.

Et vil jeg frugte, om end Doms Bannet inde,
 Afgnnden brister, og Stjernerne Bannerne brnde!
 tryk i din Favn,
 høit jeg lovsunger dit Navn,
 Gud, evig skal jeg mig fryde!

(H. C. Andersen.)

Nytaarsdag.

Tone: Nu velan vær frist tilmode.

300. Aaret, som i Dag oprinder,
hils vi med Haab til Gud,
Jungen ved, om, naar det svinder,
han det her kan synge ud:
men, vor Gud! vi tror og ved
evig er din Miskundhed,
Gud, paa alt, hvad os skal hænde,
gjør en sød og salig Ende!

Lad dit Rige allevegne
brede sig ud i Syd og Nord,
gjør det lyst i vore Egne
og forklar os Livets Ord,
gød din Varme i vort Bryst,
jaa vi lyde dig med Lyst,
giv med Sommer os tillige
gulden Høst i Naadens Rige!

Ægtefolk i deres Bolig
sig forene ret i Gud
til at tro og følge trolig
med hinanden Herrens Bud!
signe deres Lives Frugt!
signe deres Børnetugt,
at de Smaa og Store vandre
imod til Himmelen med hverandre.

Vær de Gamles Lys og Glæde!
vær de Unges Haab og Lyst!

giv enhver i Enkesæde
 og de Faderløse Trøst!
 Ræk de Arme gavmild Haand!
 løs de haarde Fængjels Baand!
 Gud! paa alt, hvad os skal hænde,
 gjør en sød og jelig Ende!

(Efter Brorson. Sangverk D. III No. 74.)

- 301.** Et usfødt Mar paa Verdensstrømmen glider
 med Naturløstængel og med Rosenflor.
 Hvad saa vi hver? Ved med dit Faderbør
 om Kraft i Medgang, og naar Hjertet lider,
 stræb i alt Godt, og lad det saa staa til,
 i Verden sker alene, hvad Gud vil.

(H. E. Andersen.)

Tone: "Lille Niaga" eller: Kirkeflokke.

- 302.** Aagen et Mar udfolder sine Vinger,
 det flyver frem med Morgenrødens Glans,
 igjen vi spørge: hvad mon Maret bringer,
 hvor falder Sorgeslor, hvor Brudefrans?

Skal Krigsraab eller Fredens Hymne lyde?
 hvad meiser det i Verdens Marmorblof?
 hvad vil det reise, og hvad vil det brude?
 far hen hver Frygt, Vorherre hjælper nok.

Han er i gode og i onde Dage
 det Hjerte, vi os trygt for helde til,
 igjennem Mulmet vi til Klarhed drage,
 vort Liv er ei Tilfældighedens Spil.

(H. E. Andersen.)

Egen Tone.

303. Fremad, fremad! Fædres høie Hærtag var.
 Fremad, fremad! Arijtne! ogsaa vi det ta'r,
 det, som Hugen tænder
 og Hjertetroen faar,
 for det vi ogsaa fremad' gaar
 og trofast slaar.

Fremad, fremad! hver der elsker frie Hjem!
 Fremad, fremad! Frihed den maa evig frem!
 skal den ogsaa prøves
 i Tvivl og Nederlag,
 hvem tæller vel de tabte Slag
 paa Seirens Dag?

Fremad, fremad! hver, der fast paa Sandhed tror,
 Fremad, fremad! hver, der søger Jesu Spor!
 Herrens Aand har Skatte
 forgjemt i Hjertets Ly,
 de findes maa i Morgengry
 og frem paany.

(Bjørnstjerne Bjørnson. Lidt forandret.)

Tone: Fremad, fremad! Fædres høie Hærtag var.

304. Fremad, fremad! sprængt er nu de gamle Baand,
 Fremad, fremad! Nytaar rækker dig sin Haand,
 smilende og livsglad,
 i Seiersstyrken skjøn
 han løstes op af Tusind's Bøn
 den ny Guds Søn.

Fremad, fremad! glemt er nu alt gammelt Næg!
 Fremad, fremad! Sorg og Sund er lagte bag!
 Frem til Tankens Arbeid,
 til Kjærlighedens Verk,
 til Hugg mod Fordoms Pantserjerk,
 i Troen sterk!

Fremad, fremad! ræddes ikke Morkets Brag!
 Fremad, fremad! Gud er med hver Nysaarsdag!
 for hver En, som falder,
 han reiser Tvende op,
 frem over Sandheds Martyrkrop
 gaar Herrens Trop.

Fremad, fremad! Nysaaret kan aldrig dø!
 Fremad, frem! det Gamle er det Nyes Fro!
 jeg er kun en Draabe
 i Nysaarsdigtets Drøm,
 den evige Udviklingsstrøm
 er ingen Drøm.

(Kristofer Hansen.)

Menigheden.

Tone: Vidunderligt af alt paa Jord.

305. Jeg er det Hus paa Klippetind,
 som ingen Taage følger,
 som ryster ei for Hvirvelvind
 og rokker ei af Bølger.

Jeg bygget er saa høi og bred,
 som Himlens hvalte Bue,

af Tro og Haab og Kjærlighed,
for Engle klart til Skue.

Som Himlen og den hele Jord
med alt, hvad dertil hører,
jeg skabtes af det Almagts Ord,
som Gud alene fører.

Guds=Ordet er min Klippegrund,
som Helved ei kan røkke,
mit Seierverk i allen Stund,
min store Kirkeklokke.

Min Ringmur baade Nat og Dag
det er en Engle=Skare,
og ud i et gaar Voft og Dag
af Lovsangs Toner klare.

Mit Gulv er Trostfahs røde Guld
med Ydmyghedens Dække,
mit Bord er Naaden underfuld
med Salighedens Bække.

Guds Fred det er min Bænk og Stol,
og Lislighed min Stue,
mit Lys er Sandheds klare Sol,
min Fld er Omheds Lue.

Min Dør er Ja, dens Tærskel Nei,
men Nei kun til det Døde,
de vise en og samme Nei
og fives ingenlunde.

Hvo paa min Tærffel støder an,
ham Døren slaar tilbage,
betjende Sandhed Ingen kan,
som Bøgn ei vil forjage.

Men siges Ja af Hjertens Grund,
da staar Indgangen aaben,
og Himlens Fred i allen Stund
opdukker gjennem Daaben.

(Grundtvig. D. IV No. 181. Forkortet.)

Tone: Jeg ved et evigt Himmerig.

306. Vidunderligst af alt paa Jord
er Jesu Kristi Rige,
dets Herlighed er og saa stor,
at det har ingen Lige.

Mundligt vel, som Siæl og Sind,
det næmt dog er at kjende,
alt som en By paa Vergetind
det sees til Verdens Ende.

Dets Gaade er et Guddoms Ord,
som skaber, hvad det nævner,
som fylder Dale triindt paa Jord
og Høiene udjevner.

Med det indvies Jesu Daab,
velsignes Jesu Bæger,
saa hist udspringer Livets Aaab,
og her det vederkvæger.

Med det der skabes gode Maar
for Herrens Kjemper lave,
at de kan le ad Banejaar
og springe over Grave.

Lad høres him det Raab, som gaar,
at Riget er lagt øde,
Gud kroner ligesuldt sit Aar
med Frugtbarhed og Grøde.

Dets Glans opstaar som Afs i Aang,
som Vaar i visne Skove,
ja prægtig som med Fuglesang
den gylden Sol af Bove.

(Grundtvig. Landst. S. No. 420. Forfortet.)

Egen Tone.

307. Paa Jerusalem det ny,
paa den store Konges By
lad os alle bygge,
med Guds Mand og med Guds Son,
under Sang og Suk og Bøn
i Guds Vingers Skygge.

Stadens Grundvold fast og ren,
Kirkens Hovedhjørnesten
prise vi saa gjerne,
det er Herren Jesus Krist,
som urokket staar forvist,
falder end hver Stjerne.

Lad det kjendes, Herre god,
 Huset her staar godt i Fod
 paa den ægte Klippe,
 dufte lad dets Blomsterfrans,
 straale lad det i din Glans,
 aldrig lad det glippe!

Regn os til dit Bannelag,
 under vort det ringe Tag
 værdiges at træde,
 hør vor Bøn og hør vor Sang,
 giv "Guds Fred" sin rette Klang
 os Vorherres Glæde!

Efter det Latinske ved Grundtvig. Sangveer D. I No. 349. (forkortet.)

Stoleindvielse.

Tone: J Rosenlund under Sagas Hal.

- 308.** Vid Gud maa sende sit Godveir ned
 til Urtegaarden herinde,
 saa Tankens Spirer, saa Aandens Sæd
 sig frem til Modning kan vinde,
 han skjænke Frimarks Lustning mild
 og Lys fra Livets Bidder;
 thi Friluft trænger Tanken til,
 som Baaren Fuglekvidder.

Saa vær da viet til Sjælerøgt,
 du Aandens fredlyste Have!
 det Frø, her lægges, det spire trngt

udover Slægternes Grave!
 Skil aldrig Livets Vaarnatur
 fra Værehjemmets Tanke —
 og hvælv dit Tag og hvin din Mur
 som Værn, men ei som Sranke.

(Henrik Ibsen. Fortørtet.)

Kirkeindvielse.

Tone: Her vil ties, her vil vies.

309. Her ei ties, her indvies,
 her indvies Gudsordets Hus,
 Klokkerne ringe, Salmerne klinge,
 Salmerne klinge med Sus og Brus.
 Her ei ties, her indvies,
 her indvies Gudsordets Hus.

Her skal grædes, her skal kvædes,
 her skal kvædes hver Helligdag,
 Taarerne rinde, Sorgerne svinde,
 Sorgerne svinde til Guds Behag.
 Her skal grædes, o. s. v.

Her skal tales, klart asmales,
 klart asmales den jncævre Vei,
 Veien til Himlen, borte fra Brimlen,
 borte fra Brimlen, som ser den ei.
 Her skal tales, o. s. v.

Hjerte-Savnet, Jesus-Navnet,
 Jesus-Navnet er Livets Ord,

selv i en Hytte Englene lytte,
Englene lytte til det paa Jord.
Hjerte-Savnet, o. s. v.

Taarne glippe, Kirkens Klippe,
Kirkens Klippe er Kristus selv,
Duggen i Tølen, Helligaands Tølen,
Helligaands Tølen er Klippens Elv.
Taarne glippe, o. s. v.

Aldrig røgges, hvad som bygges,
hvad som bygges paa Klippens Grund,
Stormene juse, Bølgerne bruse,
Bølgerne bruse forjæves kun.
Aldrig røgges, o. s. v.

Fred med Huset, gennemfuset,
gennemfuset af Herrens Røst,
altid herinde Hjerterne finde,
Hjerterne finde en evig Trøst.
Fred med Huset, gennemfuset,
gennemfuset af Herrens Røst!

(N. F. S. Grundtvig. Landst. S. No. 590.)

Tone: Hvad kan os komme til for Nød.

- 310.** Vi bede dig vor Gud! byg med,
lad her din Aand regjere,
da bliver her et helligt Sted,
jo længere, jo mere;
hver Herrens Dag, hvert Kirkeaar,

velsignet kommer, priset gaar,
med Livets Ord paa Læbe.

Til det Guds Ord, der som en Sol
med Liv og Lys kan virke,
vi reiste denne Prækestol,
vi bygged denne Kirke,
vi hellige dens Stib og Kor,
dens Døbefont og Alterbord:
Guds Ord de skal tilhøre!

Bygmester for den Hverving blaa,
som Jordens Kreds omspænder,
det ringe Verksted ei forjmaa
nu dine Guddoms Hænder,
med Ord og Aand byg her en Floi
af Helgen-Kirken himmelhøi
med Rum til alle Sjæle!

I Jesu Navn vi bede her,
paa Jesu Ord vi bygge,
vort Navn mod hans er intet værd,
vort Ord af hans en Skygge;
byg, Jesus, med din Faders Vliiv
af Stene, som har Aand og Liv,
dit Tempel i vor Midte!

(Grundtvig. Sangverk D. IV No. 219. Fortøret.)

-
311. Kirken den er et gammelt Hus,
staar om end Taarnene falde,
Taarne fuld mange sank i Grus,

Klokker end fimer og falde,
 falde paa Gammel og paa Ung,
 mest dog paa Sjælen træt og tung,
 ihg for den evige Hvile.

Vi er Guds Hus og Kirke nu
 bygget af levende Stene,
 som under Kors med ærlig Du
 Troen og Daaben forene,
 var vi paa Jord ei mer end to,
 bygge dog vilde han og bo
 hos os med hele sin Naade.

Samles vi kan da med vor Drot
 selv i den laveste Hytte,
 finde med Peder: der er godt,
 tog ei al Verden i Bytte,
 Aand er og Liv i allen Stund
 Ordet til os af Jesu Mund,
 Ordet kun helliger Huset.

Husene dog med Kirkenavn,
 bygde til Frelserens Vre,
 hvor han de Smaa tog tidt i Favn,
 er os som Hjemmet saa kjære,
 deilige Ting i dem er sagt,
 sluttet har der med os sin Pagt
 han, som os Himmerig skjænker.

Give da Gud, at hvor vi bo,
 altid, naar Klokkerne ringe,
 Folket forsamles i Jesu Tro

der hvor det pleied at klinge:
Verden vel ei men J mig ser,
alt hvad jeg siger, se det sker,
Fred være med Eder alle!

(N. F. S. Grundtvig. Vandsit. S. No. 589. Forfortet.)

312. Huggelig rolig, Gud er din Bolig,
inderlig skjøn!
o hvor mit Hjerte længes med Smerte,
juffer i Løn
efter at gjæste din Helligdom prud,
efter at bo hos den levende Gud.

Gudhedens Kilde! aarle og jilde
gjæstmild er du!
ved dine Tale Spurv møder Svale,
kom det ihu!
som ved dit Alter den kviddrende Fugl,
und i dit Tempel din Tjener et Skjul.

Hos dig at bygge høieste Lykke
kaldes med Ret;
der lyfter Tunge altid at sjunge,
vorder ei træt,
jubler i Himlen med Englene da
Glædens det evige Halleluja!

Alt dog hernede lykkelig hede
skal hvo som tror,
i Himmerige tør han indfige

frit paa dit Ord;
 ja i hans Hjerte fra Taarernes Dal
 Trappe du bygger til Himmerigs Sal.

Vokses og trives, stærkes, oplives
 skal dine Smaa,
 vokse i Kræfter, stige derefter,
 Himlene naa,
 Himle, hvor Diet, som græder ei mer,
 Gudernes Gud i sin Herlighed ser.

Tusinde Doane, verdslige, nøgne,
 gylde for Kjød,
 kan de vel ligne en Dag af dine,
 som vi dem nød,
 naar under Sang med dit vingede Ord
 Sjælen afbød over Stjernerne for?

Ei vil jeg bytte Gud i din Hytte
 Tiggerens Plads,
 bort for det Tæde, Stotte beklæde
 høit i Palads,
 godt ikke fattes, hvem du haver kjær,
 lavt er ei bænket, hvem Gud sidder nær.

(Grundtvig efter Davids 84de Salme. Sangbøget D. I No. 61.)

Tone: Af Høiheden oprunden er.

- 313.** Ei Templer, reist af Stovets Haand,
 omfatte ham, Alverdens Aand,
 som skabte Himles Himle.
 Gud Herren bor i Stormens Magt,

i Viljens Duft, i Mattens Pragt,
 hvor Tanken selv maa svimle.
 Templet er, hvor selv vi ville,
 helligt stille.
 Hjertet leder,
 Alterdugen det udbreder.

Ham Mennesket har Templer sat,
 der tolkes Livets rige Skat;
 thi vandre vi til Kirke.
 Oplyst, forbedret, saliggjort
 vi gaa detsfra, for Godt og Stort
 hver i sin Stand at virke.
 Hvo i Aand og Sandhed dyrke
 finde Styrke,
 vinde Dage.
 Gud er mægtig i de Svage!

Gud! lad os tit med friskt Sind
 gaa ydmygt i din Kirke ind
 og høre Sandheds Lære!
 naar Graven gemmer vore Ben
 staar Kirken her med Sten paa Sten.
 Dig nye Slægter ære.
 Men hvad her vor Sjæl blev givet,
 fødte Livet,
 det tilbeder
 dig igjennem Evigheder.

(H. C. Andersen.)

Tone: Løve den Herre.

314. Skabningens Herre! dig vil vi vor Lovsang frembære,
Mennesket selv er et Tempel, indviet din Ære!
du hos os bor
Herre, uncævnelig stor!
du var, du er og du bliver.

Gjortlivets Lykke henvisner og bøies som Livet,
du er vor Støtte, hos dig findes Trosten og Livet!
Saligheds Daab,
Livets Fortrøstning og Haab
Alle ved Jesus blev givet.

Salige Tanke, udtal dig i aandelig Salme,
Støvet henvisner, ja Sole og Stjerner maa falme.
Jeg skal ei dø,
dybt i min Sjæl er et Frø,
det vorder Evigheds Palme!

(H. C. Andersen.)

Prestevielse.

Tone: O Herre Krist dig til os vend.

315. I Dag paa apostolisk Vis
Kedsfæber ny til Jesu Pris,
til Lys og Trøst for Herrens Smaa,
vi lægge vore Hænder paa.

O Gud! modtag dem af vor Haand,
ndrust dem med din Sandheds Mænd
til Vidner om dit Ord, din Fred,
din Tro, dit Haab, din Kjærlighed.

O laan dem Gld af himmelsk Art,
 o giv dem Lys, som brænder klart,
 o giv dem Mund, som aander Trøst,
 o laan dem du din egen Ånd!

Giv dem Trods paa dine Døds
 og Lyst til dine lyse Spor,
 Taalmodighed i Provens Tid,
 og Seier i den gode Strid.

Vær selv du deres Prædikant,
 lær dem for dig at skrifte grant,
 saa de kan med dit Helgenkor
 gaa værdig selv til Herrens Bord.

Og naar i alt de findes tro,
 lad i dit Hus dem altid bo,
 gaa ind og ud med Lys og Fred
 og frydes ved dets Deilighed!

(N. F. S. Grundtvig. Landst. S. No. 586. Forkortet.)

Missionen.

Tone: Jesu din søde Forening at smage.

- 316.** Herre vor Gud med det sømme Hjerter,
 Herre vor Gud med den stærkeste Magt,
 du som saa tidt os i Gjærningen lærte,
 hvad du med sanddrue Læber har sagt,
 at naar vi bede, saa saa vi og finde,
 at naar vi banke oplukkes din Dør,

nu ved dit Ord vi i Troen dig binde,
naadig vor Bøn og Beggjæringer hør.

Før dine Vidner, som Budstabet bære
rundt i al Verden om Frelsen fra dig,
prise dit Navn og udbrede din Gæde,
midt under Fienders Bulder og Skrig,
bede vi: Herre, vær hos dem i Nøden.
rust dem med Stærke og Visdom og Mod!
Herre bevar dem i Trofskab til Døden,
selv om du krævede og deres Blod!

Hørligste Vøn for de haardeste Timer,
sødeste Bød for de tungeste Savn,
naar det i Hedningelandet nu timer
festlig til Bøn i dit hellige Navn!
Herre! opfyld dine Tjeneres Bængsel,
Korsfætt at skue, hvor Afguden stod,
Sjæle at skue, som, løste af Bængsel,
kvæle o Frelser med Tak for din Fød.

(W. A. Wegels. Landst. S. No. 592.)

Tone: Af Høiheden oprunden er.

- 317.** Oploft dit Syn, o frijften Sjæl!
det dugger over Dal og Fjeld,
det vaares allevegne.
Gud har sin milde Haand opløft,
den gode Sæd har baaret Frugt
i fjerne Verdens Egne.
Lover Herren! Sjæle bundne,

nu gienfundne, frelste føres,
Glædesfang i Himlen høres.

Velkomne alle fjern og nær
til Herrens Enstend Samfund her,
som har i Himlen hjemme.
Gud signe Eder, gjøre sterk,
og han, som har begyndt sit Verk,
til Kristi Dag det fremme!
Lover Herren langt om Lande
I, som stande tungt i Striden,
saa med Braad og glædes siden.

(Landsk. S. No. 593. Forkortet.)

—
Tone: Lover den Herre.

318. Stiftet Guds Son har paa Jorden et aandeligt Rige
skaber og danner et kongeligt Folk sig tillige,
Riget skal staa,
Salighed Folket opnaa
trods alle Wandernes Krige!

Rygten derom som en Løbe-Ild farer og brænder,
Tungerne gløde derunder til Jorderigs Ender;
thi med Guds Ord
følger Guds Manden paa Jord,
Blus han paa Bjergene tænder.

Saa paa det Ord skal det glædeste Budskab udbredes,
og saa ved os skal der Vel for dit Nafn beredes,

saa overalt,
 hvor Evangeliet er talt,
 Gud skal med Knæfald tilbedes.

(Grundtvig. Af Festsalmer. Førførtet og ubet. forandret.)

Tone: Nu velan vær frist tilmode.

319. Flyver, Himlens Fugle, flyver,
 med et Korn i Næb enhver,
 med hans Sæd, som ikke lyver,
 som har hele Jorden kjær,
 han vil pløie, han vil saa
 overalt ved Bæk og Na,
 med Betsignelse han mætte
 vil nu baade Bjerg og Slette.

Spredter Vinge, Himlens Fugle,
 med hans Sæd i Jesu Navn,
 som vil paa den hele Kugle
 høste ind til evigt Gavn,
 overalt hvor Sjæle bo
 Ordet saa og høste Tro,
 høste alt, hvad Engle glade
 samle kan i Sandheds Lade.

Du fra hvem al Væksten kommer,
 Fader-Gud af Evighed,
 som har Foraar skabt og Sommer,
 ene Høstens Time ved;
 lad det nu til fælles Gavn

Lykkes ret i Jesu Navn!
 driv med Kraft i Guddoms Røsten
 Vøling din til Gylde-Høsten!

(Grundtvig. Sangverk D. IV No. 198.)

Ordet.

Tone: Willemoes.

320. Ordet var fra Arilds Tid,
 var og er og bliver
 hvad vor Sjæl gjør vred og blid,
 knuser og opliver,
 Ordet som et Tordenslag,
 Ordet som et Baabenbrag,
 Ordet som det lyder.

Tungen ligger Hjertet nær,
 Talen i dets Tone
 den er alle Hjerter kjær,
 kan al Tvist udsjone,
 Ordet som et Harpeslag,
 Ordet som et Favnetag,
 Ordet som det lyder.

Talens Strøm er Livets Flod,
 som den her kan rinde,
 Kisle-Bæk ved Blomster Fod,
 Fos fra Klippe-Tinde,
 Ordet som en Bølgegang,
 Ordet som en Havfrusang,
 Ordet som det lyder.

Ord ei blot fra Mund til Mund
 gaar til Verdens Ende,
 farer og i allen Stund
 mellem Verdner tvende,
 Ordet som et Fule-Bud,
 Ordet som en Bøn til Gud,
 Ordet som det lyder.

Af Guds Ord blev Jorden grøn
 af det Bølger blaane;
 af Guds Ord blev Himlen stjern,
 skinner Sol og Maane,
 Ordet som et Lys og Liv,
 Ordet som et Guddoms-Bliv,
 Ordet som det lyder.

Af Guds Ord en Efterklang
 alle Fugle sjunge,
 af det lagdes Ord og Sang
 paa vor bløde Tunge,
 Ordet som en Klokke-Klang,
 Ordet som en Buggesang,
 Ordet som det lyder.

(Grundtvig. Sangverk D. I No. 55.)

Tone: En Siemands Brud har Volgen kjær.

- 321.** Du kjære, kjære Bibelbog,
 som signes skal i alle Sprog,
 vær du som for min Skat, min Lyst,
 tænd Andagt i mit Bryst!

Du vandre skal din Seiersgang
og skabe rundt dig Færd og Sang,
du sprede altid over Jord
din Trøst med Livjens Ord.

Dog ei for dig vi bøier Kne,
som for en Afgud, gjort af Træ,
og former Overtroens Nag
af Sværten i en Bog.
Hvad der er raat, jeg kalder raat,
hvad der er godt, jeg kalder godt,
og gennem Sagnet Malm og Slud
jeg piner frem til Gud.

Ja jeg vil se i dig som Speil
just Mennesket med alle Feil,
hvor lavt vi stod, hvor højt vi gik,
at fremad gaar vort Blik.
Fra Jahve* og til Jesu Gud,
det er et Sprang fra Varn til Brud,
Moses er Slægtens Vasse-Gang,
Jesús Triumfens Sang.

Og dog er lagt i dine Ord
det største Fromheds Væld paa Jord
af Andagts Glød, af Hvissen mild,
af Lidenskabers Ild.

Du Sanger! ryk mig med din Vød!
Profet! o fyld min Sjæl med Mod!
til, døbt i Jesu Taales Bad,
mod Gud den flaggerer glad.

* En rigtigere Udtale af Jehova.

Ja kjære, kjære Bibelbog,
 som signes skal i alle Sprog,
 vær du som for min Skat, min Lyst,
 tænd Andagt i mit Bryst!
 Du vandre skal din Seiersgang
 og skabe rundt dig Færd og Sang,
 du sprede altid over Jord
 din Trøst med Livsens Ord!

(Kristofer Janjon.)

Tone: Sweet by and by (Moodens og Sankens Sange).

Solo:

322. Jesu Ord elsker jeg over alt,
 det er Gud, som til Støvet har talt,
 ja vor Gud hviler Trøst allen Stund
 gennem dem fra et Menneskes Mund.

Kor:

Jesu Ord! Jesu Ord!
 som de jubles i Syd og i Nord,
 Jesu Ord! Jesu Ord!
 som de tegner hans lysende Spor.

Solo:

Om fortvivlet jeg sad, uden Trøst,
 Blæden visned som Bladet i Høst,
 om hvert Haab, som jeg elskede, brast,
 Jesu Ord holder Haabet dog fast.

Kor:

Jesu Ord! Jesu Ord!
 er de samme i Mar som i Fjor,

Jesu Ord! Jesu Ord!

vinke frem i hans blodstænkte Spor.

S o l o:

Gjennem Bibelens skjont fromme Digt
Jesu Ord kalder frem til vor Pligt,
i dens Strid og Modsigelzers Net
Jesu Ord er Kompassstregen ret.

K o r:

Jesu Ord! Jesu Ord
vil jeg elske, som Barnet sin Mo'r,
Jesu Ord, Jesu Ord
skal mig dække, naar jeg sænkes i Jord.

S o l o:

Kom da Prester! jeg ræddes Jer ei!
Jesu Ord skal mig nok vise Vei,
kom kun Videlsjers tærende Blod,
Jesu Ord trodjer Sygdom og Død.

K o r:

Jesu Ord, Jesu Ord
brygger Broen til Himmels fra Jord,
Jesu Ord, Jesu Ord
er den Grund, hvorpaa jeg lever og tror.

(Kristofer Janson.)

Føraar.

323. Væ det evige Føraar i Livet,
 som alting har skabt!
 Opstandelsens Morgen det mindste er givet,
 kun Former gaar tabt.
 Slægt føder Slægt,
 stigende Evne den naar,
 Art føder Art
 i Millioner af Aar.
 Verdner forgaar og opstaar.
- Intet saa smaat, at ei findes et mindre,
 Ingen kan se.
 Intet saa stort, at ei findes et større
 bortenfor det.
 Krybet i Jord
 Bjerger jo bygge det kan,
 Støvet, som for,
 eller det skyllende Sand,
 Nager har grundlagt engang.
- Uendeligt alt, hvor det mindste og største
 løber i et.
 Ingen skal sene det sidste - det første
 ingen har set.
 Ordenens Lov
 bærer det ret i sin Favn,
 Frugt og Behov
 føder hverandre; bort Gavn
 møder det samlede Gavn.

Evigheds Afkom og Fæd er vi alle,
 Tanterne har
 Rodder i Slægternes Morgen; de falde,
 Spørgsmaal med Svar,
 fulde af Sæd
 over den evige Grund;
 derfor dig glæd,
 at du en svindende Stund
 øgede Evigheds Arv.

Bland dig i Livsfronden du, som jif være
 Blomst i dens Vaar,
 unde et Dogn til det Eviges Værelse
 i Menneske-Kaar,
 yde din Skjærv
 ind til det Eviges Hværv,
 liden og svag
 aande et eneste Drag
 ind af den evige Dag.

(Bjørnstjerne Bjørnson.)

324. Aabne Vande, aabne Vande!
 hele Vintrens lange Længsel
 nu den bliver helt til Trængsel:
 neppe ses en sjøblaa Strime —
 som en Maaned er hver Time.

Aabne Vande, aabne Vande!
 Storm maa til, og Stormen kommer,
 fylder frem fra andres Sommer,
 frie Bølger, sterke Bølger, —
 Brag og Brøt og Synkning følger.

Aabne Vande, aabne Vande!
 atter Luft og Berg sig speiler;
 der en Damper, her en Seiler,
 ind ad bruser Bud fra Verden
 ud ad mod en kampstor Jærden.

Aabne Vande, aabne Vande!
 Solen ildner, Regnen svaler,
 Jorden reiser sig og taler,
 Sjælen svarer, stjælver, lyer,
 Kraften er der, som fornyer.

(Bjørnstjerne Bjørnson. Forkortet.)

Sommer.

Tone af Rung.

325. I al sin Glans nu straalér Solen,
 Livslyset over Naadestolen,
 nu kom vor Pintsfelisjetid,
 nu har vi Sommer kjær og blid,
 nu spaar os mer end Englerøst
 i Jesu Navn en gylden Høst!

I Sommernattens korte Svale
 slaar høit Fredsstofvens Nattergale,
 saa alt, hvad Herren kalder sit,
 maa slumre sødt og vaagne blidt,
 maa drømme sødt om Paradis
 og vaagne til Vorherres Pris,

Det aander himmelf over Stovet,
 det vifter hjemligt gjennem Lovet,
 det luster liflig under Skj
 fra Paradis, opladt paany,
 og yndig risler ved vor Fod
 i Engen Bæk af Livets Flod!

(Grundtvig. Benjen og Josnes Bisebog No. 25. Fortørtet.)

Høst.

Tone: Over den Herre.

- 326.** Gud, du fra dine de herlige Høienlofts Sale
 vander, som Bjergenes Top, jaa de dybeste Dale,
 dig vi med Sang
 takke for Kornet i Bang,
 du vil os evig hugsvale.

Jorden vi pløie, og Sæden vi jaa i det lave,
 Vækst og Velsignelse dog kun er Himmelen's Gave.
 Og med dit Ord
 planted du, Herre, paa Jord
 til os en Paradis-Have.

Kornet vi meied og bandt og det sanked i Lade,
 takker dig Herre og Gud, som gav Høsten, jaa glade,
 du som gav alt,
 du som har Stjernerne talt,
 vogte os alle for Skade.

Nu i din Kirke, som staar paa den levende Skippe
 Skuppen i Ordet, som holder, naar Sigerne glippe
 takke med Sang
 vi for den hølgende Bang
 gyllden med Nks og med Bippe.

(Grundtvig. Sangbort D. III No. 339. Fortørtet.)

Winter.

327. A Sue staar Urt og Buft i Tint,
 det er saa koldt derude,
 dog synger der en liden Fugl
 paa Kvist ved frozne Rude.

Giv Tid! giv Tid! den vinner glad
 og ryfter de Smaavinger;
 giv Tid, og hver en Kvist faar Blad;
 giv Tid! hver Blomst udspringer.

Giv Tid, og Livets Træ bli'r grønt,
 maa Frostten det end fue;
 giv Tid, og hvad du drømte skiont,
 du skal i Sandhed skue.

Giv Tid, og Vindens Winterblund
 skal fly for herlig Sommer,
 giv Tid og hi paa Herrens Stund,
 forvist hans Frelse kommer!

(Engemann.)

Slutnings - Salmer.

Tone: Du gamla, du friska.

328. Guds Fred over Huset, hvor Nærlighed bor,
 og Hjertet har smeltende Stemme,
 hvor Fremmed og Kjending, hvor Viden og Stor
 saa hjertelig mødes som hjemme.

Guds Fred med den Gamle, som stunder til No,
 hans Aften saa mildelig smile,
 Guds Fred over Graven, hvor Støvet skal bo,
 naar Aanden gaar ind til sin Hvile.

Guds Fred med de Ungre, som trolig i Sind
 de Hensjarnes Minde vil høre,
 Guds Fred med de Smaa, som med Roser paa Kind
 opvokser i Tugt og i Ære.

Guds Fred med os alle, hvor vi end skal gaa,
 til engang vi synker i Graven,
 Guds Fred, naar det undes os salig at naa
 Guds Freden i Paradishaven! .

(Reitan.)

Tone: There is a fountain filled with blood.

329. Vi har en Fader evig god,
 du er hans Datter og Søn,
 han Jones ikke ved Skræk og Blod,
 men tilgi'r Syndres Bøn.

Kor: Brødre! lader os vandre
i Guds Kjærlighed!
vort Løsen: elsker hverandre!
vor Hilsen: et Guds Fred!

Vi har en Hovding herlig, stor,
vor Broder Jesus Krist,
og hver, som følger hans sikre Spor,
skal seire med ham forvist.

Kor: Brødre, lader os vandre o. s. v.

Hvo Gud kan elske uden Svig
og hjælpe de andre frem,
hans Hjem det bliver et Himmerig,
og Himmerige hans Hjem.

Kor: Brødre, lader os vandre o. s. v.

(Kristofer Hanson.)

One: Nearer, my God, to thee.

330. Fader! vi takke dig
for alt af godt!
dit Solskin straalers paa
Hytte og Slot.
Tak for hver Helsestund!
Tak for hvert Smil om Mund!
Tak for hver Sorg, naar kun
din Gavn den naatt!

Tak for det daglig Brød,
som du os gav!
Tak for hver Ven, du hød

til Støttestab!
Tak for hvert Vingeslag
opad mod Lysets Dag!
Tak for hver Sandhedsfag
Seier du gav!

Fader! vi bede dig
Synden vor glem!
væk os, og led os saa
videre frem!
Mer af det Mod, som stred,
mere af Kjærlighed,
mere af Himlens Fred
i vore Hjem!

(Kristofer Janson.)

Bekjelsang eller Beksellæsing mellem Prest og Menighed.*

I.

Prest: Kom, lad os synge for Herren. Lad os komme i hans Nærhed med Taksigelse og være glade i Hjertet for hans Ansigt. Han er nær hos alle, som kalde paa ham, hos alle, som kalde paa ham i Sandhed.

Menighed: Herren er god mod alle og hans omme Naade er over alle hans Gjerninger.

Prest: Saa siger den Høie og Dphøiede, som bor i Evidhed, hvis Navn er helligt: jeg dvæler paa det høie og hellige Sted, men ogsaa hos ham, som har en sønderknust og ydmyg Aand, for at oplive den Ydmyges Aand og for at oplive de Sønderknustes Hjerter.

Menighed: Herren er god mod alle og hans omme Naade er over alle hans Gjerninger.

Prest: Kan en Kvinde forglemme sit Barn? Og selv om hun forglemmer det, saa vil jeg ikke forglemme dig, siger vor Gud.

Menighed: Den evige Gud er vor Tilflugt; bære os gjør hans evige Arme.

Prest: Hverken Død eller Liv, hverken nærværende eller tilkommende Ting, hverken Høit eller Dybt eller nogen

* Hvis Presten foretrækker Sang for Læsning, kan den lutherske Messe-tone hjemmefra godt bruges. Noder paa Menighedens Tilsvær vil findes i "Unity Hymns and Chorals," edited by Gannett, Blake and Hosmer, hvorfra disse Bekjelsange er tagne med Udgivernes Samtykke.

Kristofer Janson.

anden Skabning skal kunne skille os fra Guds Kjærlighed. Fortroist Jer paa ham altid, I Folk! udos Eders Hjertes for ham!

M en i g h e d: Fortroister Eder paa Herren altid; thi i Herren, den Evige, er evig Styrke.

II.

P r e s t: Hvormed skal vi komme for Herren, og hvie os for den Høieste? Han har vist os i vore Hjertes, hvad er godt, og hvad det er, han træver: at gjøre Ret, at elske Barmhjertighed, at vandre ndmøget med vor Gud.

M en i g h e d: Skab i mig et rent Hjerte, o Gud: fornuen ren Aand i mig.

P r e s t: Derjom du bringer din Bøn til Alteret og der erindrer, at din Broder har noget mod dig, saa gaa bort, forlig dig først med din Broder og kom saa og offre din Bøn til Gud. Den, som ikke elsker sin Broder, som han har seet, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har seet?

M en i g h e d: Randsag mig, o Gud, og kjend mit Hjerte. Forsøg mig og kjend mine Tanker.

P r e s t: Og naar I staa op for at bede, tilgiv, om I har noget mod Nogen, at Eders Fader, som er i Himmelen, ogsaa maa tilgive Eder Eders Synder.

M en i g h e d: Randsag mig, o Gud, og kjend mit Hjerte. Forsøg mig og kjend mine Tanker.

P r e s t: Hvilkesomhelst Ting, der er sande, hvilkesomhelst Ting, der er ærlige, hvilkesomhelst Ting, der er ret færdige, hvilkesomhelst Ting, der er rene, hvilkesomhelst Ting, der er elskelige, hvilkesomhelst Ting, der

har et godt Navn, hvilken som helst Dyd, hvilken som helst Lovsang — lad os tænke paa disse Ting.

Menighed: O tilbed Herren i hans Helligheds Stjorhed. Tjen ham med Glæde al Jorden.

III.

Prest: Velsign Herren min Sjæl, og alt hvad i mig er love hans hellige Navn!

Menighed: Prijs Herren, som er Konge over al Magt og Herlighed. O min Sjæl pris ham; thi stjort er det at synge Lovsang. Loft op Jer Røst, stem Ederes Psalter og Harpe. Lad hellig Musik gjentude.

Prest: Lov Herren, o min Sjæl, og glem ikke alle hans Betgjerninger, han, som tilgiver alle dine Synder, som læger alle dine Sygdomme, som frelser dit Liv fra Delæggelse, som kroner dig med kjærtegnet Gudhed og rig Naade. Han læger den, som har et sonderbrudt Hjerte, og forbinder deres Saar. Han nævner Stjernerne's Tal, han kalder dem alle ved Navn.

Menighed: Prijs Herren, som med Hellighed hersker i al Ting. Som dig opholder og bærer paa Vinger som Ørnen. Som dig opholder, hvor du af dig selv vilde falde. Sandelig, har du ei følt det?

Prest: O Herre! dine Velsignelser hænge som Frugtklaser! de komme dryssende over os! De brønder frem som mægtige Bænder paa alle Sider. O send din Gudhed, Helse og Styrke over os, at vi maa blive taknemlige, pligtopfyldende og hellige.

Menighed: Prijs Herren, og se med dine Øine al hans Naade. Ud af Himlene regner hans Kjærlighed

som Strømme. Tænk, o Menneske, hvad Magt er i hans Haand, som daglig moder dig med Velsignelser.
 Præst: Lov Herren, o min Sjæl, og alt hvad i mig er, love hans hellige Navn.
 Menighed: Amen!

IV.

Præst: Jeg blev glad, da mine Vedjagere sagde til mig: kom, det er vor Helligdag; lad os gaa til Herrens Hus, lad os fatte gode Forsætter sammen; lad vore Fodder staa inden hans Porte, og Hjerte og Røst takke ham. Fred over Gammel og Ung, som træder ind her, Fred over hver Sjæl herinde! Herren løfte sit Ansigts Lys paa os og give os Fred.

Menighed: Kom nu, tjen Herren med Glæde, kom, kom til ham med en Sang. Være være Gud i det Høie, Fred paa Jorden, og god Vilje til Menneskers Børn.

Præst: Velsignet være Gud Herren, som giver Skønhed for Afse, og Lovsangs Klædebon for Aandens Lyngsel. Herren er mit Lys og min Frelse, hvem behøver jeg at frugte? Herren er mit Livs Styrke, for hvem behøver jeg at ræddes? Det er godt, at et Menneske baade kan haabe og vente rolig paa Herrens Frelse.

Menighed: Bliv ei vred i Trængsels Tider; taalmodig vent paa Herren. Vi ved alting tjener ham, som elsker Herren, sin Gud.

Præst: Velsignet være Gud Herren af Evighed, som aldrig ophører at nærme sig os mere og mere. Hans Røst i Verdens Morgen blev hørt langt borte; om Aftenen taler han ved Døren og træder ind for at

dvæle med os for altid. Mange er dine Vidner, o Gud, og din uhyrlige Nærværelses Engle, ellers havde vi aldrig kjendt dig. Se du vandrer mellem os, og vi ser dig ikke: men Himlene fortælle din Ære, Profeterne forkynde dine Drømme; den Retfærdige beundrer din Lov i sit Hjerte; den Taalmodige finder dig i sin Sorgs hemmelige Tempel, og deres Sange bryde ud i Melodi til dig.

M en i g h e d: Hellig, hellig Gud almeægtig! Jorden tolker Vælden din! Og din Ære fylder Himlen: Hellig, hellig, hellig Herren!

P r e s t: Tjen Herren med Glæde, kom for hans Ansigt med Sang. Thi han er vor Gud. Vi er hans Græssanges Folk og hans Haands Haar. Visjelig Guds-
hed og Naade skal følge mig alle mit Livs Dage, og jeg skal dvæle i Herrens Hus for altid.

M e n i g h e d: Kom nu, tjen Herren med Glæde, kom, kom til ham med en Sang. Ære være Gud i det Høie, Fred paa Jorden og god Vilje til Menneskers Børn. Amen!

V.

P r e s t: Lovet være Gud, Gud, som hjælper os, som bærer vore Byrder Dag efter Dag. Herren møder den, som med Glæde gjør Retfærdighed, som erindrer ham paa sine Veie. I alle vore Veie lad os erkjende ham, og han skal lede vore Stier.

M e n i g h e d: O, giv Tak til Herren; thi hans Naade varer for evig!

P r e s t: Hvorfor er du mismodig, min Sjæl, og hvorfor

er du urolig i mig? Haab du paa Gud! Jeg skal endnu prise ham — ham min Frelser og min Gud!

M e n i g h e d: Hans Retfærdighed er lig de høie Bjerge; hans Visdom er et stort Dyb.

P r e s t: Naar jeg er i Tungjel, vil jeg tænke paa Gud, en Tilflugt fra Stormen, en Skugge for Veden.

M e n i g h e d: Du vil i fuldkommen Fred holde ham fast, hvis Tanke er fæstet paa dig.

P r e s t: Den Evige er en aldrig afladende Gud. Han svækkes ikke, han trættes ikke, og til dem, som ingen Magt har, gir han overflødig Styrke. De, som vente paa Herren, skal fornye deres Styrke, de skal flyve op paa Vinger som Orneus; de skal løbe og ikke blive trætte; de skal vandre og ikke vansmægte.

M e n i g h e d: O, giv Tak til Herren; thi hans Naade varer til evig Tid.

VI.

P r e s t: Der er een Gud og alles Fader, over alt og gjennem alt og i os alle. I ham lever vi og roes og har vor Tilværelse; af ham og ved ham og til ham er alle Ting.

M e n i g h e d: Hos ham er Livets Kilde; gjennem hans Lys ser vi Lys.

P r e s t: Himlene forkynde hans Gode, Himmelhvælvingen viser hans Hænders Gjerninger. Dag yttre Visdom til Dag, Nat viser Kundskab til Nat.

M e n i g h e d: Herre! hvor mangfoldige er dine Gjerninger! I Visdom har du gjort dem alle.

P r e s t: Velsignet er den Mand, hvis Glæde er i Herrens Lov! Velsignet er de, hvis Veie er rene, som vandre paa hans Buds Stier. Velsignet er de, som holder hans Anordninger, og som søger ham af deres hele Hjerte.

M e n i g h e d: Velsignet er den Mand, hvis Styrke er i dig; i hvis Hjerte er dine Veie. Gode være vor Fader, som er i Himlen, den Høie og Hellige, som var i Begyndelsen, er nu og evig skal være, een sand Gud. Amen!

VII.

P r e s t: Herre du randsjager og kjender mig. Hvad enten jeg sidder eller opstaar, da ved du det. Du kjender mine Tanker langt fra, du omringer min Sti og mit Veie, du kjender grant alle mine Veie; thi der er ikke et Ord paa min Tunge, uden du Herre ved det alt sammen. Du omgiver mig bagved og foran og lægger din Haand paa mig. Saadan Mundskab er for underbar for mig, den er saa høi, jeg kan ei fatte den.

M e n i g h e d: Hvor skal jeg gaa fra din Mand? hvor skal jeg gaa fra din Mand? eller fly fra din Nærhed?

P r e s t: Dersom jeg stiger op til Himlen, saa er du der. Dersom jeg vilde rede min Seng i Dybet, saa er du der. Dersom jeg vilde tage Morgenrødens Vinger, dersom jeg vilde bo ved det hderste Hav,

M e n i g h e d: Og saa der skal din Haand lede mig, og din høire Haand skal holde mig.

P r e s t: Dersom jeg vilde sige: Mørket maa dog skjule mig, saa er Natten som Lys omkring mig.

M e n i g h e d: Ja Mørket skjuler ikke for dig, men Natten
skinner lig Dagen.

P r e s t: Hvor kostelige for mig er dine Tanker, o Gud!
hvor stor er deres Sum. Dersom jeg vilde tælle dem,
de vilde være talrigere end Sandet. Naar jeg vaag-
ner, jeg er endnu hos dig! Randsag mig, o Gud, og
kjend mit Hjerte; prøv mig og kjend mine Tanker.

M e n i g h e d: Se om der er Gudt i mig, led mig paa
din hellige Vej.

VIII.

P r e s t: Beder og Eder skal gives; søger og I skal finde;
banker og Eder skal oplades; thi Sandhedens Mand
vil lede os til al Sandhed, og Sandheden skal fri
gøre os.

M e n i g h e d: Led mig, o Herre, i din Sandhed! hrør
din Sandhed træder ind, blir der Vns.

P r e s t: Gud, som bød Vnjet skinne ud af Mørket, har
skinneth i vore Hjerter ogsaa og givet os Mandens Al-
vor, hvorved vi erobrer et evigt Liv. Dette er Vnjet,
som oplukker hver Mand, der kommer til Verden, og
saamange som modtage det, dem giver det Magt til at
blive Guds Børn.

M e n i g h e d: Ved os Herre i din Sandhed! lad din
Sandhed bevare os altid.

P r e s t: Jesus jagde: for den Skyld kom jeg til Verden,
og til den Ende blev jeg født, at jeg skulde bære Vidne
om Sandheden og gjøre hans Gjerninger, som sendte
mig. Og dersom Noget længes at følge mig efter

lad ham fornægte sig selv og tage op sit Kors; thi jeg kom ikke for at gjøre min egen Vilje, men Faderens Vilje, som sendte mig; og hvem som helst der vil gjøre Guds Vilje, han er min Broder og min Søster.

M e n i g h e d: De skal kjende Sandheden, og Sandheden skal gjøre dem fri.

P r e s t: Thi Anden underviser i alle Ting, ogsaa i Guds Dybheder.

M e n i g h e d: Ogsaa Guds Dybheder, og hans Sandhed skal gjøre os fri. Her være vor Fader, som er i Himlen, den Høie og Hellige, som var i Begyndelsen, er nu og evig skal være, een sand Gud. Amen!

Indhold.

	Side
Forord	5
Indledning	7
Indgangs- og Slutningslatter	9
Daabslatter	27
Konfirmationslatter	33
Nadverlatter	39
Gud	49
Jesús Kristus	89
Alefatter	108
Palmejøndag	120
Lidelfesslatter	127
Paafelatter	135
Himmelfartslatter	142
Gjenkomst	144
Guds hellige And	149
Liv i Gud	161
Gudsbilledet	176
Sundfbefjendelfe	180
Omvendelfe	188
Vangfel	189
Korfet	192
Bøn	200
Barnlighed	203
Frimodighed	207
Glæde	210
Troefrihed	212
Frihed	214
Sandhed	220
Mdmghed	224
Tro	226
No	229

	Side
Kjærlighed.....	232
Jesu Efterfølgelse.....	243
Særlige Salmer.....	255
Ved Barneleiet.....	257
Barnefange.....	259
Morgensange.....	261
Aftenfange.....	266
Maaltidet.....	273
For Rejsende.....	274
Brudbryllupsfange.....	275
Solv og Guldbrudbryllupsfange.....	284
I Alderdommen.....	286
Dødsleiet.....	290
Begravelsesfalmes.....	297
Himlens Herlighed.....	311
Nytaarsaften.....	316
Nytaarsdag.....	319
Menigheden.....	322
Skoleindvielse.....	326
Kirkeindvielse.....	327
Prestevielse.....	334
Missionen.....	335
Ordet.....	339
Foraar.....	344
Sommer.....	346
Høst.....	347
Vinter.....	348
Slutningsfalmes.....	349
Bekkefsange eller Bekkeflæsning.....	353

Register.

A.

	No.	Side
Albne Bænde.....	324	345
Aaret, som i Dag oprinder	300	319
Af Diendes og Spædes Mund.....	22	30
Af Guds Naade ere vi.....	142	166
Aften rød gjør Morgen rød	120	139
Aftenjølens Pygge	250	271
Alderdom paa denne Jord.....	268	289
Alles Knæ engang sig bøie	125	144
All ye nations praise the Lord.....	72	85
Alterlyset i Herrens Hus	258	279
Alt hvad som Fuglevinger fik	1	11
Altid freidig.....	181	208
Alt staar i Guds Faderhaand	184	210
Apostlerne sad i Jerusalem	130	151
Arbejdsmand og Arbeidskvinde	199	224
At first I prayed for light.....	226	252
At jige Verden ret Farvel	270	291

B.

Barn, o jeg vidste	282	301
Bed Gud om en Retfærdigs Død	286	304
Bedre kan jeg ikke fare.....	279	299
Beneath the shadow	128	146
Bered med Glid dit Indre	102	122
Beredt er nu til Nadder stor.....	31	41
Bliv Barn igjen.....	176	203
Bliv hos os	248	270
Bortvend din Brede	158	183

C.

Come said Jesus.....	127	145
----------------------	-----	-----

	No.	Side
D.		
Deilig er Jorden.....	95	115
Den gode Strid den føres her	147	171
Den nærmer ſig den Time	269	290
Den ſignede Dag	132	152
Den ſtille Uges Sørgetid.....	108	130
Den ſtore hvide Flok	295	313
Den ſtørſte Mand paa Jorden	177	203
Den Tro, ſom Jeſum ſabner	200	226
Der gaar et ſtille Tog.....	114	201
Det er fuldbragt	30	38
Det er jaa trugt.....	260	280
Det er jaa budigt at følges ad....	256	276
Det gamle Aar det ſynker.....	298	316
Det kimer lydt til kirkefeſt.....	5	11
Dig evig Gud ſke Være.....	240	263
Dit Navn o Jeſus lokker mig.....	80	98
Du deilige Barn	283	302
Du dine Forældres Glæde	285	304
Du kjære Gud Fader	236	261
Du kjære, kjære Bibelfog	321	340
Du lille Fugl mellem Vaarværlovet	90	109
Du Sandheds Helt, vor Jeſus fød	85	43
Du, ſom gaar ud	134	156
Døden tror, at den kan dræbe	292	309

E.

Ei Templer reist af Støvets Haand.....	313	332
Elſt din Næſte du Kriſtensjæl	213	241
En Del af Gud er i os lagt.....	208	236
Engel, hvor jeg har dig kjær	121	140
En Gud og alles Fader	221	248
En Myrtekrans er ſkøn at ſe.....	262	282
Er det ſandt, ſom mange ſynge	223	250
Er du ſtundom til Raatt	183	209
Eſt du modfalden.....	171	198
Et Kors det var det haarde	168	194
Et nyfødt Aar paa Verdensſtrømmen.....	301	320

	No.	Side
F.		
Fader, som er Kjærlighed	261	281
Fader, vi takke dig	330	350
Flyver, Himlens Fugle, flyver	319	338
Folkekraft er Friheds Fa'r	193	218
Foran den store Indgang	276	296
Forbi med Haabet	111	131
For dig o Herre som Dage kun	63	11
For hvert Kuld af kristne Fædre	57	69
Fornø med Gud din Daabes Pagt	29	38
Fra Fjord og Fiære	97	117
Fra Verdens Strid og Møie	247	269
Fred Gamle	265	285
Fred hviler over Vand og By	245	267
Fred til Bod for bittert Savn	14	22
Fremad er Verdens vilde Røst	203	230
Fremad, Fædres høie Hærtag	303	321
Fremad, sprængt er nu de gamle	304	321
Frihed bedre er end Guld	188	214
Frihed er det bedste Ord	189	215
From all, that dwell	71	85
Fryd dig du Kristi Brud	103	123
Følger med til Urtegaarden	106	127
Føle skal det Folkevrimlen	124	142

G.		
Gid Gud maa sende	303	326
Gjør Døren høi	101	121
Glade Jul, hellige Jul	92	112
Glem ei du er Støv	155	178
Godmorgen Sol	238	262
Godnat, godnat	234	260
Gud, din Sag er soletklar	59	70
Gud du fra dine herlige	326	347
Gud har os givet vor Broder	76	94
Gud o styr du mine Tanker	173	200
Guds Dør oplades i vor Daab	21	29
Guds Engle i Flok	93	113

	No.	Side
Guds Fred er mer end Englevagt.	18	24
Guds Fred hvor I bygge		7
Guds Fred over Huset.	328	349
Guds Kjærlighed jeg ønsker.	235	233
Gud skal alting mage.	67	80
Guds Ord det er vort Arvegod.	19	25
Gud være med os alle	254	274

Han som Engle giver Føden.	64	75
Hav Tak o Gud, vor Skabermænd.	252	273
He cometh not a king to reign.	126	144
He prayeth well.	227	253
Her ei ties.	309	327
Her et Herte har hørt op at banke.	288	306
Herslige Segl paa Uddeligheden.	115	135
Her mødes alle Veie.	280	299
Herre bevar og velsigne.	13	21
Herre Gud du er og bliver.	11	19
Herre jeg er nu gammel.	266	286
Herre jeg maa klage.	161	185
Herre lær mig ret.	178	204
Herren er stor.	52	64
Herren han har besøgt sit Føl.	122	141
Herrens Høst var over Vandet.	10	18
Herren vi prise.	299	317
Herre signe du og raade.	20	25
Herre tag i din sterke Haand.	231	259
Herre tal, din Tjener hører.	7	16
Herre vor Gud.	316	335
Her vil ties.	164	189
Her vi sidde nu med Gammen.	253	274
Hil dig Frelser og Forsjoner.	75	92
Hils alle: Ret og Sandhed.	191	217
Hist sig Marmorhøie brede.	289	307
Hjemmet aabnes.	264	284
Hosianna, sagtmodig og stille.	160	120

	No.	Side
Huset, som Gud har byggt	257	277
Hvad er det dog, som ligger	273	294
Hvad er det for en Vængsel stor	41	51
Hvad er Sandhed hist og her	196	222
Hvem der smile kan ad Døden	272	294
Hvem er du med de tusende Navn	40	51
Hvert et Øys i Livets Nat	56	68
Hvi skal en Kristen grue	170	196
Hvor derlig skal Guds Kirke	209	237
Hvor skal jeg søge fra dit Ansigt	47	59
Hjælpelig, rolig	312	331
Hør det ringer for bort Øre	153	177
Hører J, som græde	119	138
Hør Nøsten raaber	163	186
J.		
J al sin Glans nu straalet Solen	325	346
J alle, som paa Jord min Faders Vilje gjøre	105	127
J Brødre, Søstre o hører paa	88	106
J Dag paa apostolisk Vis	315	334
J dit Tempel møde vi	2	12
J fjerne Kirketaarne	244	266
J igen et Aar udfolder sine Binger	301	320
J igiennem Orglets sterke Klang	255	275
J Himmelen	294	312
J Jesu Navn vi bede her	27	36
Jugen er saa stor en Synder	86	104
Jes er kun et Baand paa Bandet	278	298
J Sne staar Urt og Buks	327	348
Jeg beder dig ikke om Rigdom	141	165
Jeg er det Hus paa Klippesten	305	322
Jeg er Guds Barn	179	205
Jeg er i min Faders Skjød	149	173
Jeg fik en Trost	169	195
Jeg følger mig frarevet dig	157	182
Jeg gaar i Trængsel	145	168
Jeg har baaret Lærkens Vinge	182	208
Jeg har en Angst som aldrig før	160	184

	No.	Side
Jeg lægger mig saa trøgt	235	260
Jeg løfter høit til Himlens Borg...	68	82
Jeg saa ham som Barn	79	97
Jeg ser dig Almagts Gud	48	60
Jeg staar for Gud	162	186
Jeg svinger Julekvad	91	111
Jesu din Bhukommelse	37	45
Jesu Ord elsker jeg overalt	322	342
Jesus du Trøst	159	184
Jesus er Guds Søn	152	176
Jesus himmelfaren	123	142
Jesus vandrer rundt og banker	84	102
Julen har Engleind	96	116

K.

Kæiseren sidder og kræver Skat	187	213
Kimer 3 Klokker	89	108
Kirkelokke, ei til Hovedstæder	291	308
Kirken den er et gammelt Hus	311	329
Kjære Gud din Englefare	233	260
Kjærlighed er hvad alene	259	279
Kjærlighed er Vhsets Milde	214	241
Kjærlighed fra Gud	211	239
Klar op mit Hjerte	136	157
Klokken slaar	143	166
Kom Gud Faders Aand fuldgod	138	159
Kommer hid kun med de Smaa	24	31
Kom, o hellig Aand, kom brat	137	158
Korsets hvide Seiersfane	215	243
Kristenfolkets Hjerte	156	180
Krist stod op fra Døde	117	136
Kristus gif ved Aftentide	107	128
Kun dagligdags er al din Dont	198	224
Kvinde se, din Tro er stor	201	227

L.

Lad dem, som fæste vil sin Pagt	28	37
---------------------------------------	----	----

	No.	Side
Fad os, som sit Forældres Navn.....	23	31
Fad vaie høit bort Kongeslag.....	217	244
Fille Guds Barn.....	243	265
Fivet er fra Himmerige.....	144	167
Lord what offering.....	225	251
Lover den Herre.....	51	63
Lover Herren, han er nær.....	9	17
Loving Jesus meek and mild.....	232	259
Lov og Pris Algodheds Gud.....	44	54
Lovsinger Herren.....	50	62
Ohlsalig, Ihtsalig.....	246	268
Ør mig Nattens Stjerne.....	148	172
Ør mig o Skov.....	281	300
Læs Aften og Morgen dit Faderbor.....	172	200
Løst mig kun bort.....	274	294
Løgn og Ondskab vi forjage ..	26	35

M.

Mand af Muld.....	150	174
Man siger her, at Gud har nok.....	62	73
Med Gud, med Gud.....	216	243
Med Maanen i det Fjerne.....	249	270
Med saligt Hjerte.....	192	218
Mellem Jord og Himmel hænger.....	113	132
Min Sjæl, min Sjæl, lov Herren.....	53	65
Morgenstund har Guld i Mund.....	237	261
My spirit to yours.....	129	146
Mægtigste Kruise.....	77	95

N.

Naar jeg bedrovet sidder.....	185	210
Naar Shnderen ret ser sin Vaade.....	83	101
Naglet til et Kors paa Jorden.....	112	132
Nearer, my God, to thee.....	73	86
Nu Brødre, Søstre, lytter til.....	87	104
Nu da han er bleven Ver.....	287	306
Nu da til Lykke.....	222	249
Nu Haabet er udgaaget.....	98	118

	No.	Side
Nu rinder Solen op.....	241	264
Nu titte til hinanden	239	263

D.

D da, didhen ei Sorgen naar.....	296	315
D du, som skabte Hjertet mit.....	70	84
D Gud du ser mig.....	32	41
D Held den Mand.....	139	163
D hellig Mand bort Hjerte kjær..	135	157
D Henrykkelse at elske	212	240
D Herre Gud dig til os vend.....	8	17
D Hjertens Ve	114	133
D Krist du sande Vns og Vel	81	98
D kristne Folk, saa kommer nu	36	44
D lad din Aand nu med os være	25	32
D lad mig saa læne.....	151	174
D Menneſſe, din Strøbens Sittren.....	190	217
Dp al den Ting, som Gud har gjort	46	57
Dp Brødre! ſkynder Eder, Livet er kort.....	205	235
Dp dog Zion, ſer du ei	219	246
Dp I kristne, rufter Eder.....	218	245
Dpløſt dit Syn o kristen Sjel.....	317	336
Orbets Lærdom, Bøn og Sang	17	23
Ordet var fra Ailids Tid	320	339
Ord, ſom Verden ſaa foragter.....	194	220
D Sandhedens Meſter.....	110	131
D store Gud, vi love dig.....	43	53
D tænk, naar engang ſamles ſkal	15	22
D vaagner op til Pris og Kvad.....	49	62
Dver Krynghen Korſet ſvæver.....	166	192

P.

Paa Jeruſalem det ny.....	307	325
Paa Jord ſom i Himmelf.....	116	135
Paa Livsſeiladsen er Gud det Fyr.....	224	251
Paaſtemorgen ſlukker Sorgen	118	137
Prifer, prifer, lover Gud	42	53

	No.	Side
R.		
Reis op dit Hoved alt Kristenfolk.....	78	96
Kind nu op i Jesu Navn.....	242	265
Ro er Hjertets røde Guldb.....	202	229
S.		
Saalænge du har Maal og Mund.....	54	66
Saa vide om Land.....	165	190
Samme Tro og samme Daab.....	12	20
Sandhed er den bolde Kjempe.....	197	223
Se hvor nu Jesus træder.....	104	125
Se i mit Blif.....	74	91
Se Jødeguden er affat nu.....	61	72
Sion pris din Saliggjører.....	38	46
Sions Bægter hæver Røsten.....	293	311
Skabningens Herre.....	314	334
Skal Kjærlighed sin Prøve staa.....	210	238
Skriv dig Jesus paa mit Hjerte.....	109	130
Som Bladet, der fra Træet falder.....	275	295
Som Dugg paa slagne Enge.....	271	293
Som Markens Blomst.....	277	297
Som tørstige Hjort monne skrige.....	69	83
Sov mit Barn, sov længe.....	228	257
Sov sødelig.....	229	258
Sov sødt Barnkille.....	230	258
Stadig Kamp vort Liv maa være.....	85	103
Stenen i Stefanens Pande.....	195	222
Stiftet Guds Søn har paa Jorden.....	318	337
Stille er min Sjæl i Gud.....	140	163
Stille, stille, Herren er nær.....	4	13
Stolkongen tændte sit Blus.....	131	152
Shng med os baade Mark og Skov.....	5	14
Sørgendes Hujbaler.....	133	154
Sorg o kjære Fader du.....	66	79
T.		
Tag Korset, Korset det bethbe.....	167	193
Taffer Herren for Naade stor.....	175	202
Taffer Herren god og mild.....	58	69

	No.	Side
Til Kamp da o Benner	220	247
Tror I det er Hjerne-spind	99	118
Tvang til Tro er Snak i Taaget.....	186	212
Tænk naar engang.....	297	315

II.

Udrundne er de gamle Dage	290	308
---------------------------------	-----	-----

B.

Baagn op du, som sover.....	82	99
Baagn op og brud i Lovsang ud	55	67
Ved du saa, hvad det var især.....	263	283
Velkommen igjen, Guds Engle imaa.....	94	113
Velsignelse af Jordens Tarv.....	16	23
Velt alle dine Veie	65	76
Vi bede dig vor Gud	310	328
Vi blev født som Guds Sønner.....	154	178
Vidunderligt af alt paa Jord.....	306	324
Vi er skabte til at elske.....	206	234
Vi har en Fader.....	329	349
Vi mindes dig vor Broder fin	39	47
Vi mødes Jesus ved dit Bord	34	42
Vi samles for dit Aashn her.....	3	12
Vi vil saa gierne	284	303
Vor Alders Trøst.....	267	287
Vor Dist og Dug er alt bered.....	251	273
Vor Gud er idel Kjærlighed.....	204	232
Vor Gud han er saa fast en Borg.....	60	71
Vor Herres Jesu Mindefest.....	33	42
Vær from, og tro at Haaret	45	56
Vær i Korset tro og stille.....	146	169
Vær trostigt mit Hjerte.....	180	207

VI.

Vere det evige Foraar	323	344
-----------------------------	-----	-----

Forfatterregister.

	No.	Side
A.		
Adams, E. F.		
Nearer, my God, to thee.....	73	86
Ambrosius (Biskop i Mailand).		
O store Gud, vi love dig.....	43	53
Ander sen, H. C.		
Den stille lges Sorgetid.....	108	130
Du dine Forældres Glæde.....	285	304
Ei Templer reist af Støvets Haand.....	313	332
En Del af Gud er i os lagt.....	208	236
Et nyfødt Aar.....	301	320
Foran den store Indgang.....	276	296
Her et Hjerte har hørt op at banke.....	288	306
Herren vi prise.....	299	317
Hvad er det dog, som lyser.....	273	294
Igjen et Aar udfolder sine Vinger.....	302	320
Igjennem Orglets sterke Klang.....	255	275
Jeg har en Angst som aldrig før.....	160	184
Læs Aften og Morgen dit Fadervor.....	172	200
Løft mig kun bort.....	274	294
Paa Livsejladjen er Gud det Fyr.....	224	251
Stabningens Herre.....	314	334
Som Bladet, der fra Træet falder.....	275	295
Arvesen, L.		
Fremad er Verdens vilde Røst.....	203	230
Frihed er det bedste Ord.....	189	215
B.		
Barbault, Mrs. A. L.		
Come said Jesus' sacred voice.....	127	145

	No.	Side
Reich, Lauritz.		
Bedre kan jeg ikke fare.....	279	299
Benedictis, Jacoponus de.		
Maglet til et Kors paa Jorden.....	112	132
Bernhard af Clairvaux.		
Hil dig Frelser og Forsoner.....	75	92
Jesu din Ghuftommelse.....	37	45
Bertelsen.		
Herre lær mig ret at blive lille.....	178	204
Birkedal, Wilhelm.		
Jeg fik en Trøst.....	169	195
Jeg saa ham som Barn.....	79	97
Bjørnson, Bjørnstjerne.		
Nabue Vande.....	324	345
Aften solens Ghygge.....	250	271
Barn, o jeg vidste.....	282	301
Den største Mand paa Jorden.....	177	203
Der gaar et stille Tog.....	174	201
Elf din Næste du Kristensjæl.....	213	241
En Myrtekrans er skøn at se.....	262	282
Folkekraft er Friheds Ga'v.....	193	218
Fremad, Fædres høie Hærtag.....	302	321
Gudmorgen Sol.....	238	262
Herre tag i din sterke Haand.....	231	259
Hjemmet aabnes.....	264	284
Hvem er du med de tusende Ravn.....	40	51
Jeg føler mig frarebet dig.....	157	182
Til Kamp da o Venner.....	220	247
Ved du saa, hvad det var især.....	263	283
Være det evige Foraar.....	323	344
Brandt.		
Kloffen slaar.....	143	166
Breitenau.		
Vær trøstig mit Hjerte.....	180	207

	No.	Side
Brorson, H. A.		
Aaret, som i Dag oprinder	300	319
Den nærmer sig den Time	269	290
Den store hvide Flot	295	313
Den Tro, som Jesum favner	200	226
Fornh med Gud din Daabes Pagt	29	38
Her vil ties	164	189
Hører J, som græde	119	138
Jeg er i min Faders Skød	149	173
Jeg gaar i Trængsel	145	168
Nu da til Bylle	222	249
Op al den Ting, som Gud har gjort	46	57
Ro er Hjertets røde Guld	202	229
Skal Njærliighed sin Prøve staa	210	238
Bruun, J. N.		
Lad dem, som fæste vil sin Pagt	28	37
C.		
Cheney, Mrs.		
At first I prayed for light	226	252
Claudius.		
Med Maanen i det Fjerne	249	270
Coleridge, S. T.		
He prayeth well	227	253
D.		
Dach, Simon.		
Hvi skal en Kristen grue	170	196
Dass, Peder.		
O kristne Folt, saa kommer nu	36	44
F.		
Fasting, Claus.		
Fra Verdens Strid og Møie	247	269

	No.	Side
G.		
Gerhardt, Paul.		
L vaagner op til Pris og Kvad.....	49	62
Best alle dine Veie	65	76
Grundtvig, N. F. S.		
Af Diendes og Spædes Mund.....	22	30
Af Guds Raade ere vi.....	142	166
Aften rød gjør Morgen lod	120	139
Alderdom paa denne Jord.....	268	289
Alles Kne engang sig bøie	125	144
Alterlyset i Herrens Hus	258	279
Alt hvad som Juglevinger fik	1	11
Alt staar i Guds Faderhaand	184	210
Apostlerne sad i Jerusalem	130	151
At sige Verden ret Farvel	270	291
Bliv Varn igjen.....	176	203
Den gode Strid den føres her	147	171
Den signede Dag	132	152
Det er saa yndigt at følges ad.....	256	276
Det kimer lydt til Kirkefest.....	5	14
Du Sandheds Helt, vor Jesus sød.....	35	43
Engel, hvor jeg har dig kjær	121	140
Est du modfalden.....	171	198
Flyver, Himlens Fugle, flyver	319	338
Før dig o Herre som Dage kun	63	74
Før hvert Kuld af kristne Fædre.....	57	69
Fred til Bod for bittert Savn.....	14	22
Frihed bedre er end Guld.....	188	214
Føle skal det Folkevrimlen.....	124	142
Gud, din Sag er soleklar.....	59	70
Gud du fra dine herlige	326	347
Guds Dør oplades i vor Daab.....	21	29
Guds Engle i Flok	93	113
Guds Fred er mer end Englevagt.....	18	24
Guds Fred hvor I bygge		7
Guds Ord det er vort Arvegods.....	19	25

	No.	Side
Han som Fugle giver Føden	64	75
Her ei tios	309	327
Her mødes alle Veie	280	299
Herren han har besøgt sit Folk	122	141
Herrens Kjøst var over Bandet	10	18
Hvad er Sandhed hist og her	196	222
Hvem der smile kan ad Døden	272	294
Huset, som Gud har byggt	257	277
Hjggelig, rolig	312	331
Hør det ringer for vort Dre	153	177
I al sin Glans nu straalér Solen	325	346
I Dag paa apostolisk Vis	315	334
I Jesu Navn vi bede her	27	36
Is er kun et Baand paa Bandet	278	298
Jeg er det Hus paa Klippetind	305	322
Jesús himmelfaren	123	142
Julen har Englesyd	96	116
Keiseren sidder og kræver Skat	187	213
Kimer I Klokke	89	108
Kirkefloffe, ei til Hovedstæder	291	308
Kirken den er et gammelt Hus	311	329
Mære Gud din Engleskare	233	260
Kjærlighed er hvad alene	259	279
Kjærlighed er Vhsets Kilde	214	241
Kommer hid kun med de Smaa	24	31
Kom, o hellig Mand, kom brat	137	158
Kom Gud Faders Mand fuldgod	138	159
Korsets hvide Seiersfane	215	243
Krist stod op fra Døde	117	136
Kvinde se, din Tro er stor	201	227
Lad os, som sit Forældres Navn	23	31
Lad vaie høit bort Kongeslag	217	244
Lille Guds Barn	243	265
Livet er fra Himmerige	144	167
Lovsinger Herren	50	62
Logn og Ondskab vi forsfage	26	35
Mand af Muld du er en Gaabe	150	174

	No.	Side
Morgenstund har Guld i Mund	237	261
O du, som skabte Hjertet mit	70	84
O hellig Aand, bort Hjerte kjær	135	157
O lad din Aand nu med os være	25	32
Op dog Sion, ser du ei	219	246
Ordet var fra Aarlds Tid	320	339
Over Kribsken Korset hvæver	166	192
Paa Jerusalem det ny	307	325
Paaskemorgen slukker Sorgen	118	137
Samme Tro og samme Daab	12	20
Sandhed er den bolde Kæmpe	197	223
Som Dugg paa slagne Enge	271	293
Som Markens Blomst	277	297
Som tørstige Hjort monne strige	69	83
Soo sødt Barnlille	230	258
Stiftet Guds Son har paa Jorden	318	337
Stoltkongen tændte sit Blus	131	152
Snu med os haabe Mark og Skov	5	14
Takker Herren for Naade stor	175	202
Takker Herren god og mild	58	69
Tror I det er Hiernesvind	99	118
Tvang til Tro er Snak i Taaget	186	212
Udrundue er de gamle Dage	290	308
Velkommen igjen, Guds Engle smaa	94	113
Velsegnelse af Jordens Larv	16	23
Vi bede dig vor Gud, byg med	310	328
Vidunderligt af alt paa Jord	306	324
Vi mødes Jesus ved dit Bord	34	42
Vi vil saa gjerne	284	303
Vor Alders Trost og Støttestav	267	287
Vor Herres Jesu Mindefest	33	42

Heerman, Joh.

L Krist du sande Lys og Vel	81	98
-----------------------------------	----	----

Hinkelmann.

Stille er min Sjæl i Gud	140	163
--------------------------------	-----	-----

	No.	Side
Hjort, B. R.		
I dit Tempel møde vi	2	12
Hjgom, Tomas Knudsen.		
Herre jeg er nu gammel	266	286

I.

Ibjen, Henrik.

Gid Gud maa sende sit Godveir.....	308	326
------------------------------------	-----	-----

Ingemann, B. S.

Beredt er nu til Nadder stor.....	31	41
Bliv hos os, naar Dagen helder	248	270
Deilig er Jorden.....	95	115
Det er fuldbragt	30	38
En Gud og alles Fader	221	248
Fred hviler over Land og By	245	267
Glade Jul, hellige Jul	92	112
I fjerne Kirketaarne	244	266
I Sne staar Art og Buft.....	327	348
Lover Herren, han er nær.....	9	17
Lyksalig, lykkelig.....	246	268
Med Gud, med Gud	216	243
Naar jeg bedrøvet sidder	185	210
Nu titte til hinanden	239	263

Ianson, Kristofer.

Det gamle Aar det inder.....	298	316
Du deilige Barn	283	302
Du kjære Gud Fader	236	261
Du kjære, kjære Bibelsbog	321	340
Du lille Fugl mellem Vaurbærløvet	90	109
Døden tror, at den kan dræbe	292	309
Er det sandt, som mange slynge	223	250
Er du stundom til Baatt	183	209
Fader, vi takke dig	330	350
Fred Gamle	265	285
Fremad, sprængt er nu de gamle	304	321
Herren er stor.....	52	64

	No.	Side
Hvad er det for en Vængsel stor	41	51
Hvor skal jeg sly fra dit Ansigt	47	59
I Brødre, Søstre o hører paa	88	106
Jeg beder dig ikke om Rigdom	141	165
Jeg er Guds Barn	179	205
Jeg ser dig Almagts Gud	48	60
Jesus er Guds Søn	152	176
Jesus vandrer rundt og banker	84	102
Jesu Ord elsker jeg overalt	322	342
Man siger her, at Gud har nok	62	73
Mellem Jord og Himmel hænger	113	132
Nu Brødre, Søstre, lytter til	87	104
O lad mig faa læne	151	174
Op Brødre! skyder Eder, Livet er kort...	207	235
Reis op dit Hoved alt Kristenfolk	78	96
Se Jødeguden er assat	61	72
Stille, stille, Herren er nær	4	13
Vi blev født som Guds Sønner	154	178
Vi er skabte til at elske	206	234
Vi har en Fader	329	349
Vi mindes dig vor Broder sin	39	47

M.

M a n n , H.

Gud har os givet vor Broder	76	94
-----------------------------------	----	----

K i n g o , T o m a s .

Hav Tak o Gud, vor Stabermænd	252	273
Hvor deilig skal Guds Kirke	209	237
Klar op mit Hjerte	136	157
Nu rinder Solen op	241	264
Mind nu op i Jesu Navn	242	265
Se hvor nu Jesus træder	104	125
Skriv dig Jesus paa mit Hjerte	109	130
Vor Dist og Dug er alt bered	251	273

	No.	Side
L.		
Landstad, M. B.		
Fra Kiord og Kiære	97	117
Gud være med os alle	254	274
Herre bevar og velsigne.....	13	21
Her vi sidde nu med Gammen.....	253	274
Min Sjæl, min Sjæl, lov Herren	53	65
Naar Synderen ret ser sin Vaade.....	83	101
Opløst dit Syn o Kristen Sjæl.....	317	336
Vaagn op du, som sover	82	99
Longfellow, S.		
Beneath the shadow	128	146
Ludomilla, Eliabet.		
Sorg o kjære Fader du.....	66	79
Luther, Martin.		
Jeg staar for Gud.....	162	186
Vor Gud han er saa fast en Borg.....	60	71
Løwenstern, Apelles von.		
Mægtigste Kriste	77	95
M.		
Moe, Jørgen.		
Arbeidsmand og Arbeidskvinde	199	224
Montgomery, J.		
All ye nations praise the Lord.....	72	85
Du, som gaar ud fra den levende Gud	134	156
Følger med til Urtegaarden.....	106	127
Møller, Paul Martin.		
Sov sødelig.....	229	258
N.		
Neander, Joakim.		
Lover den Herre.....	51	63
Nikolai, Filippus.		
Sions Bægter hæver Røsten	293	311

	No.	Side
D.		
Dahlenischläger, A.		
Vær mig o Skov.....	281	300
P.		
Ploug, Karl.		
Det er saa trygt.....	260	280
Kæder, som er Kjerlighed.....	261	281
Prætorius, Herman.		
Vær i Korset tro og stille.....	146	169
R.		
Ramus.		
Vi samles for dit Navn her	3	12
Reitan.		
Guds Fred over Huset.....	328	349
Richardt, Chr.		
Altid freidig.....	181	208
Et Kors det var det haarde	168	194
Hist sig Marmorhøie brede.....	289	307
Vær mig Mattens Stjerne	148	172
Sov mit Barn, sov længe	228	257
Rist, Joh.		
Dit Navn o Jesus lokker mig.....	80	98
O Hjertens Be	114	133
Rothc, Thge.		
Stadig Kamp bort Liv maa bæere.....	85	103
S.		
Schend, Herman.		
Ordets Værdom, Bøn og Sang	17	23
Schmolt, Benjamin.		
Sørgendes Husvaler.....	133	154
Schørring.		
Kjerlighed fra Gud	211	239

Sofia, Anna.

No. Side

Herre tal, din Tjener hører 7 16

Stodmann, Ernst.

Gud skal alting mage..... 67 80

Svedberg, Jesper.

Herre signe du og raade 20 25

I.

Taylor, John.

Lord what offering..... 225 251

Timm, Herman A.

Herre jeg maa klage 161 185

Thilo, Valentin.

Bered med Glid dit Andre 102 122

Thomas af Akvino.

Sion pris din Saliggjører 38 46

Tomissén, Hans.

Jeg løfter høit til Himlens Borg..... 68 82

II.

Ubekjendt.

Bortvend din Brede 158 183

Fryd dig du Kristi Brud..... 103 123

Gud o styr du mine Tanter 173 200

Guds Kjærlighed jeg ønsker kun..... 205 233

I Himmelen..... 294 312

Jungen er saa ster en Synder 86 104

Jeg har baaret Lærens Vinge 182 208

Jeg hunger Julekvad 91 111

O Gud du ser mig..... 32 41

Op I Kristne, rustet Eder..... 218 245

Saalænge du har Maal og Mund 54 66

Vaagn op og brød i Lovsang ud 55 67

III.

Wallin, Joh. Olof.

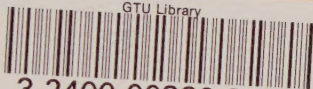
Herre Gud, du er og bliver 11 19

	No.	Side
Watts, J.		
From all, that dwell	71	85
Weissel, Georg.		
Gjør Døren høi	101	121
Welhaven, Joh. S. C.		
Kristus gif ved Aftentide	107	128
O Helb den Mand	139	163
Vor Gud er idel Kjærlighed	204	232
Wergeland, Henrik.		
Bed Gud om en Retfærdigs Død	286	304
Forbi med Haabet.	111	131
Glem ei du er Støv	155	178
Godnat, godnat	234	260
Herlige Segl paa Udsøbeligheden	115	135
Hils alle: Ret og Sandhed	191	217
Hosianna, sagtmodig og stille	100	120
Hør Røsten raaber	163	188
I alle, som paa Jord min Faders Vilje gjøre	105	127
Jesus du Trost	159	184
Kristenfolkets Hjerte	156	180
Kun dagligdags er al din Dont	198	224
Lov og Pris Algodheds Gud	44	54
Med saligt Hjerte	192	218
Nu da han er bleven Lev	287	306
Nu Haabet er udgaaget	98	118
O da, didhen ei Sorgen naar	296	315
O Henrykkelse at elske	212	240
O Menneske, din Stræbens Sittren	190	217
Orb, som Verden saa foragter	194	220
O Sandhedens Mester	110	131
Paa Jord som i Himmel	116	135
Priser, priser, lover Gud	42	53
Se i mit Blik	74	91
Stenen i Stefanens Pande	195	222
Tag Korset, Korset det bethde	167	193
Vær from og tro, at Haaret	45	56

	No.	Side
Wesley, Ch.		
Loving Jesus meek and mild	232	259
Wegels, B. A.		
Dig evig Gud ike Vre.....	240	263
Herre vor Gud.....	316	335
Hvert et Vds i Livets Nat.....	56	68
O tænk, naar engang samles skal	15	22
Saa vide om Land	165	190
Tænk naar en Gang	297	315
Whittier, J. W.		
He cometh not a king to reign	126	144
Whitman, Walt.		
My spirit to yours	129	146
Wilhelm II.		
O Herre Gud dig til os vend.....	8	17
Winther.		
Jeg lægger mig saa trygt til Ro.....	235	260

GTU Library

3 2400 00389 3090

GTU Library
2400 Ridge Road
Berkeley, CA 94709
For renewals call (510) 649-2500
All items are subject to recall.

